

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK 2019

Hamvazószerdától Pünkösöd vasárnapjáig

A Lélekváró füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

A vasárnapi elmélkedések az [Érted vagyok](#) folyóiratban is megjelennek.

Mi, emberek már évezredek óta szeretjük beosztani az időnket. Ahogy az ősze tél jön, a télre tavasz, úgy követi egymást az advent, a karácsony, a farsang, a nagybőjt, a húsvét és a pünkösd időszak. Megvan az ideje az ünneplésnek, a mulatozásnak, és a magunkba mélyedésnek is. A nagybőjt időszaka ez utóbbit hivatott előtérbe helyezni. Miután kiünnepeltük magunkat és elfogyasztottuk az utolsó farsangi fánkot is, bölcs volna kissé szembenézni magunkkal, elgondolkodni a dolgok mikéntjén, megérteni motivációinkat – hiszen az elmélkedés, a bűnbánat végső soron saját magunk megismeréséhez visz közelebb. Aki ismeri magát, ismeri a többieket, és aki ismeri a többieket, az képes jól tenni velük. Vajon megismerheti-e magát az ember úgy is, ha mindig azt teszi, amihez kedve van, azt eszi, azt issza, amit éppen megkíván? Vajon közelebb kerülhetünk-e úgy a világmindenség, és az Isten megértéséhez, ha nem tagadunk meg magunktól néha egy kis kényelmet?

Fontos-e egyáltalán ebben a kontextusban a belső motivációink megértése? A jótett az jótett, a motiváció itt kis kulcs, bár fontos. Jézus mondta: *„Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek, azért, hogy lássanak benneteket. Így semmi jutalom nem vár rátok mennyei Atyátoknál.”* Hányszor teszek valamit csak azért, mert az jár a fejemben: ehhez mit szólnak majd mások? Hányszor mondom azt magamban: elmesélem nekik, milyen jó voltam a múltkor, ezzel is példát mutatok – pedig csak dicséretre vágyom? A legtöbb ember szereti magát jónak érezni. Meg vagyok róla győződve, hogy nem csak itt, a Bokorban, de még az utca embere is bármerre így vagy úgy, de jónak akarja látni magát, és azt szeretné, ha a többiek is annak tartanák. Akkor is, ha tényleg jó ember, akkor is, ha nem. Ne vakítson el minket a saját magunkról szőtt kép, sem az, mit szeretnénk, ha mások látnának! Ahogy a mai olvasmány, szentlecke és evangélium is írja: kérjünk kegyelmet, tartsunk bűnbánatot, próbáljuk újra megtalálni az Istent és mindezt tegyük úgy, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne. Éljük meg így ezt a nagybőjtöt – legyen mindez számunkra is természetes!

Singer Judit

„Nézd, ma szemed elé tártam az életet és az üdvösséget, a halált és a kárhozatot...”

„Mert az Emberfiának sokat kell szenvednie...”

„Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki elveszíti az életét énérétem, megmenti azt.”

Az élet nem csupa diadalmenet. Jézusé sem. Olykor azért megadatik egy ünnepezt bevonulás, azonban nincs szükség különösebb jóstehetségre ahhoz, hogy az előre sejtethető és megjövendölhető szenvedés is bekövetkezik majd.

Sokak, sokunk életében jöhetnek rövidebb-hosszabb szenvedések. A fizikális szenvedésen talán előbb túltehetjük magunkat, a lelki szenvedés leküzdése keményebb, akár mélyebb pokoljárást is igénylő feladat. Az emberi történelem során sokan képesek voltak egészen szélsőséges, szenvedéssel teli helyzetekhez is alkalmazkodni, a túlélés vágya, az életösztön szinte emberfeletti erőt és lélekjelenlétet adott nekik a szenvedések elviselésére, az élet fenntartására és továbbvitelére.

Akkor mit is kellene elveszítenünk?

Az emberi léthez mindannyiunknak szüksége van én-tudatra, öntudatra, helyes módú és mértékű önszeretetre, enélkül mást sem tudnánk szeretni. Jézus miért kérne teljes önfeladást, „megsemmisülést”? Hiszen éppen azért vagyunk egymástól különböző egyedek, hogy sajátos specifikációval éljük meg és adjuk tovább Isten szeretetét. Közösségünk Istennel és testvérbarátainkkal nem egy arctalan massa, hanem éppen ezerarcúságával lesz különösen értékes, tündöklő jel, hegyen épült város, a föld sója, a világ világossága.

Az élet elvesztését nem lehet pusztán az anyagi javaink szintjén sem értelmezni. Ha javaimat teljes mértékben szétosztom is, még nem vagyok Isten embere.

Az adás-szolgálat-békességteremtés egysége és a szeretetközösség köteleke az, ami jézusi pályára állíthatja életünket. Ebben lehetünk képesek elveszíteni önzésünket, korlátozni hatalomra törekvésünket, visszazorítani zsigeri agresszivitásunkat, megtanulni az őszinte és bizalommal teljes, befelé erős, kifelé nyitott viszonyrendszerünk kiépítését és működtetését.

A mai kor emberének talán legnagyobb problémája a belső-külső szétforgácsolódás, az érzelemalapú szembenállás, a lelki szürkeség, a világra nyitottságot mímelő, ám a befelé fordulást erősítő szokások rabsága.

Képes vagyok-e mindezt elveszíteni, hogy minden napomon újra Jézus útjára lépjek?

Pakodi Gábor, Székesfehérvár – Új Szövetség

¹⁴Odamentek hozzá János tanítványai és megkérdezték: „Miért van az, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid ellenben nem böjtölnek?” ¹⁵Jézus így felelt: „Hát búsulhat a násznép, míg vele a vőlegény? Eljön a nap, amikor elviszik a vőlegényt, akkor majd böjtölnek.

Nagyon emberi kép tárul elénk – a szabályok követését csúcsertékként megélő ember tipikus viselkedése.

Mi járhatott a János tanítványok fejében? Talán valami ilyesmi:

Én – mesterem útmutatása szerint – sokat böjtölök. Gyakran mardos az éhség és szívesen megtömném a hasamat! De nem teszem. Összeszorítom a fogam és tartom magam az előírásokhoz. És akkor meglátom egy másik mester tanítványait: miközben én böjtölök, ők vígan lakmároznak! Hát itt valami nagyon nincs rendben. Ők miért nem szenvednek ugyanúgy, mint én? Hogy mernek ők épp most boldogok lenni?!

Vegyük észre itt a kisbetűs én vergődését. Jó eséllyel ezek a tanítványok nem azért böjtöltek, mert mélyen vágytak a böjt pozitív hatásaira, hanem hogy betartsák az előírásokat. Akkor pedig magától értetődően úgy igazságos, hogy ha én szenvedek, szenvedjen a másik is. És ezt számon is kérem. Feladatomban érzem megváltoztatni a többieket. Érzelmileg nagyon felkavar, ha ők mást tesznek, mint amit én jónak látok.

Ha valóban belső meggyőződésből böjtölök, akkor hidegen hagy, hogy a másik mit csinál. Teszem, amit meggyőződésem szerint tennem kell és engedem a másiknak, hogy a saját lelkiismerete szavát kövesse. Feladatomban saját gondolkodásom átalakítását érzem.

Jézus frappánsan vágja el a számonkérést. Nem kezd el mentegetőzni, hosszasan magyarázkodni. Finoman, de határozottan utal rá, hogy tanítványai különleges helyzetben vannak. Az már továbbgondolás tárgya lehetne, hogy ez a különleges helyzet vajon csak Jézus tanítványainak szűk körére vonatkozik, vagy tulajdonképpen a János tanítványokra is értelmezhető.

Milyen viselkedést láttam mostanában, ami érzelmileg nagyon felkavart? Mi volt az oka érzelmi érintettségemnek? Kizárólag objektív oka volt, vagy lehet mögötte az én korábbi lelki sérülésem, esetleg elnyomott vágyam? Ha valaki nekem támad, sértődötten vágok vissza, vagy le tudom szerelni szelíden, de határozottan a támadást?

Miklós Tibor, Székesfehérvár

„Miért esztek és isztok együtt a vámosokkal és bűnösökkel?”

Azt hiszem, erkölcsi síkon egyértelmű a helyzet: nem helyes, hogy Lévi, a vámos zsidó létére cimborál a rómaiakkal, és „lehúzza” a saját népét. Léviről hirtelen egy autonepper jut eszembe, akit hasonló közmegvetés vehet körül a mai világban. Jézus ma övele érezné jól magát? Ha belegondolok, hát én nagyon nem barátkozom, eszem-iszom autonepperekkel. Mondjuk prostituáltakkal sem. A kérdés erkölcsi részét lezárhatjuk azzal, hogy Jézus szerint is „bűnösök” azok, akiket más felismerésre akar téríteni.

Azon gondolkodtam el, hogy vajon mi hiányzik belőlem ahhoz, hogy olyan természetességgel beszélgessek, barátkozzak, egyek-igyak a mai kor bűnöseivel, mint Jézus tette a saját korában?

A pszichológiában összefoglalóan árnyéknak hívjuk azokat a személyiségrészeinket, amelyeket elutasítunk, nem akarunk tudomásul venni. Mondhatjuk úgy is, hogy az árnyék megszűri a (főleg a belső világunkból kiinduló) késztetéseket, és – szerencsés esetben – az árnyékba kerülnek a bűnösnek tartott vágyak, magatartásformák. Jung szerint a személyiségünk kibontakozásának része az árnyékunkkal való szembesülés. Ezt a folyamatot sokféle módszerrel lehet segíteni.

A lényeg, hogy fokozatosan ráébredek a bennem levő, elnyomott vágyak és késztetések színes világára, kavalkádjára. Ugyan nem válnak cselekvéssé bennem, de tudom, hogy a teljességnek ezek is ugyanúgy részei. Az árnyékom megismerése által ráébredek, hogy a „bűnösök” által megélt vágyak bennem is ugyanúgy megtalálhatóak. Talán még hálás is lehetek nekik, hogy az ő életükön keresztül megláthatom ezeknek a megvalósult vágyaknak a jó és rossz következményeit anélkül, hogy azokat nekem kellene hordoznom.

Úgy vélem, hogy Jézus végigjárta a személyiségfejlődésnek ezt az útját, és ez a magyarázata annak, hogy olyan természetességgel, fesztelenséggel tudott viszonyulni a bűnösökhöz. Ezért érezték őt a bűnösök vonzónak, nem pedig vádlónak. Ezért követte őt Lévi az egész további élete során.

Tanos Gábor, Székesfehérvár – CsG

2019. március 10. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Lk 4,1-13 – Keresem-e a tiszta forrást?

Mozivászónra kívánczó, szépséges képek. Legelőször az Úr műve, a természet, annak puszta látványa tölti be teljesen a látómezőnket, aztán a szemmel felfogható világ ember alkotta birodalmi látszanak, végül a római vazallus fejedelem, az eredetileg még csak nem is zsidó származású Heródes által felépített grandiózus templom jön be a képbe, annak is szédítő magasságú párkánya. Enyhe szél fúj, ott fönt a párkányon erősebb. Jézust látom, a köntöse zászlóként lobog. Az Ördög nem látszik, csak a hangját hallom. Ugyan ki tudná megmondani, hogy épp milyen alakot öltött, kire, melyikünkre hasonlít?

A jó és a rossz összecsapása valódi drámai szituáció, ami megágyaz a későbbi konfliktusoknak. A konfliktusok pedig, tudjuk jól, hova vezetnek, ismerjük a történetet. Minden itt kezdődött? A kísértés sokrétű. A legalapvetőbb emberi szükségletek kielégítésétől a világhatalom megszerzésén át az istentagadásig terjed. A sorrend logikus. Láttunk már ilyen életutakat. A jelenet jól kimunkált, ütős és tanulságos. Még akkor is, ha a nézőtéri bársonyszékből azt mondom, engem ugyan bárki felvihet a hegyre, megmutathatja a világ összes országát, nem érdekel. Egyrészt mert eleve az enyém (is) minden, másrészt pedig soha nem hozott lázba a világi hatalom. Tudok mutatni mást is, súgná a fülembe a kísértő, és könnyen lehet, hogy velem egész más tájat láttat onnan fentről, mint Jézussal. Elbizonytalanodom, hát ez mégis nehezebb, mint elsőre hittem.

Aztán a szentírási szakasz utolsó mondatai gondolkodtatnak el. Az Ördög végső érvként képes magát az Írást is felhasználni arra, hogy Isten ellen fordítsa az embert. Idéz belőle, mégpedig jobb esetben pontosan. Szeretnék hinni az abszolút tiszta forrásban, az írásban, amit ember meg nem hamisíthat, félre nem magyarázhat, aminek mindössze csak egyetlen jól körülírt értelmezése lehetséges. Jó lenne az élet nehéz pillanataiban egyszerűen csak felcsapni a Könyvet. De nem könnyű a megoldás kiolvasása annak, akinek a háta mögött nincs könyvtárnyi tudás, az ókori nyelvek és az ókori kultúrák mélyreható ismerete, és persze az emberi természeté, a magamé mindenekelőtt. Vagy a valódi istenkép nem is a könyvekben van? Mélyebben kell kutakodnom? Magamban? És a bennem lévő istenarc vajon mennyire valódi? Nem formálták-e már át a felismerhetetlenségig a kísértővel folytatott apróbb-nagyobb alkuim? Egyáltalán, keresem-e még a tiszta forrást?

Jézus jól vizsgázott, az Ördög kudarcot vallott. A feladat teljesítve, a dolog kipipálva, gondolhatnánk. De a szakasz utolsó mondata éppen nem erről tudósít. A kísértő nem adja fel. Nincs olyan eszményi állapot, sem a próféták életében, de még Jézuséban sem, hogy nyugodtan hátradőlhetnének, na végre, ezt letudtuk, legalább ezen végérvényesen túlvagyunk. Az utolsó mondat ugyanis így szól: *„Miatán az Ördög minden próbatételt elvégzett, egy időre eltávozott tőle.”* Egy időre! Vagyis nem lehet kétségünk afelől, hogy Jézusnak volt még dolga vele a későbbiekben. Nem lehet kétséges, hogy még nekem is lesz.

Szabó András, Sopron

„...Éheztem és ennem adtatok...”

Emberi értelemmel felfogható, jónak és igaznak tartható dolgokról beszél Jézus ebben a részben. Hiszen ki ne értené meg, érezné át magára vonatkozóan, hogy akkor jó, boldog, teljes az élete, ha nem kell félnie, kiszolgáltatottnak lennie. Vagy ha hiányzik is valami, akkor a család, a közösség, a barátok, az embertársak pótolják azt. De ha nekünk ez így jó, akkor egyértelmű, hogy másoknak is ez a jó.

„...Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!...” tanítja más helyen Jézus. Ha én így szeretném, hogy bánjanak velem, akkor nekem is így kell bánnom másokkal. Milyen érdekes lenne, ha „önző” módon, amikor másokra nézek, önmagam jutna eszembe? Mit szeretnék én az ő helyében? Innen már csak egy apró lépés, hogy tegyem is meg azt, amit szeretnék.

A mai evangéliumi részben, az igazak értetlenkednek, hiszen nem tudatosul bennük, hogy kinek teszik a jót, kit látnak a másik emberben. Ez nem is baj. Sőt! Szerintem Jézus arra hív meg bennünket, hogy ne csak az Isten kedvéért tegyük a jót, ne a jutalomért, hanem azért, mert ez az emberi élet leglényegesebb tulajdonsága. Szeretközösségbe kerülni a többi emberrel, és ezzel együtt az Istennel. Jézus nem jó parancsteljesítőkként számít ránk, hanem olyan munkatársakként, akik megértették és átérezték, lelkükben kivirágoztatták az emberi élet célját.

Magyar Laci, Székesfehérvár

A Miatyánk

Hitünk leggyakoribb három mondata. Ott van a templomban, az esti imában, a születési köszöntésen és a temetésen. Mit érzünk, amikor mondjuk, mire, kire gondolunk? Ez egyszerűen egy Istennek tetsző imádság, vagy a tartalmát is meg kell élnünk? Számomra mindkettő: Istenhez intézett kedves szavak, és útmutatás arról, hogy mi az, ami igazán fontos az Istenkapcsolatomban. Az első mondat számomra az alázatot, a tiszteletet és legfőképpen a tökéletes bizalmat jelenti. Akárcsak a szüleimben, bízok Istenben, hogy a szeretet országát akarja megteremteni körülöttem a Földön és a Mennyben is.

Másodszor, Istentől nem szép autót, luxus lakást kérünk, hanem kenyeret, épp csak annyit, amennyi az alapvető szükségleteink kielégítéséhez szükséges, hiszen az ő tanítása alapján ennyi elég a boldogsághoz. Harmadszor, a feltétel nélküli megbocsájtás, ami számomra a tökéletes szeretet alapköve.

Végül, Isten nem csak meghallgat és megbocsát, hanem kinyújtja felénk a kezét, ott van minden egyes pillanatban mellettünk.

Jézus egy ellentmondásos mondattal fejezi be beszédét, mely szerint csak akkor bocsát meg nekünk, ha mi is ezt tesszük embertársainkkal. Számomra ez az intés sokkal inkább azt jelenti, hogyha nem tudunk megbocsátani másoknak (magunknak), akkor Isten megbocsátását sem tudjuk elfogadni.

Magyar Bálint, Székesfehérvár

„...és újra megbocsát az Isten,”

Több dolgon szeretnék ma elgondolkodni. Hol tartok az én személyes Jónás – küldetésemmel? Még berzenkedek, hogy „küldj mást Uram, én nem vagyok alkalmas”, vagy már elfogadtam, hogy az Úr oda küld, ahova Ő akar, és nem kéri a beleegyezésemet, csak várja, hogy mikor indulok már. Segíts Istenem, hogy el tudjak már végre indulni! A következő gondolat a Niniveieké. Ha nekem azt mondják, tarts bűnbánatot, mit felelek? Remélem nem azt, hogy nekem nincs szükségem rá... Istenem! Tudom, hogy az alapvető előírások, mint a tízparancsolat nem kísértenek engem, de hogyan állok a Bokor-értékekkel? Adás, szolgálat, szelídség jellemzőek rám? Milyen elmaradt adósságaim vannak ezen a téren? Segíts Uram, hogy ne csak a felszínen, hanem a lelkem mélyén is Te légy az első! Jézus azt mondja, nem kapunk más jelet, mint Jónásét. Neked ki a Jónásod, aki jelet ad? Nekem Gyurka Bácsi, és tőle azt tanultam, hogy közösséget kell gyűjteni, és nekik továbbadni a Jézustól tanultakat. Tehát közösséget kell gyűjtenem, és velük kell együtt fejlődnöm. Itt visszaértem az első kérdésemhez, hogy „küldj mást Uram, én nem vagyok alkalmas”, vagy már elfogadtam, hogy az Úr oda küld, ahova Ő akar, és nem kéri a beleegyezésemet, csak várja, hogy mikor indulok már.

Singer József, Székesfehérvár

2019. március 14., csütörtök

Esz 4,17; Zsolt 137,1-2a,2bc-3.7c-8; Mt 7,7-12

A mai nap olvasmánya a zsidó nép kiválasztottságáról szól. Ezt élük meg állandóan, erre hivatkoznak, amikor életveszedelem esetén az Istenhez könyörögnek, ígéretére emlékeztetve Őt. Tényleg így történt az idők folyamán?... Vetítem csak magamra ezt a léthelyzetet! A kiválasztottság tudata egyrészt magabiztossá tehet, másrészt meg gőgössé, sőt torz küldetésstudattá is válhat. Egyáltalán minek köszönhető, hogy vagyok, aki vagyok? A származásomnak, az őseimnek, a génjeimnek, a szüleimnek, a nevelőimnek, a találkozásaimnak... Mindenkinek, aki hatott rám. Legkevésbé magamnak, mert a döntéseim ugyan az enyéme, de még azokat is meghatározzák az imént felsoroltak, na meg persze itt belül valami, ami a Teremtőre rezonál... Úgyhogy sok felhánytorgatni-valóm nincs az Isten felé, hogy figyeljen már rám egy kicsit, védjen meg ha kell, amire szükségem van adja csak meg... Ha mégis sikerül megtapasztalnom a személyes rámfigyelést, azt nagyon raktározom el magamban, jól jöhet még inséges időkben. Ha valaki elolvassa az olvasmány után a zsoltárokat is, azok azért egy kicsit helyre rakják ezt a nagy öntudatot... Az Evangélium pedig végleg el is igazít. Egyrészt az ima szükségességére figyelmeztet. Most is azt teszem, vagy csak agyalok? A másik pedig a nagy Parancs. Ez alól nincs felmentés, tenni, tenni... Ezt kell, hogy segítse minden egyéb, a mostani elmélkedésem-imádkozásom is, a Nagyöjt is!

Cserta Gábor, Székesfehérvár

²⁰Ezért mondom nektek: ha igazságotok nem múlja felül az írástudókét és a farizeusokét, nem juttok be a mennyek országába.

²¹Hallottátok, hogy a régiek ezt a parancsot kapták: Ne ölj! Aki öl, állítsák a törvényszék elé. ²²Én pedig azt mondom nektek: Már azt is állítsák a törvényszék elé, aki haragot tart embertársával. Aki embertársát ostobának nevezi, állítsák a nagytanács elé. Aki azt mondja neki, hogy te bolond, méltó a pokol tüzére.

Kiemelem: ha igazságotok [*dikaioszüné* = Istennek tetsző voltotok] nem múlja felül az írástudókét és a farizeusokét, nem juttok be a mennyek országába.

Az Ószövetségben Ezékiel Istene ezt mondja (Ez.18,24): „*ha az igaz elfordul igazságától és bűnt követ el... Nem emlékezem többé az igazságra, amelyet tettekre váltott, hanem hűtlensége és vétkei miatt, amelyeket elkövetett, meg kell halnia.*” Ez a szemet-szemért igazsága.

Jézus egy másik Isten-képet mutat, és többet kér követőtől: a szeretet gyakorlásával túllépni a bűn korrekt kiegyenlítésén alapuló büntetésen. A bűnt még a megvalósulása előtt, a szándéknál kell visszafogni: az ölést már az öléshez vezető haragnál, a házasságtörést már a bűnös megkívánásnál. Az Atya szemében a szándék tisztasága fontos! Miféle Igazság ez?

Az akkori (és mai) közfelfogás szerint ez nem korrekt. Ahogy nem volt korrekt az eladósodott szolga esetében az adósság-elengedése, a későn felfogadott szőlőmunkások bérezése, a tékozló fiú apjának viselkedése, de még az irgalmas samaritanusé sem...

Hogy miféle Igazság ez? Jn.18 szerint ³⁸Pilátus ezt mondta: „*Mi az igazság?*” Őt nem érdekelt a helyi zsidó vita, csupán nyugalmat akart magának. A jeruzsálemi palota udvarán, Barabás szabadon bocsátása volt az akkori igazság. De ezt az igazságot később sikeresen felülmúlta az első keresztények „igaz-volta”, egymást szeretésének gyakorlata, egészen a hatalomra kerülésükig...

Azonban a történelemnek mégsem lett vége, mert a hatalomra került kereszténység igazsága (*dikaioszüné*) visszafordult a régi, Istenre hivatkozó „jogos igazság” fogalomhoz (igazságos háború, jogos büntetések, igazságos különbségek...). Amelyet aztán könnyedén felülmúltak az emberközpontú, úgynevezett humanista „vallások”, (Harari megfogalmazásában: „evolúciós”, szocialista, majd az ún. liberális humanizmus).

Most itt állunk a világban, kissé zavarodottan, mert látjuk már a liberális humanizmus önellentmondásait is, de a sok változás miatt nem tudjuk, hogyan alkalmazhatóak a Jézustól tanult szerető Apa-Isten kép elemei napjainkban. A harmadik generáció megtanulhatta, hogy „csak a változás örök”, minden egyéb állítás időszakos érvényű... Lehet, hogy azok a jézusi igék is csak a kétezzer évvel ezelőtti helyzetre vonatkoztak, az új korban új megváltásra van szükség? Jönnek is az önjelölt próféták, csóstül...

Azt gondolom, túl kell lépni a több ezer éves dogmákon, de a legújabbkori dogmákon is! A világgal, benne embertársainkkal – és önmagunkkal! – kell ismét harmóniába kerülnünk! Ez lehet az Istentől akart boldogulásunk útja. Lehet, hogy ehhez ismét egy sokkoló hatású bemelegítésre, és egy azt követő 40 napos gondolkodásra, életprogramunk (Istennel való) frissítésére van szükség?

Bajnok László, Budapest

MTörv 26,16-19 - Izrael, az Úr népe.

¹⁶Az Úr, a te Istened a mai napon megparancsolja neked, hogy tartsd meg ezeket a parancsokat és törvényeket. Kövesd hát őket lelkiismeretesen, szíved, lelked mélyéből.

Mt 5,43-48 - Az ellenség szeretete.

⁴³Hallottátok a parancsot: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. ⁴⁴Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért! ⁴⁵Így lesztek fiaii mennyei Atyátoknak, aki fölkelte napját jókra is, gonoszokra is..., ⁴⁶Ha csupán azokat szeretitek, akik szeretnek benneteket, mi lesz a jutalmatok? ...Nem így tesznek a pogányok is? ⁴⁸Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!

Amióta öntudatra ébredt az ember, keresi-kutatja, miként, milyen elvek szerint kell élnie. A Biblia az emberiség ősi ösztönét adja parancsba: szeresd, aki téged szeret, aki pedig ellenséged, azt gyűlöld! Jézus ezzel ellentétes parancsa igazi botrány volt kortársai számára, - ahogyan valójában botrány a ma embere számára is. Jézus igen határozottan állítja az őt hallgatónak: a mennyei Atya egészen mást vár el fiaitól, mint amit az Ószövetség népe addig gondolt. Botrány: a mennyei Atya a gonoszokat is szereti, hiszen „Fölkelti napját jókra is, gonoszokra is”! A mennyei Atya tehát nem az igazságos Isten, aki engedelmes gyermekét megjutalmazza, a rosszat pedig megbünteti!

Mi a Bokorban sokan az „anyatejjel szívtuk” magunkba Jézus botrányos gondolatait, de legalábbis legtöbbször túl vagyunk már az egymást és magunkat is őrlő súlyos, ellenségszeretetről szóló vitákon. Látszólag „megbarátkoztunk” Jézus parancsával, és elfogadtuk a hatalmas Atya-kép váltást.

Semmiképpen nem szeretnék általánosítani, de gyanítom, nem vagyok egyedül azzal a rossz érzéssel, hogy Jézus szavai csak a közösségi találkozó kényelmes beszélgetéseiben, csendes imáiban tűnnek evidenciának. A mindennapjaink, ahogy az emberiség nagy részének, nekünk is tele van küzdelemmel, bántással, bántások miatti fájdalommal, visszabántással.

Ne szégyelljük bevallani, egész életünk tele van kétségekkel és gyötrődéssel: naponta meg kell küzdenünk a bennünk lévő rosszal és gyengeséggel! A mennyei Atya tudja, hogy az egész világ és benne az ember is magában hordozza a tökéletlenséget, azaz a jót és a rosszat egyaránt. De ahogyan az anya és apa szereti a rosszakodó gyermekét is, a Teremtő is elfogadja és szereti tökéletlen teremtettségeit.

Ha olyan könnyű lenne szeretni ellenségeinket, akkor Jézusnak nem kellett volna – életét is feláldozva – tökéletesítenie az Ősök törvényét! De ez cseppet sem relativizálja Jézus parancsát! A **tökéletesedés célparancs**, melyért egész életünkön át küzdenünk kell!

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

2019. március 17. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Lk 9,28-36 – A szemtanú beszámolója

Kétezer év elmúltával szeretnék egy-két információt tisztázni ezzel az úgynevezett színeváltozással kapcsolatban. Szép az, amit Máté, Márk és Lukács is leír, de ők nem voltak ott. A leírásukból úgy tűnik, mint ha ott valami varázslat történt volna, pedig erről szó sincs. Én ott voltam Jézussal és két társammal, saját szememmel, saját bőrömon tapasztaltam meg az eseményeket. Félreértés ne essék, nem akarom az Evangéliumok íróit kritizálni, de úgy érzem, hogy beszámolójukban túl sok a misztikum, és ez kicsit elfedi ennek az útnak az igazi üzenetét. Ezért szeretném most a saját szemszögemből elmesélni.

Nagyon nehéz napok álltak mögöttünk, Jézuson is látszott, hogy elfáradt, ezért döntött úgy, hogy felmegy a hegyre. Minket, hármunkat azért vitt magával, mert ezt az alkalmat is tanításunkra akarta felhasználni. Ha csak a tényeket szeretném elmondani, akkor egy mondatban elintézhetném: Jézus imádkozott a hegyen. Gyakorlatilag ennyi történt. Amitől mégis egész életemet befolyásoló élménnyé vált ez a néhány nap, az az a kapcsolat, amelyet megtapasztaltunk Jézus és az ő Atyja között.

Az első, ami egyértelművé vált, hogy akit Jézus megszólított, az az Isten élő, létező, nem csak a Biblia lapjain, nem csak a próféták prédikációjában él.

A másik nagyon fontos tapasztalat, hogy ezt az Istent meg lehet szólítani, ráadásul úgy lehet megszólítani, mint a barátunkat, mint azt a személyt, aki fontos a számunkra. Jézus Abbának, Atyának, Apukának szólította meg. Ez számomra teljesen új volt. Mindig azt tanultam, hogy féld az Istent, majd lesújt rád, ha rossz vagy, uralkodik rajtad. És most azt láttam, hogy nem félelemmel és rettegéssel kell felé fordulni, hanem olyan bizalommal, mint gyermek a papája felé.

A harmadik felismerés az volt, hogy jó evvel az Isten-Papával kapcsolatba kerülni. Olyan békesség és olyan öröm látszódott Jézus arcán, amit azelőtt még soha nem láttam máson. Tényleg ragyogott az arca, de nem úgy, hogy vakított, meg még a ruhája is tündökölt... Egyszerűen csak úgy ragyogott, mint aki elmondhatatlan boldogságot él meg ebben a kapcsolatban. Láttuk rajta, hogy nincs egyedül. Természetesen nem Mózes és Illés jelent meg, egyszerűen azt láttuk, hogy valós, létező szeretetkapcsolatban áll a számunkra akkor még láthatatlan Atyával. Annyira kézzelfogható volt ez a kapcsolat a mi számunkra is, annyira megtapasztaltuk mi is ezt a békességet, örömet, hogy napokig, hetekig, talán örök időnkig ott maradtunk volna. Sajnos nem lehetett. Nehéz szívvel keltünk útra, de Jézus lefelé menet elmagyarázta nekünk, hogy Isten nemcsak az ő, hanem mindannyiunk szerető Papája is, és mi magunk is megtapasztalhatjuk mindazt, amit ő tapasztalt, csak bátran nyissuk meg a szívünket feléje. Ahogy ő fogalmazott: „Mindannyian az Atya szeretet fiai vagyunk, akikben kedve telik.” Ezért vitt minket magával, ezt akarta megtanítani nekünk.

Ezért meséltem én is neked ezt a történeted, hogy megértsd: amit Jézus átélt, mi magunk is átélhetjük, hiszen ahogy őt szereti az Atya, ugyanúgy szeret minket is! Csak meg kell nyitni a szívünket feléje...

Schaul Árpád, Sopron

Dán 9,4b-10

⁴Könyörögtem az Úrhoz, az én Istenemhez és bűnvallomást tettem ezekkel a szavakkal: „Ó Uram, nagy és félelmetes Isten, hozzád könyörgök. Te megtartod szövetségedet, és irgalmat tanúsítasz azok iránt, akik szeretnek és megtartják parancsaidat. ⁵Vétkeztünk és gonoszságot műveltünk, gonoszok és lázadók lettünk, megszegtük parancsaidat és törvényeidet

Lk 6,36-38

³⁶Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas. ³⁷Ne mondjatok ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítélkeznek. Ne ítéljete el senkit, s akkor benneteket sem ítélnek el. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak. ³⁸Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlcorduló mértékkel mérnek öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyannal mérnek majd nektek is.

Dániel, Isten irgalmáért könyörög a nép nevében, mert elhagyták az Urat, nem tartották meg parancsait. Felelősnek érzi magát a múlt minden bűnéért. Nem saját magáért könyörög. Népének súlyos bűnei miatt kéri Isten irgalmát. A megbocsájtás itt már kevés, több kell, arra van szüksége a népnek, hogy Isten szülői (létrehozó, alkotói, életre szerető) szeretete semmissé tegye a hűtlenségüket. Isten irgalmára, - segítő, megbocsájtó szeretetére - akkor szorulunk, ha ellene fordulunk, ha súlyos bűnnel hátat fordítottunk neki.

A mi irgalmasságunk mindenki felé, a közös teremtettségünk talaján gyökeredző testvéri elfogadáson kell, hogy alapuljon. Ha a segítségünkre van szükség, vagy vétettek ellenünk, ez a testvériség kell, hogy eszünkbe jusson. Törekednünk kell arra, hogy felebarátunk bennünk meglássa közös Atyánk arcát és általunk - segítségünk, megbocsájtó irgalmasságunk által - felismerje Őt.

Irgalomra nem szoruló, mindennapi bűneink nem szakítanak el Istentől, a megbocsájtás ajándéka mindig rendelkezésünkre áll. A folyamatos önostorozás, bűnkeresés önmagunkban és másokban nem visz előre. Tökéletessé válásunk elérésének illúziója lebeghet a szemünk előtt célként, de Isten elfogadó szeretetében élésünk kell, hogy az életünk biztos, biztonságos háttere legyen.

Ebből a biztonságból kell, hogy kiinduljon az „első cselekvés”: én nem ítélek, én megbocsájtok, én adok, és ha megtettem, amit kell, akkor bizton számíthatok Istenemtől túlcorduló mértékre.

Kérted már más számára Isten irgalmát? Voltál már irgalmas?

Szoktál ítélkezni, megszólítani, leszólítani?

Első cselekvő vagy, vagy másoktól (Istentől) várod az első lépést?

Bitterné Gyöngyi, Mór

Jézus eljött, hogy megszabadítja népét bűneitől. Urunknál kitágultak a határok, mert nem csupán a vele egy nyelvet beszélőkhöz jött. „Bárki fia-borja népéből való” új identitást teremtett. Nem mindaz, aki mondja Uram, Uram, tartozik az Isten Országába, hanem mindaz, aki Mennyei Atyja akaratát megcselekszi. Mi ez a „titokzatos akarat”? Nyílt titok: Szeressetek! Ez annyira egyszerű, hogy szinte már megvalósíthatatlan. Szabadulni a bűntől pedig annyit tesz, hogy hátat kell fordítanom a szeretetlen magatartásomnak. El kell indulnom a Jézus által járt úton, mely a Golgotára vezet. Kinek kell a szabadulás ilyen áron? Jézussal a legszabadabb emberré lenni? A Getszemane-kert magányával? A világ előtt megcsúfoltatva, Pilátus udvarában? Kínban, gyalázva, vérben és mocsokban, még a keresztfáról is megbocsátva a világnak, a bántók gyűlöletét, csapásait? Nem kényelmesebb-e, komfortosabb-e maradni szabadítatlannak? Lett volna jobb, lenni rossznak. Melyik szenvedést válasszam? A végtelenül szabad, rendszeridegen jézusi kínhalált, vagy a hierarchikus bűnhálózat korrump, de logikus jómód-ígéretét hordozó, lélekpisztító, erényt félresöpítő, érdek- és közmegegyezés alapú, jogszerű rendszerét? Isten népe ne csüggedj, légy bátor az őszinteségre és kész az áldozatkésziségre. A tűzre, egymás iránti bizalomra, összekapaszkodásra szükség lesz még, azt hiszem.

Csontos Barnabás, Budapest

Krisztus Urunk szenvedésének, halálának és feltámadásának harmadszori megjövendölésével követésének útját is mutatja. A fiúk anyja a természete szerinti gondolatait fejezte ki a kéréssel, talán azok tudta nélkül. De ha vágytak is a két fő helyre Jézus mellett, ők is csak emberként viselkedtek. Azzal, hogy egy új prófétát követtek, áldozatot is hoztak, és melyikünk nem vár elismerést azért, amit áldozattal tesz? A tanítás mást mond: Jézus ekkor is azt mondja el, hogy az Ő követése lemondással jár, de nem csak életmódról, anyagiakról, hanem emberi létünk egyik alapvető igényéről is, az elvégzett munka elismertségéről környezetünkben. Az szolgálja jól Isten országát, aki érzi és tudja, hogy az ezért a szolgálatért járó jutalom maga a lehetőség a szolgálatra. Aki ezt átlátja, boldogan szolgál, mi többiek pedig az úton menve újra és újra idézzük fel Jézus tanítását!

Demeczky Péter, Pilisborosjenő

„... Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra!”

Amikor megnéztem, melyik perikópa jutott nekem (A gazdag és Lázár), először úgy éreztem, „lerágott csont”. Aztán megszólított a gondolat, hogy vajon *kikre hallgatok én?* És *aki rám hallgat*, az vajon milyen irányba alakítja az életét?

Kikre hallgatok én? Nekem kik a prófétáim?

Annak a döntő többsége, amit gondolok, hiszek – de talán még annak is, amit érzek, vagy ami felé az akaratom visz – hallott vagy olvasott szóból, látott-tapasztalt életpéldából származik. Talán továbbgondoltam, talán magamévá tettem, de jórészt mégis másoktól kaptam. Szüleimtől, erős személyiségű közösségi vezetőimtől-társaimtól, egy-két kivételes tanáromtól vagy főnökömtől, esetleg megérintő, revelációként ható olvasmányból... Így állt össze – és persze alakul mindmáig (sőt: remélhetőleg mindhalálíg!) – a prófécia: az Istentől eredő tanítás, hogy merre kell menni, mit kell tenni.

Hálát adok tehát a prófétáimért: akik Isten üzenetét közvetítették és közvetítik számomra, akikre hallgathatok és hallgatnom is kell.

És aki engem hall? Esetleg rám hallgat?

Nap mint nap sok-sok szó hagyja el az ajkamat, sok-sok szó kerül ki kopácsoló ujjaim alól. Persze, ezek többsége munkajellegű vagy köznapi, evilági ügy – mégis rólam, Isten gyermekéről és küldöttéről rajzol képet. És ezeken is múlik, hogy a lényegi, isteni üzenetnek milyen keretet ad. Hiteles-e az életem, hitelesek-e a szavaim? Hú, megbízható vagyok-e a kis, hétköznapi dolgokban, hogy nagyokat is rám lehessen bízni, hogy lényegesebben is érdemes legyen rám hallgatni?

A közösségi találkozók, a misék vagy a lelki beszélgetések alkalmával könnyebben adódik, hogy szavaim válogatottak legyenek, sőt: a szavak mögött meghúzódó érzelmek-gondolatok is odafigyelőek, az örömhírre hangoltak, empatikusak. De mi van a hétköznapiakon? Vajon akkor is ugyanazt a tartalmat közvetítem? Mert ha nem, akkor ezzel lerombolom, érvénytelenítem a jó tartalmakat is! Botladozni, hibázni mindig fogok – de *ne legyen kétféle (többféle) üzenetem*, mert azzal magamat is elbizonytalanodom, és összezavarom a rám hallgatót is!

Schanda Bea, Budapest

Szerető Gazdánk 2000 év távlatából is figyelmeztet:

„...*Elveszítitek Isten országát és olyan nép kapja, mely megtermi gyümölcsét.*” (Mt 21,43)

Hálás vagyok-e, hogy meghívott szőlőskertjébe és minden segítséget megad, hogy hűséges, kitartó munkása legyek?

Növekedik-e általam az Ország (szebb, élhetőbb lesz-e a szőlőskert), vagy csak haszonélvezője akarok lenni végtelen türelmének, szeretetének?

Tudom-e teljesen Reá bízni magam bajok, problémák idején is; vállalni küldését, amikor az én erőm kevés?

Elfogadom-e testvéreim segítségét, s én jól segítem-e őket, hogy tudjunk jó gyümölcsöt teremni és méltóvá váljunk az „Örökségre”?

Megköszönöm-e minden nap, hogy Gazdánk a botladozásaink, gyengeségeink ellenére is megtart végtelen szeretetében?

Mravcsik Sándor és Tünde, Salgótarján

A tékozló Apa

A tékozló fiúról szóló történetet jól ismerjük. Egy apának két fia közül a fiatalabb kikéri apjától az örökségét és kicsapongó élettel eltékozza azt. Disznók gondozására kényszerül. Miután még a disznók moslécából sem ehet, visszatér apjához, aki érthetetlen módon kitárt karokkal várja. A történetben ott látjuk az idősebb testvért is, aki az öccsének rendezet lakomára apja könyörgésére sem hajlandó bemenni, mert neki az apja sohasem rendezett ilyen lakomát, pedig ő hűségesen mellette maradt, és éjt nappallá téve dolgozott a mezőn.

A történetet több oldalról lehet értelmezni, főleg a fiatalabb fiú bűnös életére utalva, a magunk bűneit és bűnbánatát hangsúlyozzuk így Nagyböjt idején. Ez az elmélkedés azonban a Lélekváró elmélkedések sorozatába illeszkedik, és nekem most inkább az apa nagy lelke az, ami elképeszt és elbűvöl. Egyébként is inkább az apa itt a főszereplő. Elgondolom, hogy én apaként meg tudnám-e tenni, hogy felelősségre vonás, kioktatás és valamiféle büntetés helyett ennek az apának példáját kövessem?

Mit is tett ez az apa? Felejtve fia minden disznóságát kitárt karral fogadja, megöleli, tetőtől talpig ünneplőbe öltözteti, eszement lakomát rendez neki és az egész háza néppel vigad és ujjong fia hazatérésének. Ha a fiatalabb fiát tékozló fiúnak nevezzük, minek másnak nevezhetem ezt az apát, mint tékozló Apának, aki tékozlóan, mértéktelenül szeret.

Ami az idősebb testvért illeti, bizony az idősebb testvérrel együtt én is arra gondolok, hogy szabad-e ennyire szeretni a bűnöst? Nem csak féltékenységből, irigységből kérdezhetem, mint az idős fiú, hanem abból a „józan” meggondolásból, hogy nem leszek-e felbujtója a bűnösnek? Vétkezz csak nyugodtan, a te bolond apád úgyis megbocsát!?

De más is eszembe jut. A történetbeli apa nyilván az Isten, az ABBA. Ennek a bolondul, tékozlóan szerető Atyának a példája rádöbbsent arra, hogy talán azért nem tudunk megtérni, megváltozni, mert nem hiszünk igazán ebben a Szeretetistenben. De baj van a mi szeretetünkkel is, mert nem vagyunk tékozlóan szerető apák, emberek. A kimért szeretet aligha, de az ilyen tékozló, bolond, nagy szeretet képes lehetne megváltoztatni a világot. Mert megtapasztalva ezt a szeretetet, azt éreznénk mi is, és mások is, hogy egy ilyen fokú jósággal pofátlanság volna visszaélni!

Jézus egyszer azt kérdezte a barátaitól, hogy „milyen lélek lakik bennetek” (Lk. 9,55). Most azt kérdezem magamtól a tékozló Apára gondolva: milyen lélek lakik is bennem?

Kovács László, Budapest

2019. március 24. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Lk 13,1-9 – „...ha meg nem tértek...”

Mit fenyegetőzöl itt nekem!? Most ijedjek meg?! Zsarolsz?! Higgyem el, hogy beváltod az ígéretedet?! Mit képzelsz, mi vagyok én, egy taknyos gyerek, akit ilyen stílusban belátásra lehet rávenni?! És egyáltalán, ki vagy Te, aki ilyen hangnemet engedsz meg magadnak velem szemben?!

Én individuum vagyok! Egy szuverén egyéniség! Felnőtt ember! Önálló akarattal, elhatározással rendelkező nő! Engem nem lehet csak úgy zsarolni! Nem lehet ijesztgetni! Azt gondolom a dolgokról, amit akarok! Különbem is megtértem már, vagy negyven éve! Vedd már észre!! M-E-G-T-É-R-T-E-M!

Így aztán Neked vannak kötelességeid velem szemben! Elmondom, hogy tudd!

Engem Te nem veszejthetsz úgy el, mint a galileaiakat! Nem vagyok olyan vétkes, mint a többiek! Legyen rám gondod! Nem hívhatsz magadhoz váratlanul, csak majd ha én belátom, hogy véget ért a „dalom”! Te ne úgy tekints rám, mint egy bábura, amivel bármit megtehetsz! Szépen bánj velem! Vedd elő a listát, egyeztessünk! Próbálkoztam minden nap fenntartani a látszatot, hogy jó vagyok! Próbálkoztam minden nap megértő, lojális, együtt érző arccal közeledni másokhoz! Összeszorított szájjal erőlködtem olyan feladatokban, amikről azt sejtettem, hasznos lehet! Ja, és imádkoztam is Hozzád gyakorta, kértelek és hálálkodtam Neked, emlékezz! Soroljam még?! Legyen elég, hogy Hozzád tartozom!

Gyakran kijársz a szőlődbe sétálni? De jó is lehet az! Minden szőlőtőke Neked terem, minden fa Neked érleli gyümölcsét. Nyugodt szívvel szemléled gondoskodó munkád eredményét. Ismered szőlőd minden egyes növényét. Mindegyikről egyenként gondoskods. Táplálod, nyesed, kötözöd, szüreteled. Gazda és növényei szent harmóniában.

És minden gondoskodó gazdálkodásban előfordulhat, hogy néhány növény terméketlen marad. Hiába keresed reménykedve a levelek közt megbúvó termést, nincs ott. Haszontalanság, haszontalanság. Terméketlen növényt hiába gondolni? ...

Előző életemben fa voltam. Szeretném, akarom, kívánom a termést. Mégsem bújik elő. Azt hiszem, érlelem, de nem és nem tudom kiadni magamból a jövőndőt. Az életem utáni élet lehetőségét.

Kérlek, táplálj még, kérlek, öntözz még, kérlek, várj még! Hozzád tartozom!

Csizovszki Zsóka, Ágfalva

Gyümölcsoltó Boldogasszony – Urunk születésének hírüladása

Egy mondatot emelnék ki ebből a részből: „*mert nem lehetetlen az Istennél semmi sem*” (Lk 1,38)

Nem lehetetlen gyermeket foganni a Szentlélektől, és nem lehetetlen hajlott korban szintén gyermeket foganni. Nem is akármilyen gyermeket. Ő lesz Keresztelő szent János – Jézus előhírnöke. Mária gyermeke pedig a Messiás.

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén, amikor hírül adta Gábriel Főangyal Máriának a hírt, hogy gyermeke lesz a Szentlélektől, és fia fog születni, akit Jézusnak fog nevezni, gondoljuk át, hogy életünkben milyen csodákat kaptunk Istentől?

Számomra a legnagyobb csodák voltak gyermekeim születései, aztán az igaz barátok, a család, amiben felnőttem, hiszen csodálatos szüleim voltak. De csodálatos a természet, hát még ha az embernek van jó szeme, hogy mindazt, amit a Teremtő teremtett, azt teljes pompájában láthatja. Az egész élet tele van csodákkal. Vegyük észre, és ne felejtünk el ezekért MINDEN NAP hálát adni Teremtőnknek! Ámen.

Debreczeni Zsuzsanna, Budapest

Eloolvassa ezt az evangéliumi részt, egyértelműen megállapítható, hogy az első rész, ill. az utolsó két vers között tökéletes az ellentmondás. Az ember első gondolata ilyenkor: „utólagos betoldás”. Megnéztem G. Bandi kommentjeit, azután elkezdtem leírni a bennem kialakult gondolatokat.

... „*hányszor kell megbocsátanunk, talán hétszer*” kérdezi Péter Jézus elismerésére vágyva, hisz kérdésében (a számot illetően) a korabeli zsidó felfogás dupláját fogalmazza meg. Jézus válasza: „*hetvenszer hétszer*”. Vagyis az ember számára lehetetlent fogalmazza meg Jézus.

Az ilyen és hasonló esetekre alakítottuk ki a 70-es években a „cél törvény” kifejezést (azaz lehet, hogy nem leszek képes megvalósítani, de a céloom egyértelműen és feltétel nélkül ez kell, legyen).

Egy példabeszédet mond el Jézus.

A király számadásra hívja alattvalóit. Elébe hozzák egyik adósát, akinek adóssága meghaladja Nagy Heródes éves bevételének tízszeresét. Ennek visszafizetése gyakorlatilag lehetetlen. Ha nem tud fizetni, büntetésként egész családjának, összes vagyonának eladása vár rá. A szolga a király lába elé veti magát, és könyörögve, kétségbeesésében a lehetetlenre tesz ígéretet, azaz, hogy visszafizeti adósságát. A király szíve megesik rajta, megkönyörül, és elengedi összes tartozását.

Amikor ez a szolga kimegy, találkozik egyik szolgatársával, aki neki tartozik. Jóllehet elenyészően kicsi összegről van szó, és hiába minden kérélem, esengés, rimánkodás, ő mégsem könyörül meg rajta, hanem börtönbe veteti.

Tudomást szerezve erről a király magához rendeli az első szolgát, és szomorúan teszi fel neki a kérdést: „*Nem kellett volna-e neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, ahogyan én is megkönyörültem rajtad?*”

A határtalanul megbocsátó és csak szeretni tudó Atya képét állítja mintaként elének Jézus. A mennyei Atya végtelen irgalmassága minden gyengeségünk, tévedésünk, botlásunk, önzésünk megbocsátására ad reményt.

Önvizsgáló kérdések.

Kinek tudok megbocsátani? Családomnak, barátomnak, testvéremnek, felebarátomnak, ellenségemnek?

Képes vagyok-e megbocsátani önmagamnak, ami olykor talán a legnehezebb?

Képes vagyok-e az igazságosság, és könyörület közül mindig a könyörület mellett dönteni?

Kapcsolataimban van-e olyan ember-társam, akivel kerülöm az érintkezést, találkozást („allergia”)?

Szelídítem-e szívemet a korlátlan, kivételt nem ismerő megbocsátás felé?

Néhány gondolatébresztő szempont a megbocsátás folyamatának átgondolásához.

1. *A megbocsátásnak nem föltétlen föltétele (bár nagyon segíti természetesen), hogy bocsánatot kérjenek tőlem (hisz bennem szakadt meg átmenetileg a szeretni tudás/akarás a sértő irányában).*
2. *„Nem tudok megbocsátani” legtöbbször azt jelenti: nem akarok megbocsátani. „Nem tudok még megbocsátani” már elfogadhatóbb. Oka: a sérülésem még nagyon fáj, szükségem van gyógyulásra.*
3. *A megbocsátás felé lépésünket nagyon segíti, ha meg tudjuk fogalmazni: „valami közös van bennünk” még ebben a sértett állapotban is (emberi mivoltunk...)*
4. *A tettes valamikor áldozat volt. Korábbi sérülése miatt is válhatott ilyen bántóvá. Természetesen ez nem menti fel őt, de nekem segítség lehet a másképp szemlélődésben.*
5. *A megbocsátás folyamatának elkezdése kikezdi a bántás pillanatában kialakuló ösztönös igazságérzetünket!*

Bóta Tibor, Budapest

Törvények irányítják az egész világot a legkisebb anyagi részecskétől az égitestek pályán haladásáig. A törvények nem maguktól alakultak ki, hanem a Nagy Törvényhozó, az Isten határozta meg őket, hogy rend legyen a világban.

A Biblia szerint Isten szabta meg az emberi együttélés/működés szabályait is. Ám azzal, hogy szabad akaratot adott legfőbb teremtményének, vállalta a vele szembeszegülés kockázatát is.

A Mózesnek kinyilatkoztatott ószövetségi törvény megtartása biztosította a választott nép egyben maradását és bejutását az ígéret földjére. Jézus korára azonban az emberi hagyományok bevezetése háttérbe szorította a Tóra lényegét, az Isten és emberszeretet főparancsát. A külsőségek, a betű, a szabályok és az utasítások fontosabbak lettek a belsőnél, a szívnél, szándéknál és a lelkiületnél. Jézus számára a szív a lényeg, hogy mi van az ember belsejében, mert a cselekedetek, a külső tettek, ott bent, a szívben kezdődnek. Ő tehát nem megszüntetni jött a törvényt, hanem visszavezetni az embert és a közösséget a törvény lelkéhez, az Isten szeretetéhez. Isten szeretetből adta a Törvényt és azt kéri, hogy elfogadjuk az Ő jóságát, és viszonzzuk azt embertársaink felé. Azzal ad értelmet a szabályoknak, hogy feltárja a szeretet logikáját: Isten szereti az embert, s Szentlelke által megadja a továbbadás boldogságát.

Várnai László, Balatonboglár

Ez a rész az önromboló magatartásról is szól. Népbetegség. Előbb-utóbb bekövetkező eredménye a megsemmisülés. Sokféle irányból jön már ez a figyelmeztető üzenet. (Egészséges életmód, környezetvédelem.) Testi, lelki károsodással ugyan olyan súlyal fenyeget.

Érdemes lépéseink előtt megvizsgálni, hogy tervezett, vagy megszokott cselekedetünkkel nem fordulunk-e önmagunk ellen? Ha más embert ér folyamatában, vagy céloz meg esetenként, pl. büntető magatartás, megbocsátani nem akarás, helyretevés, kioktatás, irigység, stb. indítatásból, vagy csak egyszerű nemtörődömségből, az is elsősorban ránk jelent nagyobb fenyegetést. A negatív belső töltése miatt. Hogy a másikat eléri-e, az nagyon is esetleges.

A mindenirányú felelősség felvállalása, kedvességünk, derűnk, jóindulatunk, elengedő-megengedő viselkedésünk lassan, de biztosan jó hatással van és lesz társunkra, családjunkra, szomszédunkra, testvéreinkre, **önmagunkra**, környezetünkre.

Kérem ehhez minden testvérem és magam számára Szt. Lélek segítségét!

Dombi Zsuzsi, Bánya

Az írástudó hallva Jézus frappáns feleletét a feltámadásról – ld. előző rész – ő is kérdez, s nem is akarmit. Mégpedig a parancsrengetegből melyik az elsődleges? Gondolkodó, érdeklődő ember lehetett, ami az ismeretek elsajátításához szükséges.

Jézus készségesen felel, a zsidók fontos imádságával: Úr az Isten az egyetlen. (Ez is lényeges a környező népek sok-isten hite miatt.) Folytatja Jézus az Úr az Isten felé a szeretet teljességét részletezve: szív, lélek, elme, erő. Nem lehet találni kiskaput. Test-lélek megnyilvánulásait nem lehet ímmel-ámmal, lagymatagon, félig-meddig élni, cselekedni. Az elsőhöz hozzátartozik a második, ami az ember felé irányul. Egybetartoznak, elválaszthatatlanok, akár csak egy pár zokni. Ha hiányzik az egyik, használhatatlan.

A felebaráti szeretet önmagunkból indul ki, „mint magadat” folytatja Jézus. Az írástudó az elsőt kérdezte, Jézus kettő összetartozót mondott, amit legnagyobbnak nevez. A kérdező elismeri, dicséri Jézus válaszát, ő már összekapcsolva fogalmazza meg, s még hozzáteszi: többet ér minden égő és véres áldozatnál, pedig ez a liturgia fontos volt a zsidóknál.

A „nem vagy messze...” arra figyelmeztet, hogy Jézus felé közeledés, a fejlődés neki is, nekünk is ajánlott.

Kérdések:

- Az érdeklődés, el-elgondolkodás eseményeken, történéseken, esetleg rákérdezés, mennyire jellemző rám?
- Tudom-e mi az, ami a teljességből hiányzik? Ha igen, megteszem-e, ami rajtam múlik?
- Húz, vonz a teljesség igénye?
- Van-e elég önszeretetem?

Tölösi Magdolna, Bánya

Ebben a példázatban Jézus leleplezi a farizeusi képmutató imát, és újra az igaz, titkon, és alázattal végzett belső Istenhez fordulást állítja elének.

A farizeusok gyakran mások előtt, mások szeme láttára imádkoztak (Mt 6:5), hogy lássák őket. Hasonlóan ma is, sokan azért mennek a templomba, gyülekezetbe, hogy mutogassák magukat másoknak, milyen jó keresztények. A példázatban a farizeus imája önmagáról szól, folyamatosan hálát ad azért, hogy ő milyen tökéletes. Miért hamis ez? Mert forrása nem az alázat, hanem a gőg. Mert nem az igaz önismeret, hanem a formális vallásosság keretein belül értékeli önmagát. Hasonlóan a tékozló fiú bátyjához (Lk 15:29), vagy a törvény betűjét megtartó gazdag ifjúhoz (Mt 19:20). De akár mondhatnám a vasárnapi vallásosságban élők millióit is, akik a formális előírások betartásával "letudják" a kereszténységüket. A farizeus nem tud tovább lépni, mert az embereknek, a világnak, a törvény betűjének akar megfelelni, és ebben tetszeleg. Nem megy az önismeret mélyebb "vizeire", ahol kiderülne saját belső világának romlottsága, valós személyiségének sérülései, betegségei. És emiatt elmulasztja, elveszíti annak lehetőségét, hogy az igaz Isten irgalmára való rászorultságát felismerje. Ugyanakkor saját árnyék-személyiségének tükörképét a másik emberben, a vámszedőben látja meg, akiben ezáltal megtestesíti mindazt a rosszat, amit magában nem ismer fel.

A vámszedő megáll távolabb (lásd: belső szoba, Mt 6:6), szégyenkezve, saját kicsiségének tudatában. Kérő imája lényegre törő: "Isten segíts rajtam!" Valódi önismeret, alázat, egyedül Isten irgalmába vetett hit. A világ illúziója, hamis elismerése, hamis értékítélete helyett a belső, valódi önismeretből fakadó Istenhez fordulás ez. Megigazulva távozik, azaz "felmentve", megtisztulva, igazzá nyilvánítva. De ez a megigazulás nem látványos, nem a világ előtt történik, hanem belső, lelki folyamat, ami valódi gyógyulást, valódi lelki felszabadulást hoz neki. Mert "Isten, aki titkon lát, megfizet neki" (Mt 6:6).

Dombi János, Székesfehérvár

2019. március 31. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Lk 15,1-3.15-32 – Valamennyien tékozló fiúk vagyunk

Elmélkedésem csupán három szépirodalmi idézet, az alábbi három gondolattal:

1. Kelj föl, ez a nap áldott!
2. Valamennyien tékozló fiúk vagyunk.
3. Most éppen az atyai háztól távolodó, vagy oda közeledő vagyok-e?

„A fiú: Véres a lábam. Tüske marta. / Hajam zilált. Künn járt viharba. / Szemem vörös. Villámba nézett. / Szívem törött. Megvert az élet. / Az ajkamat száz csók égette. / A lelkemet száz pók mérgezte. / Atyám, te jó, öreg, te áldott, / Fiad vagyok, a visszapártolt. – A testvér: Én mindig a te fiad voltam / Atyám, én soha nem ujjongtam. / Én nem daloltam, nem öleltem, / Én itt maradtam a közelben. / Ő bűnös, ő koldús, ő gyöngye, / Ő elbukott, vesszen örökre! – Az atya: Öreg volnék, de érzem én még / A régi lángok égetését, / A boromat kiittam én is, / Volt vágyam és ujjongtam én is. / Ez a fiú a vérem vére, / A szomorúság lőn a bére, / Az átok fogta, vihar verte, / Az életet *sírván* szerette. / Kelj föl, ez a nap áldott szombat, / Fonnyadt karommal átkarollak. / Ne sírj, a sorsnak lelke nincsen, / Balcsillag ég a szíveinkben! / Szárnynak ólom, dér a virágnak / És a gyönyörnek bére bánat! / Egy itt a vétek: élni merni / És egy a vigasz itt: a semmi!” (Juhász Gyula: A tékozló fiú)

„Valamennyien tékozló fiúk vagyunk, azzal a különbséggel, hogy egyesek az atyai háztól eltávolodó, míg mások már a visszavezető úton járnak.” (Pilinszky János: Egy lírikus naplójából, IV., részlet)

„A tékozló fiú története nem egyes bűnösök története, hanem az egész emberiségé, minden emberé. Minden vágyunk, ami legmélyén nem az Istenre való tökéletes ráhagyatkozást tartalmazza, lényege szerint távolodást jelent az atyai háztól, és minden lépésünk, legyen bármi az, mit az Istenre való hagyatkozás vágya vezérel, lényege szerint mindig közeledés. ... Legtöbben olyan tékozló fiúk volnánk, kiknek távolodó és közelítő léptei hetenként, naponként, s nemegyszer óránként váltják egymást azon a bizalmi úton, hol választanunk kell kő és kenyér között.” (Pilinszky János: Kő és kenyér, részlet)

Valkó János, Sopron

Övéi fitymálják, a megszorult nagy ember bezzeg nem ..

Ha Jézusnak sem volt becsülete Galileában, mit várunk mi a saját házuk táján, ahol ismerik minden gyarlóságunkat, bűnünket, hitelrontó megnyilvánulásunkat? Már csak egy próféta tett, egy templomtisztító botrány hiányzik ahhoz, hogy azoknak a kedve is elmenjen a ránk hallgatástól, akiknek eleddig lett volna. Ha nem hintünk pár tömjénszemet a nemzeti szuverenitás bálványszobra elé, tüstént ránk sütik a „keresztény értékek” hős védelmezői, hogy hazaáruló balliberális Soros bérencek vagyunk. Annyira elfoglalja fogyasztói, védekező társadalmunkat az a sok apró baj, amit a fegyverkezés, túltermelés és túlfogyasztás zúdít a nyakába, hogy nem akaródzik a háború és munkanélküliség elől hozzánk menekülni akarók bagatell problémáival bíbelődni, különben is mind veszélyes terroristák és undorító muzulmánok. Amúgy is mi évszázadokkal előbb rohantuk le Európát. A gyarmatosítás élvezeteiből pedig kifelejtettek minket. Kerítésre van pénzünk, menekülttáborra nincs. Mi ott építünk nekik templomot és iskolát, ahonnan ideözönlének, hogy az ottmaradt hiénák és keselyűk tudjanak hol imádkozni evés előtt, és tanulni, hogy kell elkészíteni az emberhúst. De hagyjuk abba a gúnyolódást! Mert nemcsak állatok maradtak ott, hanem szegényemberek is, akiknek nem tellett embercsempészre. A lélekváró elmélkedésnek emelkedettnek és fennköltnek illik lenni. Talán túl jól megy nekünk! A galileaiaknak is ebből eredt a finnyáságuk Jézus iránt? Mert ha a gyerekkre lehel a halál, mint a kafarnaumi tisztviselő fiára, rögtön nem vagyunk olyan széles mellényűek! Mindjárt megtaláljuk a térdeplőnket. Elpárolog belőlünk a racionalista és csodáért esdeklünk. A Mester pedig arra vár, hogy kopogtatására ajtót nyissunk, befogadjuk az idegent és pohár vízzel kínáljuk a szomjazó III. világot. Ez a nagyböjt mai üzenete. Nem azért írtam le ezeket, mert bolondok napja van, hanem mert vétkesek közt cinkos, aki néma.

Kovács Tádé, Tata

....*nincs emberem...*

Ez a szövegrész nagyon sokszor elgondolkoztat, hiszen ilyen a mai világ is, nagyon sok magányos ember van még akkor is, ha családban él.

Elgondolkoztató az is, hogy nem segítették egymást a betegek és hozzátartozóik, a sorban állást nem ismerték, ez pedig ebben a helyzetben önzésnek is számított.

Miért nem volt senkije ennek az embernek és tehetett-e róla? Nem tudjuk, de nem is lényeges kérdés.

Mindig arra gondolok, ha tehetetlen embert látok, hogy nekem kell lennem ilyen ember esetében Jézus meghosszabbított kezének és lábának. Ahogy Jézus észrevette, úgy nekem is észre kell vennem ezeket a helyzeteket.

Jézus és a beteg párbeszéde is érdekes, hiszen Jézus tudta, hogy miért és mire várnak ott az emberek. („*Meg akarsz gyógyulni?*”) Nagyon fontos, hogy a céljainkat meg tudjuk jól fogalmazni. Ezt tette a beteg is. Jézus a beteg tervét keresztülhúzta. Számunkra ebből az a tanulság, hogy van más megoldás is a céljaink eléréséhez, mint amit mi kigondoltunk (nem kell a vízbe lépni).

Polcz Alaine-t sokszor kérdezték, hogy mik a tervei. A válasz mindig az volt, nincsenek terveim, mert a céloom ismer engem.

Lepsényi Mari, Budapest

„Ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött.”

Drága Teremtőnk! Elolvastva a mai evangéliumot, valahogy nem jut eszembe az örömhír. Eléggé világi uralkodói kép uralkodik az igesorokon. Az Atya nem ítélkezik, hanem átadja az ítélet jogát a Fiúnak, hogy „tiszteljük”. Amolyan jóságos uralkodói képbe helyezi magát az Atya, a piszkos végrehajtói munkát a Fiúra bízva. Hát nem egészen ilyen a szerető Istenről szóló képem. Az Atyától is irgalmat várok, a Fiútól is irgalmat várok, nem ítélkezést. Főleg nem olyat, amelynek a végeredménye, hogy „feltámadjanak a kárhozatra”. Ha ilyen viselkedést látott a Fiú az Atyától, ha az Atyától ezt tanulta, akkor oda a hitem a szerető Istenben.

Drága Teremtőnk! Hitem szerint ebből az evangéliumból szinte semmi sem a Te szavad. Hitem szerint te mindenkit szeretettel magadhoz akarsz ölelni, mindenkit hívsz a te Országodba. Nem ítélsz el senkit, csak rajtunk múlik, ha nem akarunk belőled, megtehetjük, hogy a hívásodnak hátat fordítunk, bár elég bolond szituáció, hogy a feltámadáskor durcáskodik valaki. Hitem szerint Te nem akarsz igazságos lenni, hanem méltányos, keresni fogod, miben menthetsz meg minket a Te Országodra, mivel válthatsz meg minket az általunk választott buta döntéseinktől.

Segíts minket, hogy a mi hétköznapijainkban ne az igazságosságot, hanem az általad tanított méltányos szeretetet gyakoroljuk embertársainkkal, hogy általunk is megnyilvánulhasson a Te szereteted, hogy mindenki rajtunk keresztül a Te szeretetedet és nem az ítéletedet, élhesse meg valóságként. Ámen

Áts András, Budapest

Életünk tanúsága

Jézus hallgatósága úgy gondolja, hogy valakinek a hitelességét, csak egy másik ember igazolhatja. Jézus az Atyára hivatkozik és hosszasan magyaráz, de nem értik. Talán nem is akarják megérteni. A tanúvallomások hitelessége nem magától értetődő. A tanú élete hitelesíti a tanúságtételt, az igaztalan tanú vádlottá válik. Az egymásnak ellentmondó tanúvallomások pedig egymást és önmagukat kérdőjelezik meg. Ha a Krisztust követni akaró tanítvány alternatívára gondol, ha kompromisszumok mérlegelésére adja a fejét, magát a tanítványi létét kockáztatja.

Mitől igazi (valódi, hiteles, érvényes) egy tanúságtétel?

1./ **A tanúságtevővé vált személyétől.** Csak aki tanúságtevővé vált, az képes tanúbizonyságot tenni. A Keresztelő tanúságot tehetett Jézusról, mert előzőleg tanúságtevővé vált. Aki nem vált tanúságtevővé, annak beszéde - bár lehet, hogy csodálatos és megrázó szavakat mond Jézusról - nem tanúságtétel, csupán hatásos beszéd Jézusról.

2./ **A tanúságtevővé vált ismereteitől.** Attól, hogy a tanúságtévő, azt a személyt, akiről tanúságot tesz, a lehető legjobban ismeri. Akiről tanúságot akarunk tenni, azt a lehető legjobban kell ismernünk. Ezért érthetjük Jézus állítását, mikor János tanúságtételét értékeli, hisz a legtökéletesebb tanúságtévő az, aki legjobban ismer bennünket, azaz menyei Atyánk.

Tanúságtévő az, aki ha bármit is kérdeznek tőle az Igazság felől nem magára (gondolataira, tájékozottságára, felismeréseire) mutat, hanem arra, akiről tanúságot akar tenni. Tanúságtévő az, aki hagyja, hogy hasson rá az Isten, és kifejtse benne a hatását, amelynek következményei tetteiben nyilvánulnak meg.

Ha képesek vagyunk Önmagunkban megőrizni Istent, a vele való egységet, akkor mi is elmondhatjuk Jézussal: „azok a munkák, amelyeket teszek, tanúskodnak mellettem”. De csak azok a tettek képesek tanúskodni mellettem, amelyekben az Istent hagyom munkálkodni bennem, amelyeknek irányítását (belső irányítottságom mellet is) átadom Istennek!

Jézus ma is az elvilágiasodott közvélemény esküdtszéke és bírósága előtt áll. Mint minden tárgyaláson, itt is vannak jellemtanúk, akik a vádlott szavahihetőségét bizonyítják. Ahhoz viszont, hogy egy tanú hatékony legyen, neki, saját magának is szavahihetőnek kell lennie. A mi életünknek Krisztusról kell tanúságot tennie! Ha mi saját akaratunkból a középszerűség vagy a nyílt következetlenség kísértésének engedelmessé válunk, megfosztjuk a Jézus mellett mondott érveket tartalmuktól.

Ha a meggyőződésünket helyezük előre, ellenségeskedést szíthatunk. Még Jézus szavainak is csak kevesen hittek. Jobban tesszük, ha inkább megéljük meggyőződésünket és betartjuk a sorrendet: első a kéz, aztán a szív, majd az értelem. A **kézzelfogható** segítség révén kifejezhetjük **szívből** jövő szeretetünket, s így az **értelem** számára is érdekessé tehetjük ennek a szeretetnek a forrását! Csak akkor tudom megmutatni Krisztus igazi arcát, ha a szívemben hordozom azt.

Jézusom, milyen megdöbbentő a vádbeszéded: „nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen”. Mégis, miért tűnik sokszor könnyebbnek a görbe út? Később érünk célba... Te nem sűrgetsz, nem siettetsz, csak vársz... Adj erőt, hogy a mindennapokban is képesek legyünk feladataink ellátására és hitünk megélésére, és a támogatásoddal merjük vállalni a nehéz, kockázatosnak tűnő helyzeteket is, amikor tanúbizonyságot tehetünk Rólad! Ámen.

Rihmer Károly, Budapest

„Ugye, ez az, akít halálra keresnek? ²⁶S mégis teljesen nyíltan beszél ...

Jézus egyedül nem akart elmenni a zsidók egyik fontos (nyolc napig tartó) ünnepére Galileából Júdeába. Tanítványai el akartak menni - végül el is mentek - az ünnepre, ezért Jézus titokban utánuk ment.

Mennyire gondolkodtat el engem a többségi közösségi vélemény és mennyire vagyok hajlandó igazodni a többségi, közösségi véleményhez?

Jeruzsálemben a hálaadó ünnep résztvevői közül már sokakat foglalkoztatta a kérdés, hogy vajon Jézus-e a Messiás. Úgy tartották, hogy a Messiásról nem tudni, hogy honnan fog jönni, honnan származik ezért elbizonytalanodtak, mert Jézusról köztudott volt a származása – Ő a názáreti ács fia.

„Igen, ismertek, és azt is tudjátok, honnan való vagyok, noha nem magamtól jöttem, hanem az Igaz küldött, akít ti nem ismertek. ²⁹Én azonban ismerem, mert tőle vagyok és ő küldött.”

Az ilyen beszéd Isten káromlásnak számított, ezért nem csoda, hogy felháborította a hallgatóságot.

Mennyire szoktam igazítani mondanivalóm lényegét a jelenlévő hallgatóság elvárásaihoz? Lényegi dolgokban vállalom-e a konfrontálódást? Tudom-e szerényen, de határozottan vállalni a véleményemet mások megsértése nélkül?

Jézust az Igaz, az Atya küldte. Minket Jézus küld – *Menjetez tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! (Mt 28,19)*

Van-e aktuális teendőm ezen parancs teljesítése érdekében?

Kaszap István, Pécel

„Még soha sem beszélt úgy ember, ahogy ez beszél” ...

A **messiás** (**héberül**: משיח, Mossiáh, Māššî'áh) héber szó, amely „felkentet” vagy „segítőt” jelent. Ugyanez a szó **arabul**: المسيح, al-Masīh, magyarosan al-Maszih; **arámi nyelven**: משיח, **görög** fordításban pedig Χριστός, *Khrisztosz*. (**Latinosan** *Cristus*, amely a **magyarban** a *Krisztus* formában gyökeresedett meg.)

próféta Isten által kiválasztott személy, aki az Ő akaratát közvetíti

Kétezer évvel ezelőtt nagy volt a várakozás egy olyan személy iránt, aki Istennek igazán elkötelezettje. Sokan lehettek önjelöltek erre a címre. Voltak olyanok, akik a származás, a családi kötelékek szerint, voltak olyanok akik a születési körülmények alapján akarták azonosítani az illetőt a Messiásról szóló próféciák alapján.

Olyanok is voltak, akik az adott jelölt – semmiképpen nem az önjelöltekhez tartozó – tanítása és cselekedetei alapján alakították véleményüket. Például így: először meghallgatni, majd meggyőződni, hogy mit tett. (Nikodémus után szabadon.)

Jézus volt az, aki minden elvárásnak/feltételnek tökéletesen megfelelt és mind a mai napig senki nem tudta Őt meghaladni.

Kétezer év óta egyértelmű a Mesterünk tanításával és cselekedeteivel elének adott mérce. Őt kell követnünk minden nap! Ennyire egyszerű lenne a helyzetünk? Igen! Sajnos naponta szembesülünk a „de” kezdetű kifogásainkkal. Kedves testvérem, Neked éppen milyen elengedhetetlenül fontosnak tartott vásárlásról, fölösleges időtöltésről, ... („*hadd temessem el előbb atyámat, ...engedd meg, hogy előbb búcsút vegyek az otthoniaktól, ...* Lk 9,9) kellene lemondani? Milyen régóta halogatott, Jézusnak tetsző korábbi elhatározásodat kellene megvalósítani? Nekem is hosszú a fölösleges tevékenységek és a folyton halasztott dolgok listája is, ami a lényeghez tartozó tevékenységek megvalósítását akadályozza.

Merítsünk erőt közösen abból, hogy sokan vagyunk a Jézust követni akarók útján. Minden nap egy kicsivel lépünk előre és közösen járjuk az Utat.

Kaszap Márti, Pécel

2019. április 7. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 8,1-11 – Jézus nem elítél, hanem megment

Jézus az Olajfák hegyén töltötte az éjszakát. Imádkozott. Ellenfelei már kezet akartak rá emelni, mert azt mondta: „*Ti nem ismeritek őt (az Atyát), én ismerem, hiszen tőle vagyok, és ő küldött*” (Jn 7,29).

Az imádság összeszedetté, bölccsé, felkészültté, tisztán látóvá tette Jézust. Korán reggel megjelent a templomban tanítani. Tanítványi közösségét már összegyűjtötte. Most vállalja a néptömeg tanítását is. Köréje gyűltek a templomban, mert voltak érdeklődők, keresők, megtérni vágyók.

Ekkor viszik hozzá a házasságtörésen ért asszonyt a farizeusok és írástudók. „Te mit mondasz?” – kérdezik tőle. De nem jó szándékkal, hanem hátsó gondolattal, hogy elítéljék, megszégyenítsék, nevetségessé tegyék.

Nekünk is sokszor kellene megkérdezni Jézustól: „Te mit mondasz?” Amikor nehéz döntés előtt állunk, amikor eligazításra lenne szükségünk, amikor bizonytalanok vagyunk, amikor ismeretlen útra indulunk. Választ mindig kapunk. Rajtunk múlik, hogy meghalljuk-e.

Több ezer éves erkölcsi parancs: „Ne törj házasságot!” „Felebarátod házastársát ne kívánd!” – Korunk legnagyobb szégyene, hogy minden lelkiismeret-furdalás nélkül nagyon sokan gázolnak bele embertársaik házasságába, ezzel számolatlan emberi tragédia veszi kezdetét. A zabolátlan ösztönök miatt felbomlanak a családok, életreszóló sebet ejtve ezzel egymáson. Ha eluralkodik a felelőtlen gondolkodás és cselekedet, akkor megszűnik az erkölcs, a normális emberi élet. Nagy szakadék épül ki ember és ember között. Megszűnik a stabil alapsejt, a család.

Megyénk napilapja mindig közli, hogy az olvasók segítségével kit támogatnak anyagilag (egy alkalom 150.000 Ft). A segélykérők beszámolója az esetek 90 %-ban így kezdődik: „Egyedül nevelem gyermekemet, gyermekeimet...” Ennek ellenére sokan állítják, hogy a válás magánügy. Pedig a társadalom minden szintjén jelentkeznek a következmények.

Az írástudók és a farizeusok Jézussal akarják kimondatni a halálos ítéletet az asszony fölött.

Ki hogyan bánik a bűnös emberekkel, ebből látszik meg a belső világa, hite, érettsége.

Jézus módszere pedagógiailag is kiváló. Olyan kérdést tesz fel ellenfeleinek, amire csak távozás a válasz: „*Aki közületek nem vétkezett* (ebben az ügyben = házasságtörés) akiben közületek nincs bűnös kíváncsiság (az asszonyokkal kapcsolatban), az vesse rá az első követ!” Jézus ragyogóan eltalálta a férfigondolkodás gyengéjét. Ők „lelkiismeretüktől meggyőzve” (Csia-fordítás) eltávoztak, kezdve a véneken. Kérdése után Jézus nem nézett hivalkodóan a szemükbe, nem sietette a választ csípőre tett kézzel, hanem lehajolt, és írt a porba. Időt és gondolkodási lehetőséget adott ezzel. A lehető legfinomabban, minden magalázás nélkül tette vádlottá a vádaskodókat. Nem véletlen, hogy a vének kezdték az elvonulást.

Jézus egyedül maradt az asszonnyal. „Egyedül maradt a nagy nyomorúság (*miseria*) a nagy könyörülettel (*miser cordia*) (Szent Ágoston).

Jézus bemutatta: az ítélet az Isten dolga, és az asszonyt tapintatosan visszaküldi az életbe, hogy ott állja meg a helyét: „*Menj, de többé ne vétkezzél!*”

Vincze József, Pér

Egy az Atyával

A farizeusok kérdése teljesen jogos volt: Milyen felhatalmazással teszed azt, amit teszel és tanítod azt, amit tanítasz. Ki mögötted a tekintély?

Könnyen rámondjuk mi azt, hogy az: Atya tekintélye áll Jézus mögött és a vita be van zárva. De Jézus Atya fogalma és a zsidók Atya fogalma gyökeresen más volt. Sőt, aktualizálhatjuk ezt a mai napra is milyen Atyaképünk van nekünk, keresztényeknek, és ez az atyakép hol helyezkedik el a zsidó és a jézusi atyakép között, vagy esetleg egész más atyaképeket használunk?

Jézus atyaképe a mindenkit szerető Isten képével volt azonos, ki „felkelti a napját jókra és gonoszokra egyaránt”, aki minden embert egyformán szeret, létben tart és vár magához. „Az a véres Isten nincsen” mondja ő is, és a mi Babitsunk egyaránt. A bennünk élő atyaképet a vallások, a kultúra, a családi hagyományok formálták. Jézus is tudta ezt, hogy a zsidók atyaképe milyen folyamatok eredménye, és tudta azt is, hogy ez más, mint amit ő tud, ahonnan ő jött és amit megél. Sőt ez a kettősség került Jézus életébe.

Az ósatyák, a Tóra, a Talmud és más tanítások alapján a zsidóság – a mai napig – a saját Atya-fogalmának (Jahve) az igazában él. Érte vállal minden áldozatot és szenvedést. Ez a szenvedés néha mérhetetlen fájdalom. A teológusok egy része Páltól a mai napig próbálják a két Atya-fogalmat összemenni, átjárhatóvá tenni. Hogy a keresztények istenfogalma és a zsidók istenfogalma azonos legyen. És ez sokszor sikeres. „Hallelujah” – dicsőség Jahvének énekeljük mi is és mi magunk is azonosulunk.

Jézus az azonosulás kérdésében nagyon határozott volt. Ez két külön világ. A világosság és a sötétség. A jó és a rossz – két külön világ. Legyetek „keveretlenek”! Mert az egyik az életbe, a másik a halálba vezet.

A jánosi gnózis – az Istenről való tudás – mára újra aktuális. Mert a világ egy olyan fázisba ért, hol újra ez a kérdés: melyik út jelenti az élet útját és melyik a halál útját. A világ mai gondjaira egyre riasztóbb válaszok születnek. Melyik jelentik az életet – immár 7,7 milliárd ember számára és melyik a halált. A mai helyzetben mi a jó tudás, a helyes gnózis. Az, amit Jézus Atyja is gondolna, sőt amit nekünk szán.

Mert az életnek, a teremtésnek vannak törvényei. Ezek ismertek, betarthatók, és jók. „Azért jöttem, hogy életük legyen és életük bőségben legyen.” – mondja Jézus. Az, hogy ma minden a hiányról beszél, nem a Teremtő törvényeinek betartása miatt jött létre, hanem annak ellenére.

Bárhogy nézzük, egy út van. Visszatérni az Atyához. Jézus Atyjához. És beszélni és gondolkodni és vigasztalni, szeretni, tenni – azt, ami ma a megoldást jelenti. Nem feltétlenül azt kell tenni, melyre a bennünk futó algoritmusok (beprogramozottságunk) felszólítanak. Lehet, hogy ma a gondolkodás megváltozása (metanoia) újra aktuális és a saját szemléletünk változása parancsoló szükséglet. De ennek a változásnak az iránya – a több világosság és kevesebb sötétség, a több Atya és kevesebb atyapótlék.

Garay Bandi, Dunakeszi

Honnan való vagy?

Létkérdés ez számunkra. Nem ódázhatjuk el a választ. Mert, ha te is evilágból való vagy, akkor bűnödben fogsz meghalni, mondja Jézus. Valószínűleg a farizeusoknak mondja, viszont érvényes mindannyiunkra. De van egy jó híre Jézusnak: ahogyan a főpapi imában is mondja (Jn 17,15-16): „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogyan én sem...*” Ezt a tanítványainak mondja. Mi is azok vagyunk, úgy-e?

Igen, ezt érzem én is, mióta az eszemet tudom, Istenhez tartozom. Nem az én világom a rosszindulat, a bántás, a veszekedés. Persze, embernek születtem, működik bennem az ego is, de van bennem egy Mennyszágból jött részem is. Mindnyájan így születünk. Ez a kettősség van bennünk. Egyedül rajtunk múlik, melyiknek engedünk tért. Az emberi önzésnek vagy az isteni részünknek. Az a küldetésünk, hogy segítsük a bennünk lévő Jézusi részt felszínre törni. Ahogy Reményik Sándor Istenarc című versében is olvashatjuk:

*„Egy istenarc van eltemetve bennem,
S most ásót, kapát, csákányt ragadok,
Testvéreim, jertek, segítetek,
Egy kapavágást ti is tegyetek,
Mert az az arc igazán én vagyok.”*

A 29. versben ezt mondja Jézus: „*...aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami kedves neki.*” Kell ennél vigasztalóbb befejezés?

Tanulság: Küldöttek vagyunk. Tudatosítsuk! Nem lézengni jöttünk e világra, hanem konkrét feladattal. Aki ezt felismeri, az vágyik ezt beteljesíteni. Nekik szól az az örömteli üzenet, hogy nem vagyunk magunkra hagyva. Velünk van Az, aki elküldött. (*Veletek vagyok minden nap...*) Mikor is van velünk? Ha azt tesszük, ami kedves Nekik! Már csak az a dolgunk, hogy tudatosítsuk, ha kell minden nap, minden órában, hogy Istennek az a kedves, ha szeretjük egymást. S, hogy ez mit jelent? Ez bizony egy gyakorlati kérdés. Ismerjük a szeretet 5 nyelvét? (apró szívességet teszünk a másoknak, minőségi időt töltünk szerettünkkel, megérintjük, megöleljük, naponta többször is, elismerjük, megdicséreljük, megajándékozunk: aprósággal, önmagunkkal) Gondolom, nem csak 5 nyelve van a szeretetnek, hanem annyi, ahányan vagyunk. A lényeg, hogy felismerjük egymás szeretetnyelvét, tudjuk, hogy ki, minek örül, (ahogy ezt Janikovszky Éva is kifejtette) Azt tesszük? Biztatom magamat és benneteket is, hogy ne lankadjunk, ne szegje kedvünket, ha néha elbukunk. Keljünk fel, öleljük meg egymást és kezdjük előlről.

Kálmán Márta, Budapest

2019. április 10., szerda

Jn 8,31-42

Jézusnak sok követője, hallgatója volt, de közülük ki a tanítvány valójában? - ezzel fordul Jézus felénk.
Fontos megkülönböztetést tesz! *Ha megmaradtok tanításomban, akkor valóban tanítványaim vagytok.
Aki nemcsak meghallgatja, de életre is váltja a hallott igéket, az megmarad.
Aki megmarad, az a megismert igazság által szabad lesz.*

Sok mindenről gondoljuk, hogy igaz, hogy ez az igazság, de teremtettségünkre, Istentől jövő küldetésünkre, mint létünket meghatározó igazságra, gondolunk-e?
Sokféle rabságtól szenvedünk, a mai élet jól elrejtett szolgálatai minket is megkötöznek.
A bűn áruhába öltözik, s labirintusából, a tanításban való megmaradás a kivezető iránytű.

Hallgatósága nem érti Jézust, Ábrahám utódai nem látják, hogy a bűn tartja őket szolgaságban.
Kiválasztottságukra hivatkozva tévednek el. A jézusi tanítás nem jut el hozzájuk és ellene törnek.
Nem hallják, nem értik az igazságot, amit az Isten küldött, Jézus átad nekik.
Forduljunk bensőnkhez: mi is hallatlanra vesszünk-e meglátott igazságokat? Szeretnénk-e változtatni ezen a magatartáson, vagy ... ?
Ha visszatérünk a forráshoz, azaz megmaradunk az úton, a tanításban, életünk is változni fog.

Bisztrai Évi, Budapest

Előttem a képernyő, rajta a mai evangélium szövege, olvasom Évi tegnapi írását, és ... beszúrom az evangélium mondatai közé a kérdéseimet és válaszaimat. Íme:

Mi a jézusi tanítás? - Van Isten. - Az isten a Szeretet. - A Szeretet Mindent-Adást jelent. - A Mindent azt jelenti, hogy Adom azt, ami Nekem van, és Adom azt, amit Mindenki Adhat. Mije van Mindenkinek? Mindenkinek rendelkezésére áll az Idő, a napi saját, egyedi 24 órája. Ezt tudom Adni. Az Időmet. Az Időmben benne van az Érzelmem, az Értelmem, és a Matéria, az Anyag. Az anyagot megtestesíti a Vagyonom, a Pénzem. Tehát ezeket tudom Adni.

Honnan lehet tudni, hogy Jézus, vagy valaki más (esetleg Te vagy én) ördögtől megszállott? A tanítás megértésének, - aztán komolyan vevésének, - azaz az életem, e tanítás általi átalakítása egyik következménye, hogy ördögtől megszállottnak tartanak engem. (Ritkán volt ilyen élményem. Miért? Mert erős a konformizmus, a korhoz (a kórhoz) az elvárásokhoz, a manipulációkhoz való idomulás, alkalmazkodás készsége bennem.)

„Mivé teszed magadat?” – dörgik a zsidók, öklüket Jézus orra alá tolva. Talán így lehetne most mondani, hogy „Jézus nagy az Egód, hol az alázat belőled? Tudd a helyed!! Kílógsz a sorból. Gyere le a kitalált fehér fényességből, közénk, a színességbe, a másságba, a szívárványos sziporkázásba, a piros jókedvbe, az örületbe, vagy a szép, szürke valóságba...! Idomulj, alkalmazkodj, ... itt a talpunk, nyalogasd és máris a mi kutyánk kölyke vagy.

Jézus még fiatal volt ehhez a magatartáshoz!! *Még ötven esztendő is sem vagy* - tehát, ... jöhet a kövezés, ...

És most gondoljatok el egy prizmat, amely, ... mit tesz? ... és az alábbi vers, hová vezet minket?

Köszönöm Szabó T. Annának Prizma című versét, amely utolsó két sora, talán Belőled is vágyként, felszakad.

*Miért kell megtörni a fényt
piros jókedvvel, örülettel,
lila tudással, haragos
szenvédéllyel és szeretettel?*

*Minek villogni képtelen,
szívárványosan sziporkázva,
egységtelen, kétségtelen,
minek lázat halmozni lázra?*

*Szertesztét szórja mindenem,
szétszínszálazva visszadobja.
Áradó fehér kegyelem:
mikor jutok a fókuszodba?*

Szeretettel
Bisztrai György, Budapest

„... ha nekem nem is hisztek, higgyetek a tetteknek...”

Nehéz hinnem, hogy Isten képmására vagyok teremtve. A nehézség a mindennapok gyakorlata miatt van. A perlekedések, a mulasztások, a lustaság, mind ezt az istenképüségét kérdőjelezi meg.

Reményik Sándor írja:

„Egy istenarc van eltemetve bennem:
Antik szobor, tiszta nyugodt erő.
Nem nyugszom, amíg nem hívom elő.”

Ennek a látható istenarcnak tetteinken keresztül kellene fényt vinni a világba. Felelősség és egyben kötelezettség.

Felelősség, hogy minél hübb istenarcot tudjunk magunkból előhívni. Kötelezettségünk pedig abban áll, hogy tetteink Isten jóságát, szeretetét közvetítse a világba.

Milyen jó lenne, ha a Bokor-tagok tettei alapján hinnének Istenben az emberek. Ha tetteink legalább gondolatokat indukálnának.

A Lélek adjon erőt a valóságos istenarc megtalálásához.

Benéné F. Éva, Budapest

Jézus fellépése után nem kell sok idő, hogy nyilvánvalóvá váljon az ellentét, a farizeusokkal. Jézus szuggesztív egyéniség. Tanítása hatalommal bír. A szó és a tett teljes összhangban van. Sokan, és egyre többen hallgatják.

Ez a tény nagyon bosszantja a farizeusokat. Féltékenyek Jézusra. Megszületik a döntés. „Jobb hogy egy ember halljon meg a népért...”

Ma már nincs lehetőség Jézus csodáinak, tanításainak elhallgatására, de tudnunk kell, hogy a hatalom igényli annak teljességét és teljes körűségét. Az egyének feletti rendelkezések minél tágabb körét. Szeretné meghatározni, mit tegyünk, mit gondoljunk, hogyan éljünk, szabad időnket mivel töltjük.

Isten azonban fáradhatatlan. Folyamatosan küzd népéért. Ma is. Küzd értünk. Az ötletekből nem fogy ki. Hajlékát közöttünk, bennünk akarja fölállítani.

Hajlékát fel is állította bennünk már a létbehívásunkkor.
Lelkiismeretünk szavával beköltözött szívünkbe.

Annyira közöttünk akar lakozni, hogy egyetlen Fiát is elküldte hozzánk. Isten az emberek bőrébe bújva mondta el, mi az, ami tetszik neki, mi az, ami nem.

Isten küzd értünk. Küzdjünk mi is érte!!!

Benéné F. Éva, Budapest

2019. április 14. – Virágvasárnap – Lk 22,14-23,56 – A sorsunkba kódolt szenvedés

Miért kell szenvednünk a Földön? Mennyi meggyötört szív tette fel ezt a kérdést. De a miértekre csak magasabb szellemi síkon lehetne válaszolni, ami nincs a birtokunkban, amibe nem látunk bele. Így egy megoldás marad, értelmet keresni a szenvedésnek. A szenvedés a lét mélyéből fakad, ezért van a sorsunkba kódolva.

Amikor állandóan továbbteremtjük önmagunkat, ez szenvedéssel jár. Minden eredmény szükségszerű velejárója a szenvedés. Sport, önévelés, tanulás, munka, az igazsághoz való ragaszkodás, jellemesség, keresztény erények, minden ebből születik.

A szenvedés érintésére megnyílnak saját lényünk mélységei. Sok mindent megértünk, megtanulunk általa. Az epeműtétemet követő éjszaka óriási fájdalmaim voltak. Próbáltam tételesen imádkozni. Nem ment. Eszembe jutott, milyen sok betegnek javasoltam gyöttrő fájdalmában, imádkozzon. Azóta megfontoltabb vagyok. Tudom, ilyenkor egy megoldás létezik: Isten jelenlétébe helyezkedni. Ehhez nem kellene szavak. Erre mindig képesek vagyunk.

A lelki írók azt mondják: a szenvedés elégeti a lélek szemetjét, kiveti magából azt a salakot, amit a könnyű élet halmoz fel. De csak akkor, ha értelmet adunk neki.

Vannak olyan szenvedések, amelyért nem vádolhatunk más, csak önmagunkat. A bűn mindig önmagát bünteti. A legnagyobb kereszt az, amit az ember maga ácsol magának. Fizetni kell a legkisebb hibás lépésért, igazságtalanságért, szeretetlenségért. Az élet azt mutatja, hogy a szenvedést és a sebet, amit adunk, visszakapjuk. Ez az élet rendje és igazságossága, tökéletes pártatlansággal egyenlíti ki a mérleget. Sokan vannak, akiknek fáj a szenvedés, de nem használ. Aki zúgolódik, megkészszerzi a fájdalmát. A szenvedés vezethet lefelé is, fölfelé is.

A mai evangélium azt mondja el, hogy Jézusnak embert próbáló lelki-szellemi fájdalmai voltak utolsó óráiban.

A húsvéti vacsorán felfedi, hogy elárulják: „Nézzétek, az áruló keze velem van az asztalon” (Lk 22,21). A tanítványok azon versengenek, ki a nagyobb (Lk 22,24-27). Két kardot visznek a tanítványok az Olajfák hegyére. Jézus csak ennyit mond: „Elég” (Lk 22,38). A tanítványok elaludtak, amikor Jézus halálos küzdelembe került, és vért verítékezett (Lk 22,39-46). Júdás csókkal árulja el őt, egyik tanítványa kardot használ (Lk 22,47-53). Péter megtagadta Mesterét (Lk 22,54-62). Jézusnak végig kellett járnia összekötözött kezekkel a vallási és világi hatalmasságokat (főtanács, Pilátus, Heródes – Lk 22,43.23,1-12). Tapasztalnia kellett, hogy népe a rablógyilkost választja őhelyette (Lk 23,13-25). Végig kellett élnie a keresztre feszítés borzalmait, a nép és a bal lator gúnyolódását (Lk 23,26-43). Majd a fulladásos halál borzalmait közepette hagyta el a földi világot (Lk 23,44-49).

Jézus szenvedése és halála: magasztos. Nem hagyta el az ajkát egyetlen szenvedő, fájdalmas szó sem. Megrendítő, példamutató és időtálló.

Vincze József, Péter

„Íme az én szolgám, akit támogatok, választottam, akiben kedvemet találok.”

Izajás ebben a szakaszban szinte tökéletesen írja le Jézus leendő működését. Bizonyosan megérintette a Lélek, hogy ennyire valóságos képet fest a jövőről.

„Mert szegények mindenkor lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek.”

Jézus az utolsó Húsvét előtt egy vacsorán vett részt Lázár házában. Persze akkor még senki sem tudhatta, hogy ez az utolsó útja Jeruzsálem felé.

A zsidóknál szokás volt, hogy a messziről jött, kedves vendég lábát megmosták, hogy a hosszú út porától megtisztuljon. Amikor asztalhoz telepedtek, Mária nem vízzel, hanem drága nárdusolajjal kente meg Jézus lábát, és hajával törölte meg azt. Szeretete és hálája jele volt ez, odaadott mindent, amit az adott helyzetben adhatott.

Az elégedetlenkedők persze mindjárt az olaj árát hánytorgatták fel, mennyi jót lehetett volna tenni a szegényekért ennyi pénzzel. Csakhogy mindenki úgy „herdálja” el az értékeit, ahogy a lelkiismerete diktálja, és ez semmiképpen nem befolyásolja a másik ember jócselekedeteit. Attól, hogy bárki elpocsékolja a vagyonát, az adástörvény nem vonatkozik kevésbé rám, vagy bárki másra.

Jézus védelmébe veszi az asszonyt, hiszen jót cselekedett vele a maga módján, amire már többé nem lesz lehetősége. Szegények, rászorulók, elhagyottak, menekülők, számkivetettek mindig lesznek a világban, csak győzzük jócselekedetekkel. Amen.

F Apáti Zsuzsa, Pécel

Iz.49.6: „Nézd, a nemzetek világosságává tettelek, hogy üdvösségem eljusson a föld határáig.”

Jn.13.27: Jézus Júdásnak ezt mondja: „Amit tenni akarsz, tedd meg mielőbb!”

Jn.13.31.: „Most dicsőül meg az Emberfia, s az Isten is megdicsőül benne.”

Jn.13.38.: Jézus Péterhez intézett szavai: „Mire megszólal a kakas, háromszor megtagsz!”

Az általam kiragadott idézetek összeolvasásakor az első gondolatom az volt, hogy az Isten határtalanul, mértéket nem ismerően optimista. Annak ellenére is az, hogy megajándékozott minket, embereket a szabad akarattal. Tudja, nagyon reálisan felméri, hogy mi lakozik bennünk.

Látja személyiségünkben és körülményeinkben adódó botlásainkat, árulásainkat.

Ugyanakkor azt is látja, hogy elég csak egyvalaki, jelen esetben a Fia ahhoz, hogy Ő megdicsőülhessen, és az Örömhír eljusson a Föld végső határáig.

Itt bukik meg a magunk felmentésére gyakran ismételt „Egy fecske nem csinál nyarat!” közmondásunk igazsága.

Kérdések: Én mennyire vagyok optimista? Gyakran mentem fel magamat? Merem vállalni a különbséget? Hálás vagyok érte, hogy az Isten ennyire bíz bennem?

Végezetül álljon itt Dag Hammerskjöld imája:

„Uram, adj tiszta elmét,- hogy lássak!

Uram, adj alázatot,- hogy halljak!

Uram, adj szeretetet,- hogy szolgálhassak!

Uram, adj hitet,- hogy benned maradhassak!”

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

A húsvéti vacsora

Ennek a résznek a fő témája a húsvéti vacsorán történtek és az ott elhangzottak. Két nappal húsvét előtt Jézus közli tanítványával, hogy az Ember fiát keresztre feszítik. (Mt 26,1-2) Miután a húsvéti vacsora termét kijelölték és a vacsorát el is készítették, az este közeledtével asztalhoz telepedett Jézus a 12 tanítványával. Itt bejelenti, hogy mennyire vágyott elfogyasztani velük a húsvéti vacsorát még szenvedése előtt. (Lk 22,15-18) Egy újabb képtelennek tartott bejelentés váratlanul éri őket: „Egy közületek elárul engem”. Ez már sokkolóan hat rájuk és nagyon elszomorodnak: „Ki lehet az?”. De erre most még nem derül fény.

A húsvéti vacsora első része olyan, mint egy halotti tor, de aztán Szövetséget megújító vacsorává válik. Az élet megy tovább, nincs még minden veszve. Fel kell készülniük életüknek a Mester nélküli folytatására. Ebbe a milióban az Eukarisztia alapításakor hangzanak el Jézus szavai a kezébe vett, megáldott és megtört kenyérről, aztán hálát adva a kehelyben levő borról: „Ez a kehely az újszövetség az én véremben, amelyet értetek ontok”. (Lk 22,19-20). Se Lukácsnál, se Márknál nem esik szó a bűnök bocsánatáról. A szinoptikusok közül csak Máté fűzi ezt a tételt hozzá. Ő az, aki a megtért zsidóknak szánta írását. A zsidóknál tudjuk, hogy mi a szerepe az áldozati báránynak a bűnök bocsánatában. Itt inkább arról van szó, hogy: „Az én vérem, amelyet értetek ontok”, az Atya iránti hűség jele. A hűségé, hogy megerősítse a tanítványokat, hogy a megpróbáltatások idején kiállják a próbát. Ez nemsokára be is következik, szét is futnak – ahogyan azt Jézus előre jelezte – és Jézust magára hagyják. Itt olvashatjuk, hogy Ő nem marad egyedül, mert az Atya vele van. A Vigasztaló Szentlelket, a Békesség Lelkét majd kiárasztja rájuk és békességük lesz Őbenne. A világban üldözést szenvednek, de bízzanak. mert Ő ezzel a hűséges szeretettel legyőzte a világot. (Jn 16,32-33)

Rohonczi Gábor, Budapest

Nagycsütörtök. Az utolsó vacsorára emlékezünk.

Utolsó együttlét – bensőséges együttlét – a teljes belső tanítványi körrel, a „tizenkettővel”. Megerősítése mindannak, amit Jézus eddig átplántált a fejekbe, szívekbe. „Dramatikusan” – ha megbocsáttok ezért a kifejezésért. Minden mozdulatnak, mindannak, amit tett, jelentősége volt, van.

János leírásánál maradva: a lábmosás. Keleti szokás szerint a vendéglátás része. A házigazda kitüntető tiszteletének jele a vendég iránt. Rabszolgák munkája, akik parancsra végzik. Jézus, mint vendéglátó, teszi tanítványaival. Szokatlanul, váratlanul, meghökkentően, és önként. Péter tiltakozik is!

A lábmosás a szolgálat általi szeretet erőteljes képe. Aki nem kész szolgálni, az „nincs készen”. Ez nem gondolkodásbeli különbségekről szól. Ez kőkemény gyakorlat. A HOGYAN. A minta, ami a szemléltetés folytán eljut a retinán keresztül és különös erővel ég be a szívbe, emlékezetbe. Jézus nem uralkodni, hanem szolgálni jött: ezt a példát adja követőinek.

Óhatatlan, hogy ne jusson más is eszembe a lábokról. János nem felejt el hangsúlyozni, hogy „mindvégig szerette” őket. A félelmükben szertefutó lábúakat. Mert Jézus valójában azoknak a lábát mossa, akik másnap félelmükben megzavarodva szanaszét futnak: a kenyértörésben való közösség ellenére is.

A „*példát adtam*” (Jn 13,15) hosszú távon azonban erősebb a félelemnél.

A példa (vagy minta): ha a tanítás és a hétköznapi gyakorlat egy töről fakad, nincs közte ellentmondás, akkor megbízható, hiteles, követhető. Mint Jézusé.

Visszatérve kicsit a lábmosáshoz is, a hétköznapi gyakorlathoz is: a fejünkben elgondolt utakat a lábunk viszi végbe. A láb azokat az utakat járja, amiket „megdolgoztunk”, kiépítettünk, ösztönné gyakoroltunk. A láb azért mégis bepiszkolódik.

Mert a jól értelmezett, jól „kitalált”, értett elmélet gyakorlati megvalósulása a fizikai térben, környezetünkben, a fogható valóságban történik - és nyomokat hagy, oda-vissza. Nyomokat, ahogy a láb a porban, a por is a lábon. A megvalósult jó gyakorlat épít, megerősít, a „por” meg emlékeztet a ránk tapadó, magunkban hordozott tökéletlenségre. Amit csak maga a Tökéletesség tisztíthat meg tökéletesen.

Ezért hát *„derekatok legyen felővezve, saru a lábatokon, bot a kezetekben”* (Kiv 12,11), azaz legyünk nyitott szívvel és értelemmel a szolgálatra készek.

Bognár Éva, Csömör

A Getszemáni kertben játszódó jelenetet mind a négy evangélista ismerteti. A János-féle változatban nem szerepel a tanítványok elalvása, Jézus vérrel verítékezése és kétségei, Júdás csókja. Szerepel viszont Malkus fülének levágása (bár meggyógyítása nem.)

A Nagypéntek éjszakájának drámája azonban mindegyik leírásban tapintható. Jézus életének legnagyobb kihívása és döntése előtt áll. Sejtí – tudja, hogy mi vár rá. Nem vágyik rá se teste, se lelke. Legszívesebben menekülne a helyzetből.

Csak az a baj, hogy akkor meghazudtolná eddigi tanítását. Előbb-utóbb mindenképpen szembekerül a hatalmasokkal, akik tartanak tőle, s akkor egyértelmű, hogy az húzza a rövidebbet, aki nem bánt vissza.

Jézus elébe megy a Júdás vezette katonáknak. Azok meglepődnek, nincsenek ehhez a karakán, bátor kiálláshoz szokva. Nem kell erőt alkalmazzanak, ettől is megkíméli őket Jézus. A suttyomban karddal felszerelkezett és heveskedő Pétert is azonnal leállítja, s csak arra van gondja, hogy tanítványait megkímélje a zaklatástól.

Jézus csak kötél végen találkozik a hatalmasokkal, de nincs sok mondanivalója számukra. A tanító, aki minden alkalmat megragadott arra, hogy elmondja, hogy miként kellene berendezni az életünket, most hallgat. Az uralkodó osztály pedig” a cél szentesíti az eszközt” alapon halálra ítéli Jézust. Jobb, ha egy ember hal meg, mintha zavargások támadnak, s megrendül a mi kis kényelmes trónunk.

Péter árulása felháborít ugyan minket a jó meleg szobában olvasva ezeket a mondatokat, de vajon hányszor nem vállaltuk fel nyíltan, hogy Jézushoz tartozunk? Hányszor lapítottunk, amikor meg kellett volna védeni valakit, vagy amikor szeretet elleni tettek szemtanúi voltunk?

Csendesedjünk el, s próbáljuk a Nagypéntek tanulságait levonni saját életünkre:

- elvonulok-e és megbeszélem-e mennyei Atyámmal a fontos döntéseimet?
- bátran vállalom-e jézusi döntéseim következményeit?
- rá tudom-e bízni védekezésem szavait a Lélekre?
- biztos vagyok-e benne, hogy Jézussal van újakezdés bármekkora úttévesztés, árulás után?
- most hol, kikkel, mivel kapcsolatban kell módosítanom életutamat?
- milyen gyakran adok hálát azért, hogy ilyen példamutató, soha szabadságra nem menő, ölelő Istenem van?

Köszeginé Melinda, Pécs

A feltámadás első tanúi

Az evangéliumok nagyon fontos üzenete Jézus feltámadása. Az első keresztényeknek ez bizonyította, hogy Jézus valóban a Krisztus, és ez hitelesítette a tanítását is. A halála és feltámadása körül történeteket részletesen tárgyalja mind a négy evangélium. Az asszonyokról János csak említést tesz, a szinoptikusok viszont részletesen leírják ezt az eseményt is.

Az asszonyok Jézus kíséretéhez tartoztak, női tanítványai voltak. Az első közöttük Mária Magdolna. Őt mindegyik evangélium elsőként említi, sőt Jánosnál ő találkozik először Jézussal. (A kutatások kiderítették, hogy Jézus fontos tanítványa volt, és csak a későbbi hagyományban vált rossz hírű nővé.) Az evangéliumokban a férfi tanítványok szerepelnek, a nőket alig említik, pedig ők is hűségesen követték és gondját viselték Jézusnak, ott voltak a keresztre feszítésnél is, és most is ők akarják megadni a végtisztességet Jézus testének. (Miközben a férfiak elfutottak és bezárkóztak.) Ők a feltámadás első tanúi is. Égi küldött mutatja meg nekik az üres sírt, és küldi őket a tanítványokhoz, sőt a feltámadt Jézussal is találkoznak.

Isten ma is küld üzeneteket. Meghallom-e? Figyelem-e? Lehet, hogy engem is küld? Megértem-e, továbbítom-e a rám bízott üzenetet? Az apostolok nem hittek az asszonyoknak. Én hogyan fogadom mások tanúságtevését? El tudom-e választani az üzenetet a nem szimpatikus hordozójától?

Stölklerné Magdi, Pécs

2019. április 21. – Húsvétvasárnap – Lk 24,13-35 – Akinek megnyílik a szeme, felismeri Jézust

Az elkeseredett, csalódott emmauszi tanítványok nem ismerték fel Jézust, mert szemük el volt takarva, szemüket valami lefogta, látásuk megzavarodott (a különböző fordítások szerint).

Az emberi látást sok minden zavarhatja: fáradtság, feszültség, düh, nagy élmény, közömbösség, fájdalom, betegség. Mindezek nemcsak a fizikai, hanem a lelki látást is befolyásolják. Mély bánatuk lehetett az emmauszi tanítványoknak, hogy nem ismertek rá Jézusra. Sokáig eltarthat, míg valaki világosan ráésszél az élő Jézus közelségére.

Jézus módszere most is kiváló, kérdezi a bánatos szívű tanítványokat, gondjaik, szomorúságuk iránt érdeklődik. Nem zavarja, hogy nem ismerték fel. Nem fed fel magát, megvárja, míg megnyílik a szemük.

Aki szívének bánatát kiöntheti valakinek, megkönnyebbül, teher esik le róla. Jézus célzott kérdésekkel mondatja ki velük lelki bánatukat. Ők a hit és a csalódás, a reménykedés és a kétség szálaiból szövik egybe beszámolójukat. Beszélgető útitárs lesz Jézus.

Egy alkalommal lelkigyakorlatot tartottunk a Börzsöny-hegységben. Az volt a feladat, hogy őszinte beszélgetést folytassunk egymással. Túrázás közben tettük ezt, nagy lelki haszonnal.

Jézus nem sajnálni, nem vigasztalni kezdi Emmauszba gyalogló tanítványait, hanem tanítani.

Az értelmi tisztázás fontos ahhoz, hogy lelki szemeink megnyíljanak. Ha valaki úgy tud tanítani, hogy lángol a szívünk, az életre szóló élmény lesz. Istennek hála, hogy sokszor hallhattam ilyen tanításokat, iskolában, kisközösségben, lelkigyakorlaton, templomokban.

Tapasztaltam olyat is, hogy valaki nagyon meg akarta győzni hallgatóságát, mindent, bevetett, de inkább szálnalmas volt, mint lelkesítő.

Jézus hiteles, Lélekkel eltelt tanító volt, ezért tudott hatni (leginkább) a tanítványaira. Minősítést is használt az emmauszi tanítványokra: balgák és rest szívűek. De ők nem sértődtek meg, hanem lelkesen befogadták szavait.

Emmauszba érkezve marasztalták Jézust. Még nem ismerték fel, de a társaságára vágytak. Ez a Jézus-követés fontos része: Vágyom-e a vele való közösségre? Szívesen befogadom-e őt az életembe, a szívembe?

Asztalhoz telepedve, étkezés közben lehull szemükről a hályog, ráésszélnek a nagyszerű valóságra, a feltámadott, élő Úr van velük. Pedig nem történt semmi különös, csak a kenyeret szegte meg, és nyújtotta nekik. Ekkor érthetővé vált előttük: Jézus szavainak és egyéniségének hatása alá kerültek a 11 kilométeres gyaloglás alatt.

Jézus megvalósította, amit a lélektannal foglalkozók ma állítanak: nem vezetői, hanem kísérői vagyunk a ráknkbízottaknak. Ez azt jelenti, nem mi mondjuk meg, kinek merre kell mennie, hogyan kell gondolkodnia, élnie, hanem kísérjük akkor is, ha nem értünk vele egyet. Rendelkezésére állunk, bármikor számíthat ránk, mellette állunk, bátorítjuk, erősítjük, vigasztaljuk.

Az emmauszi tanítványok a nagy örömhírral visszatértek tanítványtársaikhoz. Meg kellett osztaniuk boldogságukat, örömhírüket. Együtt örvendeztek annak, hogy a jézusi életmű nem halt meg a keresztfán, hanem folytatódik most már az ő életükön keresztül.

Ma is így formálódik Jézus legnagyobb műve, az Isten Országá. Akiket megragadott a vele való találkozás, akiknek lánggra gyújtotta szívét a tanítása, akik megérezték a keresztény közösség erejét, akiknek megváltoztatta az életét, ők hitelesen tanúskodnak róla és életművéről.

Húsvét üzenete ez: az élő Jézussal lehet találkozni. És ez a találkozás életre szóló, eredményes és boldogító.

Vincze József, Pér

Az emberiség írott történelmében mintegy 2600 évig várakozott a választott nép, hogy Zakariás próféta felkiálthasson: „Áldott legyen az Úr, Izrael Istene, mert meglátogatta és megváltotta az ő népét” (Lk. 1,68)

Egy angyal adja hírül a pásztoroknak a betlehemi éjszakán a jó hírt: „Ne féljeteK, nagy örömet hirdetek Nektek és az egész népnek! Ma született az Üdvözítő Dávid városában. Ő a Messiás és az Úr. Ez a jele: kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve.” (Lk 2,11)

Ez a kisded 3-4 évtizedet töltött közöttünk, hogy betöltse küldetését. A végeredmény lehangoló: „Valaki megölte az Istent” (Tóth Árpád: Tetemrehívás, idézet Gyb. Önéletírás 174. old.)

De a történet nem ért véget a Golgotán. Ismét egy angyal, az Úr anyyala száll le az égből, s elhengeríti a zárókövet a sírkamráról, és ráül. Az örök halálra rémülnek. Az asszonyok féleleméről nem esik szó. Mária Magdolna és a másik Mária Jézust keresni jöttek, és örömmel viszik a hírt a tanítványoknak, hogy Jézus feltámadt. Jézus szembejött velük, és ők ezen nem csodálkoztak már, hanem átölelték és átkarolták lábait.

Az ApCsel 2, 22 fejezetében Péter pünkösdi beszéde is erről az örömről szól. Az apostolok félelme és várakozása örömbé és magabiztosságba csap át: „A názáreti Jézust Isten igazolta előttetek, hatalmas jelekkel és csodákkal”, s Dávid próféta jövendölését is emlékezetünkbe idézi: „Az élet útját mutasd meg nékem, és eltöltesz orcád előtt gyönyörűséggel” (ApCsel 2, 28.)

A feltámadás emlékezete ma is időszerű. „A világ belepusztul az istentelenségbe” (Gyb. Önéletírás 166. old.)

1946-ban írhatta az „Isten Országá” c. művét, a tőle megszokott precizitással, szigorú, pontokba szedett vázlat szerint.

„A fehér ember hosszú századok istentelensége után két század óta mindent megtett, hogy leszakítsa magát Istenről...

Ennél hatalmasabb erejű szellemi felvonulást aligha rendezett még Teremtője ellen az emberiség”. (Gyb. Önéletírás 165. old.)

„Az ember új isteneket teremtett: racionalizmust, liberalizmust, szocializmust, nacionalizmust, amelyek a maguk számára éppen olyan feltétlen hódolatot, megadást követeltek, mint amilyent az igaz Isten követel magának – de ez utóbbi börtön nélkül.”

Sajnos, „az új istenek” kéretlenül is beleszóltak a mi életünkbe is.... Már csak ezért is indokolt, hogy magunk írjuk meg a magunk sorsát, s hogy szabadon adhassuk át magunkat a feltámadás örömhírének.

Ha „csak” humanista lennék, azt mondanám a barátaimnak: a világ megölte az Istent. De te feltámaszthatod magadban, magadnak! Keresztényként nem a feltámadás a kérdés, hanem a tanúságtétel: tudja-e rád mondani a világ: „Valóban feltámadott!”

Jézus megjelenik Mária Magdolnának

Gyászmunka

Mária ott állt a sír mellett és sírt. Véglegesen bekövetkezett, és visszafordíthatatlan a valóság. Itt már nem tud semmit sem tenni az ember. Megfosztva az aktivitás lehetőségétől, tehetetlenül, kiszolgáltatottan van jelen a sírkertben. Minden reménynek vége van.

Csillapítja szenvedését, segíti a gyász munkát, hogy a közelben tudja magához azt, akit végleg elvesztettnek tud. Ezért megy oda. Hiába. Megint csalódik. Az újabb nehézség nyomán „Nem tudom, hova tették” bizonytalansága fokozódik.

Előítéleteink

„Ahogy hátratekintett, látta, hogy ott áll Jézus, de nem tudta, hogy Jézus az.”

Mária Magdolna nem hisz a szemének. Talán előítéletei nem engedik, a tudata nem engedi, hogy megismerje. A halál lezáró aktusa végleges az emberi tapasztalások szintjén.

A szenvedés megváltoztat

Ugyanakkor mindaz a szenvedés, amit Jézus, valamint a hozzá közelállók átéltek, az is változást okoz. Amin átmegy az ember, amit megél, végigkínlódik, az mindenkit megváltoztat. A végletes történetek bármely résztvevője többé már nem marad ugyanaz, mint aki korábban volt.

Jézus kapcsolatfelvétele

„Jézus megkérdezte: asszony, miért sírsz? Kit keresel?”

Mi lehetett a kérdés célja? Nyilván nem a tájékozódás, mert azt fel kell tételeznünk, hogy arra nem volt szükség. Inkább gondolhatunk egy tapintatos kapcsolatfelvételi módra, ami figyelembe veszi a másik ember lelkiállapotát, tudatállapotát és zaklatott érzelmi állapotát.

Erre a belső megindultságra, megrázkódtatásra utalhat az is, hogy Mária nem ismeri meg, mert nem tételezi, tudatállapota alapján nem tételezheti fel, hogy Jézus még él, érzelmi labilitása, mély gyásza tovább szűkíti tudati lehetőségeit a helyes felismerésben.

Megnevezés

Megnevezni valamit vagy valakit az ember különös sajátja. A néven szólítás mindig közelebbi ismeretséget, sőt kapcsolati minőséget jelent. A megszólított, a néven szólított, válaszadási, vagy valamilyen egyéb reakciói kényszerbe kerül. Nem maradhat közömbös, ugyanakkor adhat jó és rossz választ is a megszólításra.

Mária Magdolnának Jézus néven szólítása az adott helyzetben áramütés erősségű lehetett. Kizökkentette a kétségbeesés és a reménytelenség állapotából. Most már nemcsak látott, hanem ismert és tudott is. Túllendült saját előítéletein, addigi tapasztalásain, és főleg hitetlenségén: azon, hogy az, ami van, az nem lehetséges.

Új perspektíva

Számunkra is ezen a módon nyílik új lehetőség meghaladni azokat az így vagy úgy rögzült szokásainkat, melyek gátjai a halállal és az Élettel kapcsolatos látásunknak, felismeréseinknek, prófétai-, tanítói- és szeretetcselekedeteinknek

„Ne tarts vissza!” – szól Jézus Mária Magdolnához, és így szól ma a bennünk működni akaró Jézus hozzánk is.

„Ugye lángolt a szívünk?”

Húsvét nyolcadában járunk, a húsvéti nagy történések utáni első napokban. E sorokat Karácsony nyolcadának utolsó napján, Újév napján, Szűz Mária istenanyaságának ünnepén írom. A két dátum között felrajzolódik Jézus egész élete, így érnek össze az események.

Az emmauszi tanítványok jól ismert történetében felfigyelhetünk néhány érdekes mozzanatra. Az első: a tanítványok szomorúsága, illetve Jézus humora. A nagypénteki tragédia fényében a tanítványok reményvesztettsége érthető – bár, ha jól értették volna Jézus tanítását, nem kéne szomorkodniuk. Jézus humorát már nem tekinthetjük természetesnek ebben a helyzetben. Mire gondolok? Feltámadása után megjelenik a tanítványoknak. Jól esne neki, ha felismernék, ha lelkendezve fogadnák. Mégsem kesereg, hanem belemegy a játékba, nem fedi fel magát. Adja a tájékozatlant, a semmiről sem tudó idegent. Pedig rögtön felfedhetné kilétét, már a találkozáskor. Végighallgatja őket, hagyja, hogy elmeséljék az egész történetet, majd tart nekik egy kiadós tanítást. Aztán Emmauszba érve úgy tesz, mintha tovább akarna menni. Pedig tudja, hogy maradni fog. Amikor felismerik, eltűnik a szemük elől, mintha bújócskát játszana velük.

A legmeglepőbb a történetben a tanítványok értetlensége. Jézus közeli tanítványai ők, az egyiknek a nevét is tudjuk: Kleofás. Nekik igazán meg kellett volna érteniük Jézus tanításának lényegét, tudniuk kellett volna, hogy Jézus küldetése nem a Golgotán ér véget, hinniük kellett volna a feltámadásban. Mégis nagy a meglepetésük, a megdöbbenésük. Szent Kleofás! – mondjuk ma is, ha nagyon meglepődünk valamin. Jézusnak be kell mutatnia, meg kell ismételnie az utolsó vacsora jellegzetes mozzanatát, a kenyértörést, hogy felnyíljon a szemük és felismerjék Őt.

Utána persze lelkesednek. Utólag persze úgy érzik, hogy lángolt a szívük. Bennem pedig motoszkál a kisördög: Vajon ez a fellángolásuk mennyire volt tartós? Ez a találkozás mennyire változtatta meg további életüket? Vagy netán ezután is jött egy újabb kiábrándulás?

Az emmauszi tanítványok példája számunkra is tanulságos. Mi is tudunk időnként lelkesedni, aztán elszürkülni, megkeseredni. Ne legyünk szalmaláng hitűek, könnyen lelkesedők, aztán mérhetetlenül csalódtak! Ha Jézus tanítását komolyan vesszük, helyesen értelmezzük, akkor örömünk tartós lehet, és semmi olyan nem érhet, ami miatt csalódottnak kellene lennünk. Tudjuk Jézust mindig felismerni, amikor közeledik hozzánk. Nemrég hallottam valakinek a tanúságtételét arról, hogy ő mindenkiben, aki ellenségesen fordul hozzá, Jézust tudja látni az illetőben, és nem a rossz szándékát. Jézus ma is embereken keresztül akar közeledni hozzánk. Ne legyünk vakok, mint az emmauszi tanítványok, hanem próbáljuk mi is minden emberben a hozzánk közeledni akaró Jézust felismerni!

Gyulai Zsolt, Budapest – Fiatalok 1

Ábrahám-tól Jézus-ig (Szent Péter beszéde a Salamon-csarnokban)

Péter az „izraelita férfiaknak”, elbeszéli a Jézus-eseményt, különösképpen Jézus perét, keresztre feszítését, Isten szolgájának föltámasztását. Megrója „testvéreit”: „*Megtagadtátok a Szentet és Igazat. Egy gyilkos szabadon bocsátását kértétek, az élet szerzőjét pedig megöltétek.*” Mondanivalóját enyhíti: „tudatlanságból cselekedtetek”. Megoldás: gondolkodás-átalakítás és megfordulás, odafordulás, („metanoészate ún kai episztrepszate). Figyelmezteti a szövetség fiait (hüioi ... tész diatékész) üdvtörténeti szerepükre, a „számotokra előrendelt Messiás”-ra, végül: „ha mindegyiktek megtér gonoszságából”.

1. „Kis pont”-nak tartom magam az üdvtörténetben? Vagy fontos megtérőnek és a Szövetség részesének?
2. Mi az én személyes szerepem az Isten–ember szövetségben?
3. Az előzőekből fakadóan mi a szerepem itt és most („hic et nunc”)?

Találkozás Jézussal (Jézus feltámadása utáni megjelenései az apostoloknak)
„*Ki feküdt sírban, felkele vígan...*” (Sík Sándor)

Jézus megmutatja magát:

- a kenyértörésnél (en té klaszei tú artú) – bensőséges közösség;
- személyes megjelenésével;
- szavával: „Békesség nektek!” („Eiréné hümin!”);
- testi valójával, megtapinthatásával (keze, lába, sebei);
- emberi szükségletével: „egy darab sült halat (és a lépesmézből)”.

Jézus megbízása tanítványainak, nekem s nekünk:

- megnyitja az értelmet az Írásokhoz;
- „Ezek azok a szavak, amelyeket elmondtam nektek, amikor még veletek voltam.” (hangsúlyos ismétlő oktatásra utaló szavak!);
- megtérés = metanoia; és bűnbocsánat hirdetése (gondolkodás-átalakítás és életalakítás);
- hirdetni ... minden népnek, Jeruzsálemtől kezdve (kérükhthénai ... eisz panta ta ethné, arkszameni apo Jerúszalém);
- tanúi vagytok ezeknek (hümeisz martüresz tútón).

1. Engedem-e Jézusnak, hogy megmutassa Magát – személyesen nekem?
2. Nyitott-e értelmem az Írásokra?
3. A nagy célokért folyó küzdelem közepette ügyelek-e gondolkodás- és életalakításomra?
4. Hirdetem-e a Szeretet-Istent és Jézus példáját? Vállalom-e „tanúskodást”?

Mészáros András, Bicske

2019. április 26., péntek

ApCsel 4,1--12; Jn 21,1-14

A „Péter és János a főtanács előtt” történet ma is üzen. Ha úgy betölt a Szentlélek bennünket is, mint Pétert, akkor megerősödünk, megbátorodunk, Isten segítségével csodák történnek körülöttünk és kiállunk az szerető, élő Isten valóságossága mellett. Ilyen helyzetben a kétkedő, vagy ellenfél is le van nyugózva, és látja az igazságot, bár kimondani nem meri.

A „Jézus Tibériás tavánál” történet a csodálatos halfogást tárja elénk, amikor Jézus halála után harmadszor jelent meg tanítványainak. Jézus a halászás sikerességére ösztönzi az ott lévőket. Meggyőződhetnek övéi, hogy segítségével ez lehetséges és bőségesen tele hálót eredményez. Pontosan tudják, hogy ki az, aki megjelent közöttük, de senki sem meri megkérdezni tőle.

Engedem-e hogy teljesen betöltsön a Lélek?

Meggyőzőek-e a tetteim, a kiállásom a bátorságom, az élő Isten létét igazolóan?

Mekkora a hitem? Merem-e megszólítani és megkérdezni Istent, hogy mit akar tőlem?

Vagy jobb, ha nem szólok, mert mindig ezt a “halászás ügyet” feszegeti?

Faragóné Bircsák Márta, Budapest

Húsvét után az apostolok nem hisznek azoknak, akik a feltámadás hírét terjesztik.

Sem Mária Magdolnának, aki találkozott Jézussal, sem az emmauszi tanítványoknak, akik együtt vacsoráztak vele.

Igaz, Jézus nehezen is volt felismerhető. Mária Magdolna előbb kertésznek nézte, az Emmausz felé bandukoló tanítványok sem ismerték fel, amíg együtt gyalogoltak és beszélgettek vele. Amikor meghívták, hogy maradjon velük estére, még akkor sem tudták, hogy ki az útitársuk. Csak a kenyér megtöréséről ismerték meg.

Én sem könnyen ismerem fel Isten gyermekét egy idegenben, akivel együtt utazom, együtt állok sorban, vagy aki valamelyik politikai oldal véleményét képviseli valahol.

Akár a feltámadásban is könnyebben hiszek – Jézuséban, a miénkben –, mint hogy az engem esetleg zavaró, aszociális személyben Isten gyermekét lássam. És ellenségem nincs is, benne biztosan még nehezebben látnám. Ezért Jézus joggal nekem is szememre veti hitetlenségemet és keményszívűségemet.

Csepreginé Fiers Márta, Budapest

2019. április 28. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – Kétkedés és bizonyosság...

Az élő Jézus megjelent tanítványainak, zárt ajtókon keresztül. Már a köszönése is tartalmazza látogatásának célját: „*Békesség veletek!*” Majd megmutatta nekik kezét és oldalát. Jézus ezzel igazolta magát. A félős tanítványokat öröm töltötte el. Azonnal küldetést is kaptak Jézustól. Egészen megdöbbentő, hogy ebből az egyszerű szobából, ahol halászok, iparosok, vámszedők voltak, indult el a kereszténység kétezres éves történelme.

A papságra készülés utolsó fázisában én is feltettem a kérdést: „Uram, biztos vagy benne, hogy földműves szülők egyszerű gyermekére bízod rá felelősségteljes művedet?” A válasz meggyőző volt: nem a származás, hanem az elkötelezettség a fontos. A jelentéktelen embercsoportok is alkothatnak nagyot, ha Jézust beengedik a legbelső szobájukba. A Szentlélek mindenki bennünk működhet. Az ő műve időtálló.

Amikor Jézus megjelent övéinek, Tamás apostol nem volt velük. Vannak olyan típusú emberek, akiket ha bánat ér, magányra vágnak. Így akarják rendezni magukban a történéseket. Ez a feldolgozás Tamásnak nem sikerülhetett, mert tanítványtársai öröme – láttuk az Urat – rezignált kétkedéssel felelt: „Majd ha látom...”

A bizonyosságot talán mindenki életében kétkedés előzi meg. A teológián, filozófiaórán figyeltem egy érdekes tételre: a módszeres kétkedés elvére. Minden igazságot megkérdőjelez, de nem a megismerést akarja akadályozni, hanem azért, hogy az igazság minél jobban kiderüljön.

Milyen hosszú időbe, milyen sok kétkedő gondolatba, milyen sok belső ellenállásba került, amíg megértettem a jézusi erőszakmentességet, az ellenségszeretet parancsát, az adás-osztozás gondolatát. Átvitatkozott közösségi találkozók, késhegyre menő éjszakai viták előzték meg a bizonyosságot, a megértést.

Amikor Jézus találkozik a kétkedő Tamás apostollal, módszere lebilincselő. Semmi szemrehányás, semmi erkölcsi prédikáció, semmi fejmosás. Megmutatja a sebeit, a bizonyítékokat. Tamás számára ez a bizonyosság. Nincs szükség semmi másra.

Jézus azért tesz egy megjegyzést, elmondja a kilencedik boldogságot: „*Boldogok, aki, nem láttak, és mégis hittek*” (Jn 20,29).

Bizonyosság nem csak a látás lehet. Van, akit a logikus magyarázat győz meg, másokat egy közösség dinamikája vagy valakinek az önzetlen cselekedete. Ismét másokat a mártíromság vagy a rendíthetetlen hit, vagy a végsőkig való kitartás.

Tomás apostol megszerzett bizonyossága időtállóan bizonyult. Egész életét Isten Országa hirdetésére szentelte. A hagyomány szerint ő lett Etiópia, majd India misszionáriusa. Odaadott életét mártíromsággal pecsételte meg (Kr. után 72-ben, Indiában).

A magyar Szent Koronán is szerepel a képe, de félig eltakarva, mert a magyarázat szerint testben akarta megtapasztalni a szellemi, láthatatlan valóságot.

Aki bizonyosságot akar szerezni, az testben már nem láthatja Jézust. De felfedezheti minden rászorulóban, a teremtett világ szépségében, az emberi szívben, a hozzánk intézett isteni szóban (Logosz), minden eseményben, ami történik velünk, a nevében összegyűlt közösségben, az elkötelezett hitben.

Vincze József, Pér

Jézust megvádolják a zsidók, hogy Belzebub az ördögök fejedelme által űzi ki az emberekből az ördögöt. Jézus azonnal visszakérdez: a ti fiaitok ki által űzik ki? Az önmagával meghasonlott ország elpusztul. Ha az ördög önmagát űzi ki, hogyan állhat fenn az ő országa? Ha pedig Jézus a Szentlélek által űzi ki, miért nem hisznek neki?

Jézus minden csodáját a Szentlélekben teszi.

A Szentlélek tanúskodik róla, hogy Ő az Isten fia.

A Szentlélek végigkíséri Jézus emberi életét.

A Szentlélektől fogant Mária méhében.

A Jordánban való alámerítkezés után János látja, hogy reá száll a Lélek. A Lélek ragadja el a pusztába; felujjong a Szentlélekben; a Lélek tesz tanúságot róla.

Amint egy az Atyával, úgy egy a Szentlélekkel is.

Ő küldi majd el a Szentlelket az apostoloknak is.

A Lélek az, aki éltet, – mondja Nikodémusnak.

Vízből és Szentlélekből kell újjászületnünk.

A Szentléleknek 7 ajándékát fogalmazza meg az Egyház.

Minden Istent felismerő értelem, minden jó életvezetést sugalló bölcsesség Tőle származik.

„Ő szólt a próféták szavával”. Ő adott erőt és bátorságot az apostoloknak.

Ő vezet el a megtérésre, Ő adja a szánkba a szavakat, ha megvalljuk hitünket, ha bíróság elé hurcolnak bennünket.

Imádjuk és dicsőítsük Őt, Isten Szentlelkét, aki a Szentháromságon belül az Atyát és a Fiút összekötő szeretetáramlás lelke.

Trásy Éva, Budapest

A bőség kosarától a szeretetszolgálatig...

„Ha majd a bőség kosarából mindenki egyaránt vehet... akkor ... itt van már a Kánaán”

Ahogy azt a szabadság-egyenlőség-testvériség szlogenjét rongyosra koptató forradalmárok és szegény, ennek bedőlt Petőfink is elképzelték! Pillanatok alatt kiderült, hogy az egyenlőséget hangoztató, testvériséget hirdető guruk a szabadságot tartották meg – maguknak. Nekünk mindent lehet! Világossá vált: ez az álmotársadalom „szuperszónikus”: a hatalmon lévő a szuper, a többinek szóni kuss. De még az ezt hirdetőket sem osztották meg cinkosan, mások feje felett, hanem mindenik az egész kosarat akarta. Ezért bosszantott mindig, amikor az evangéliumot csak távolról ismerők ezt a verdiktet hangoztatták: Jézus volt az első kommunista. Hát nem volt. Egyháza sem volt az. Egész más alapon gyakorolták a testvéri segítséget: nem az egyenlőség, hanem a szükség mértéke szerint. Nem volt egyen-nyugdíjmelés. Persze, a törzsi hovatartozás nagy erő: elhanyagolták az idegenből jött, istenfélő özvegyeket. Hátul rekedtek a sorban az alamizsnaosztásnál. Ábrahám fiai és leányai mégiscsak fontosabbak voltak. Ezért az apostolok feltalálták a pozitív diszkriminációt: csupa görög kötődésű diakonust választottak, akik az idegenből jötteket részesítették előnyben, azokat, akiknek nem volt más segítségük, csak Jézus Egyháza. A „mindenki egyaránt vehet” álmától eljutottak a „mindenki odaadta, hogy jusson a rászorulóknak” – gyakorlatáig. Tényleg: hol vannak már a 10 %-ot rejtő borítékaink!

Nikodémus az emberi ész szintjére akarja lehúzni a mennyei, természetfölötti életet hirdető Jézus tanítását. Jézus nem alkuszik: nem „mítosztalanít” és nem kimagyaráz, hanem felajánlja, hogy felemel az Ő szintjére. Hogy mit értett meg ebből Nikodémus, mit nem – de kiállt mellette a Főtanácsban, és nyíltan Jézus mellé állt halálakor és temetésekor. Hosszadalmas vajúdással születik meg bennünk a Krisztus képmása: nem egyszeri, végleges esemény ez, hanem holtig tartó, állandó küzdelem, míg már teljesen a Lélek éltet és hátra marad az ösztönös ragaszkodás földi-testi szükségseinkhez.

Podmaniczki Imre, Páhi

A mai olvasmányban a Teremtés könyvéből arról olvashatunk, hogy Isten megteremtette az eget, a földet és az élővilágot, benne az embert. *„Isten képére teremtette őt férfinak és nőnek.”* ... *„Isten megáldotta őket és azt mondta: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet!”* Isten látta, hogy mindaz, amit alkotott jó, s az emberekre bízta, hogy uralkodjanak minden élőlény fölött. Rajtunk, embereken múlik, hogyan vigyázzunk azokra a teremtményekre, erőforrásokra, természeti szépségekre, amiket ránk bízott a Teremtő. A környezetvédelem, a fenntartható fejlődés világunk aktuális kérdése. Mi, keresztények is felelősséggel tartozunk azért, hogy a következő nemzedékeknek hogyan adjuk át a Földet. Miután az egész világot nem tudjuk az oltalmunkba venni, törődjünk azzal a mikrovilággal, amire hatásunk van. A mi világunk a család. Kérjük szent Józsefet, a Szentcsalád őrzőjét, hogy védelmezze a mi családjunkat is. Legyen példaképünk a munkában és Isten országának építésében egyaránt.

*„Átadjuk a ház kulcsait,
Oltalmazd és véd a lakóit.
Zárd ki mindazt, ami káros,
Ami üdvünkre hátrányos.”*

Máté evangéliumában arról olvasunk, hogy Jézus sokszor példabeszédekben tanította követőit. Miután befejezte a kincsről, a gyöngykereséséről és a hálóról szóló példabeszédét, otthagya a tengert és az őt követő embereket. Visszament lakóhelyére, Názáretbe és a helybelieket tanította. Akik ismerték szüleit és rokonait, nem hittek szavának, de még a csodatetteknek sem. Előítéllettel hallgatták őt, ezért azt kérdezték: *„Honnan van ennek a bölcsessége és csodatévő ereje?”* Ha nem közülük jött volna, akkor bizonyára hisznek neki, de így kételkedtek benne. Ha hittek volna, akkor részesülhettek volna csodatévő erejében. Jézus megjegyezte: *„Sehol sincs a prófétának kevesebb becsülete, mint saját hazájában és házában.”* Nézzünk magunkba: Az előítéleteim miatt képes vagyok gyakorolni a jézusi szeretetet mindenki esetében? Ellenségeimmel szemben is? Megütközünk-e mások cselekedetein, akiket nem is ismerünk? Meg tudok-e bocsájtani annak, aki megalázott?

Jézus mennybemenetele előtt kérte az apostolokat, hogy maradjanak együtt, imádkozzanak és kérjék a megígért Szentlelket. Imádkozzunk mi is! Kérjük a Szentlélektől az élő hit ajándékát, hogy legyen erőnk munkálkodni családjunkért, környezetünk érdekében és Isten országának építésében.

Tétényiné Ila, Esztergom

„Aki a mennyből jön le, az mindenki fölött áll. Aki viszont a földről való, az földies, és a földi dolgokról beszél.”

A mai evangéliumi rész világosan szembeállítja egymással a fönti és lenti világot, azaz a Mennyországot és a földet, és közben Jézus mennyei ‘bekötöttségét’ hangsúlyozza: „Akit Isten küldött, Isten igéit hirdeti, mert Isten nem adja szűkösen a Szentlelket. Az Atya szereti a Fiút, és mindent az ő kezébe helyezett.” Nagyon könnyű ezekből a szavakból arra a következtetésre jutni, hogy az isteni szféra és a mi emberi szféránk közti különbség csak Jézus számára átjárható, ezért lehetetlen követnünk őt. A mi feladatunk tehát nem Jézus követése, hanem a benne, mint isteni személyben való hit (bármit jelentsen is ez). Nos, e könnyű értelmezésünket maga Jézus cáfolja meg egy jól irányzott zsoltáridézettel a János-evangélium egy másik pontján: „Hát nincs megírva törvényetekben: »*Én mondtam: istenek vagytok*«?” (Jn 10,34)

Máshogy kell tehát megközelítenünk ezt az evangéliumi szakaszt. Mi emberek mind Isten küldöttei, Isten fiai vagyunk – vagyis inkább azzá kellene lennünk. Saját magunkban is naponta megéljük a fönti és a lenti világ szembenállását: hiába hallgatjuk Isten igéjét, szavaink és tetteink földiesek, ‘alantasak’. Nap mint nap megtapasztalhatjuk bennünkben a jóra törekvés és a rosszra való hajlam drámáját, mert bár mindnyájan megtanultuk, hogy „jónak kell lenni”, a rosszság mégis sokszor könnyebben jön akár gondolatban, akár tettben, akár mulasztásban... Nem a büntudatot kell azonban erősítenünk magunkban, hanem saját Istenfiúságunk tudatát (vö. Mt 5,45), amely nem önteltté tesz, hanem feladatra hív, hogy tanúságot tegyünk az isteni jószágról.

Tudatában vagy-e, hogy Te is Isten szeretett Fia vagy Leánya vagy? Követni próbálsz-e azt a Fiút, aki ezt elmagyarázta nekünk, vagy csak hinni akarsz benne?

Bajnok Dániel, Budapest

„Oly régóta veletek vagyok, és nem ismeresz engem?”

A megszokás nagy úr, és nem biztos, hogy mindig jót akar. Egyfelől segíti a tanulást, időt, energiát spórolhatunk a kialakult szokásokkal, rituálékkal. De nagy veszélyt is rejt a személyekkel, emberekkel kapcsolatban! Ismerősökhöz, barátokhoz, s főleg családtagokhoz könnyen viszonyulunk a már ismert, bevált módon. Még ez sem feltétlenül rossz, hisz ismerem már, hogy mivel tudom pl. jókedvre deríteni, vagy hogy hogyan issza a kávé. De mikor néztem a családom egy tagjára, vagy felebarátomra úgy, hogy Téged akartalak, Uram, meglátni a szemében?

Istenem, segíts minket abban, hogy a megszokás hályogát időnként le tudjuk kaparni a szemünkről, és tudjunk úgy nézni a szerettünkre, hogy egész lényét szeretnénk elfogadni, megismerni, s ezáltal Hozzád is közelebb kerülni.

Bajnokné Kiss Gyöngyvér, Budapest

Jézus ezekben a napokban csodát csodára halmoz. A kenyérszaporítás után megmutatja, hogy hatalma van az elemeken, a vízen járva közeledik a tanítványai felé a Genezáreti-tavon. Az amúgy is félelmetesen háborgó tó közepén ijesztő lehetett Jézus megjelenése, mert elsőre nem ismerték fel őt a tanítványok. Félelem, ijedtség, fáradtság, megkönnyebbülés, hála... Mind-mind érzések, amik eluralkodhattak a bárkában ülőkön. De ez azt is mutatja, hogy Jézus kiváló pedagógus volt: nem elméletben mutatta az irányt, nem egyszerű frontális munkaformában tanított, hanem bekapcsolt minden érzékszervet, elérte, hogy amit a tanítványok látnak és hallanak, azt át is éljék, érezzék a saját bőrükön. Mert minél erősebb érzelmi reakciót vált ki egy esemény, annál mélyebben be is vésődnek a tudatalattiba a történetek és annál könnyebben előhívhatók, újra átérezhetők az ott kapott mintázatok, amikor szükség van rájuk. Az „*Én vagyok, ne féljétek!*” mondatra a tanítványok megnyugodnak, a szinapszis létrejön: bevésődik az emlékezetükbe, hogy Jézus akkor is velük van, ha épp háborog a tó és sötét fellegek gyülekeznek.

Jézus gyakran operált az átélés módszerével, a vízen járást megelőző kenyérszaporítás csodájába is bevonta a tanítványokat, hogy érezzék a súlyát a tizenkét kosár maradéknak, de a példabeszédek is mind azt segítették, hogy a hallgatóság magáénak érezze a történetet: nem papolt sokat, egy-egy „mese” után mindig elég volt egy mondat vagy egy kérdés - tanítás gyanánt.

A bárka partot ért... az élmény megmaradt.

Neked vannak életre szóló Isten-élményeid? Megerősítenek ezek a hétköznapiakban?

Bajnokné Vincze Orsolya, Budapest

2019. május 5. – Húsvét 3. vasárnapja – Jn 21,1-19 – Átháríthatatlan feladat

„Rászedtél Uram, és hagytam, hogy rászedj!” – fakad ki Jeremiás próféta, majd így folytatja: „Az Úr igéje gyalázatomra lett, és csúfságomra egész nap. Azt mondtam: Nem törődöm vele, és nem beszélek az ő nevében. De olyan lett a szívemben, mint az égő tűz, bezárva csontjaimban, hiába erőlködtem, hogy magamban tartsam, nem győzöm” (Jer 20,7-9).

Teljesen az az érzés van bennem, mintha a tanítványok sorsát írta volna meg a próféta. Próbáltak elvonulni, ki-ki a maga útját járva, de valójában nem tudtak kitérni a bennük feszülő jézusi élet elől. Mindenről azok az emlékezetes események, percek jutottak eszükbe, amelyeket mesterükkel együtt éltek át. Külön-külön és együtt újra és újra átérték mindazt, ami velük történt az alatt a felejthetetlen három év alatt, kivéve a csúfos véget. Egyre inkább megértették, hogy nekik Galileában kell lenniük, nekik Galileában mindent újra kell kezdeniük akkor is, ha Jézus egészen másképpen ugyan, de ha lehet, még igazabban jelen van. Galilea a hazájuk, ahol egész életük lepergett, ahol találkoztak a tanítóval, aki azt az Istent mutatta meg nekik, akit nem lehet nem szeretni, akiben nem lehet nem megbízni. Itt, ahol otthon vannak, ahol a hétköznapiak észrevétlenül siklanak egymás után, itt van a hely és alkalom, hogy töltekezzenek a jézusi étellel, amelynek egyetlen tartalma van: az Isten, az atya, aki mindent kockára tesz az emberekért. Nem kell újat kitalálniuk, Jézus már kitalálta, halászni kell, embereket kell keresni. Ennek a halászatnak nincsen alternatívája. Ennek a halászatnak egyetlen normája, egyetlen mértéke van; a hal maga, a 153.

Nekünk is vissza kell mennünk Galileába, ki kell mennünk a Genezáreti-tó partjára, hogy minket is magával ragadjon a jézusi élet, és mi se bírjuk ki anélkül, hogy halásznánk, mert minket is elragadott egy ember, akiben jelenvalóvá vált az Isten közöttünk. Kell, hogy kiüljön az arcunkra annak a vonása, aki képes volt mindenféle ellentétes propagandával szembeállni, és kitartani a végsőkig. Ugyanezt kérdezi Pétertől is, és tőlünk is, és ha a válaszuk igen, akkor teljes felelősséggel mehetünk az emberek közé, akik nem mind szelíd, áment mormoló bárányok, hanem akár bárányképű farkasok, de ha valóban megjártuk Galileát, akkor vállalni tudjuk azt, ami ott történt velünk. Jézus üzenetének lényege, hogy nem csupán önmagunkért kell végigmennünk ezen az úton, hanem hogy képesek legyünk úgy jelen lenni – Izaiás szóhasználatával – a pogányok Galileájában úgy, mintha velünk és köztünk Jézus járna.

Pilátusnak a Galilea szó a továbbhárítást jelentett, hogy a felelősségtől mentesüljön, de neki sem sikerült. Mi nem háríthatjuk a Jézustól kapott feladatot sem Istenre, sem a túlvilágra, mert Isten Jézusban személy szerint minket talált alkalmasoknak.

Sulyok Gábor, Budapest

Mi tetszik Istennek?

Kiváló és veszélyes a kérdés, mert a válasz legitimálja az ezt követő tettet. A Jézushoz érkezők az Istennek tetsző tetteket kérdezik. Mi is ezt kérdezzük, azóta is.

Mi itt, János evangéliumában, egy történet közepén vagyunk. A történet Jézus (akinek már híre van a nép között) nagyszabású akciójával kezdődött: sok-sok ember beszélt az Isten országáról, ennivalóban osztozott velük (kenyérszaporítás), bátorította őket személyes jelenlétével (Jézus a vízen jár) és most ez a nép, ez a sok ember hinni szeretne Jézus Istenében és cselekedni érte. És talán várja azokat a dolgokat, amiket egy valamire való istentől és annak földi képviselőjétől várni lehet egy olyan szorongatott és hányaveti helyzetben, amiben a zsidók voltak akkor. Véghez viendő dolgokra vágnak (többes szám!), talán parancsolatokra is, utasításra, hogy könnyen tessenek az Istennek és jó legyen végre az élet: legyen elég ennivaló és elkerüljön minket a vihar. Ez annyira emberi vágy. Valaki mondja meg, hogy legyen, hogy komfortos legyen. De Jézus tettek helyett belső életre, utazásra, munkára hívja őket. Itt most csak egy „tett” szükséges: hittel jönni Jézushoz. Elfogadni az általa kínált Istent a mi Istenünknek.

Jézus tetteiről, mint csodajelekről beszél ebben az igei szakaszban, melyeknek Istenről kell elmondaniuk valamit, nem öncélúak, nem a komfortérzetünk kielégítése a fontos. A kenyérszaporításnak nem a jóllakás lett volna a célja, hanem annak a megjelenítése, hogy az Isten világában osztozás van. (És ahol osztozás van, ott előbb-utóbb minden gyomor megtelik, persze.) Az istenhit nem evilági jólét-automata, ahol Istennek tetsző tettekért cserébe extra kaja jár, meg némi nyugalom. Jézus határozottan elutasítja ezt. Kéri a követőit, hogy ne csodák reményében fáradozzanak, hanem azokat a jeleket keressék, amik az istenihez vezetnek: az önzetlenség, az osztozás, az egymáshoz való szeretettel kapcsolódás képessége.

A történet folytatódik, az embertömeg nagyobb része evilági jólétet elhozó messiást szeretne, és emiatt egyre mélyül a szakadék köztük és a Jézus által képviseltek között.

Mi viszont, megpróbálva túlnézni hétköznapi életünk materiális gondjain-bajain, tegyük fel újra és újra a kérdést magunknak: Mi tetszik az Istennek?

Garay Zsófia, Budapest

Olvassuk az Írást Karácsony után, szent István napja van, a vértanú szent Istváné. A Karácsony a mindenkit megható békés, kis Jézus jászla előtt térdeplő emberek ünnepe. Szent István halálra kövezése pedig brutális és most elég kontrasztos is. De az ünnep a 2019. májusra kiírt Szentírási résszel esik egybe. Tehát aktuális. Állunk a kályha mellett, csengetnek és a szentírással kézben ajtót nyitva két ember áll szentírással a kézben – Jehova tanúi. A döbbenet. Ők napra készek, bődületesen jobban tudják az Ószövetséget, amiről István oldalakon keresztül beszél és oktatja a zsidókat. Mi kell még, hogy felismerjem, gyenge lábakon állok az okoskodáshoz? Hogy jobban kéne ismernem azt az Írást, amire hivatkozom, és amire életemet építeni próbálkozom? Nem kioktatás végett, hanem a megértés, az elsimítás végett. Hogy lássam és láttassam: ugyanazon Istenről beszélünk.

István, bár kemény beszédet mond a végén, egy erőszakmentes szent, nem katona, nem király, nem gazdag uralkodó... egy követhető hétköznapi alak. István nem tiltakozik, hanem tanítani próbál az utolsó szó jogán, átadni még valamit az itt maradóknak. Szókratész védőbeszéde jut eszembe, de a kijelölt rész most maga a vértanúság. Tudatosan szerkesztve így, vagy csak az áthallást segítve: István Szentlélekkel eltelve, az Atyára figyelve, hozzá szólva, Jézust maga előtt látva szinte ismétli Jézus keresztre feszítésekor mondott szavait. A lelkét Jézusnak ajánlja és kéri a megkövezők bűnének elnézését. Tehát Istenre figyelve, Istennel eltelve képessé válhatunk nehéz helyzetben is az isteni Szeretet gyakorlására, az azonos látásmódra!??

És az utolsó sor szinte toldalékul ideillesztve, különböző fordításokban: Saul helyeselte, javallta, egyet értett, jónak tartotta István meggyilkolását. Van a fordításokban különbség, de a lényegben nincsen: nem tett ellene. Szóval, ha mi nem teszünk valami ellen, amit nem tartunk helyesnek, azt nem érdemes magyarázni. Akkor az olyan a körülöttünk állóknak, mintha egyetértenénk. Vigasztalás: Isten azért látja, mi van belül. Sem a történet, sem a bibliai szakasz, sem Saul élete, sem az egyház nem itt ért véget. Bármilyen történhet a jó irányában, Isten nem adta fel, mi sem adhatjuk fel, senkit tekintve nem adhatjuk fel a reményt... és igyekezzünk tekintetünket jó irányba vetni.

Pálinkás Laci és Orsi, Budapest

A szentlecke arról számol be, hogy üldözést szenvednek a tanítványok, megsiratják az áldozatokat, mégis hirdetik tovább Jézus evangéliumát, csodajeleket tesznek és örvendeznek.

A Jézust követők körül forr a levegő, pezseg az élet. Megfeszült figyelemmel, izmokkal kell szinte állandóan élniük.

Ettől egészen elszoktam manapság: van munkám, jövedelemem, családom, otthonom, szeretteim, barátaim. Ha akarom, becsukom szemem, fülem, szám, és kizárom a külvilágot, ami teli van üldözéssel, konfliktussal, bántással, tragédiákkal, felszínesebb hazug örömmel. A világnak azon a felén élünk, ahol ezt simán megtehetjük.

Illetve mégsem tudok mindent kizárni, mert megtalálnak belülről is... megtalálnak a munkahelyi konfliktusok, a betegségek, az élet, a család kérdései, amelyek megoldásáról, az adandó válaszokról fogalmam sincs, megtalálnak az alkalmak, amikor nem lenne szabad hallgatni.

József Attilával szólva „Miért legyek én tisztességes...”

Elvétem a Jézusi Örömhírt, ha nem kell megfeszülnöm, ha nem feszül a figyelmem, nem feszülnek az izmaim, ha nem látom meg csodákat, nem veszem észre, amiért hálát adhatok.

Mindehhez Jézustól a mai evangéliumból a biztató szavakat is megkapjuk: nem utasít el senkit, aki hozzá megy, az élet kenyerét kapjuk Tőle és örök életet.

Papp Gábor, Budapest

„Senki sem jöhet én hozzám, hanem ha az Atya vonja azt...”

Kit vonz az Atya? A misztikusokat például mindenképpen. Akiket még meg is jelölhet, akár saját sebeivel is (stigmatizáltak). Ilyen személy volt többek között Galgóczy Erzsébet is, (1905-1962) aki naplójában írta meg lelki élményeit. Tudjuk, hogy ezek a hívek saját akaraterejük, saját képességeik által voltak azok, akik voltak. Bár vannak, akiket nem vonzanak Istennek azon tanításai, üzenetei, jelei, amelyek a bibliai idők után is folyamatosan eljutnak hozzánk, de Isten nem némult meg.

Jézus azt mondja „*aki Engem akar követni, vegye fel minden nap a keresztyét és úgy kövessen engem.*” Bolondnak tartják azt, aki így tesz és felvállalja a szenvedést.

Téged mivel vonz az Atya?

„Csak aki Istentől van, az látta az Atyát.”

Amint Jézus úgy mi is a **LÉT**-ből jöttünk az **IDŐ**-be. Jézus egy volt az Atyával, nekünk pedig látni kellett az Atyát mielőtt megszülettünk. Igen, mert a szellemünk nem időben létezik. A testünk, lelkünk számára létezik idő, mert az idő (és a tér) csak az anyagnak egy tulajdonsága. A szellemünk számára nincs múlt, jelen és jövő, nem értelmezhető az IDŐ fogalma. Szellemünknek a kezdet és vég csak értelmetlen szavak.

Hogyan él benned tovább a Szeretet lángja?

„*És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért.*”

Igen, a manna csak az evilági életbe maradáshoz volt elég, akik ették, meghaltak. Jézus ígérete szerint, viszont aki az eukarisztiát hittel veszi, örök élete van.

Te örömmel veszed Jézusnak ezt az ajándékát?

Vágújhelyi Ferenc, Pomáz

ApCsel 9,1-20:

Kétszereplős történet. A nagy megforduló, és a közvetítő.

Pált a nagy fényesség, ami körülvette, földre dobta. A súlytalan fény leteperi. Nincs módja ellenállni. Megvakul. De hall. És válaszol: „Uram”. Tehát tudja, hogy Valaki hatalmasan transzcendens az. Olyan nagy hatással van rá, hogy három napig nem eszik és nem iszik. Meg van zavarodva. De eltelik a három nap, és úgy látszik ennyi elég arra, hogy be tudja fogadni a küldött szavait, és lehull a hályog...

És Ananiás? Ő is nagy utat tesz meg: a rettegéstől, az övéi féltésétől a Ráhagyatkozó kockázatáig. Mert: „választott edényem ő”, és: „megmutatom majd neki, hogy mennyit kell nevéért szenvednie”. És emiatt már köszöntésében testvérenek szólítja, és általa nyeri vissza Saul a látását, és telik el Szentlélekkel. Tehát nem az úton, hanem Ananiás által történik meg ez. Ananiás pótolhatatlan.

Semmit nem tudunk Pál reakciójáról. De sűt a szövegből, hogy vége a zavarnak és a vakságnak - nem csak fizikai értelemben. „Felállt, megkeresztelkedett...” Mintha ez a kettő ugyanolyan természetes lenne. A szöveg, mint egy szinte lényegtelen, de szükséges momentumot írja le az elköteleződést.

„És máris tanította...” Ugyanazzal a hévvel - feltehetőleg -, amivel korábban az üldözéseket szervezte. Mennyire lehetett hiteles...? Újabb Ananiásokkal találkozik, akihez viszont nem szólt az Úr...

Pál vagyok, vagy Ananiás...? Ha Pál: képes vagyok-e a felismert Igazságra feltenni az életem...? Ilyen természetességgel elköteleződni...? Ha Ananiás: hiszek-e a megtérésben...? Elég-e nekem, hogy az Úr a megtérő mellett van? Tudok-e eléggé Rá hagyatkozni, hogy testvéremmé fogadjam azt, akihez Ő küld...?

Jn 6,52-59:

Mi ez, ha nem kannibalizmus?! Ha nem ismerős szövegként olvassuk, hanem megpróbáljuk elképzelni, hogy egy mai próféta, mondjuk egy Pál Feri szájából hallanánk... nem ütne meg...? Még ha a kelet szimbolikus kifejezésmódját beleszámítjuk, akkor is inkább azon csodálkozhatunk, hogy ez után a beszéd után maradt még valaki Jézus mellett, nem azon, hogy hányan fordultak el ekkor tőle.

Ezek a mondatok csak valamiféle „nem értem, hogy mit mond, de bízom benne” hozzáállással, vagy így utólag, az Eucharisztia ismeretében értelmezhetők.

Ha én ott lettem volna a hetvenkettő között, hogyan lettem volna Jézussal ezek után? „Ez hülyeség, de minimum értelmezhetetlen!”, vagy...? Legalább rákérdeztem volna...?

Almássy Mária, Budapest

Jézus (ismét) megjövendöli a halálát, és ezzel sokakat megbotránkoztat. Többen ott is hagyják, lényegében csak a tizenkettő marad vele. Meg is kérdezi tőlük, hogy ők hisznek-e neki, vagy inkább elmennek. Simon Péter rögtön megnyugtatta Jézust, hogy hisznek neki és nincs is hová menniük. („*Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.*” (Jn 6,68-69)

Azt gondolom, elég tanulságos Péter története: a mai igeszakaszban bizonytságot tesz, hogy Jézust követi és hisz benne is, meg az Atyában is. Tudjuk, hogy mindezek ellenére annyira megviselik Jézus halálakor az események, hogy félelmében megtagadja. Jézus feltámadása után arra kéri Pétert, hogy legeltesse az ő bányait, ill. őrizze és legeltesse az ő juhait. Majd Péterből később apostol lesz, aki tanít, térít, és Jézus nevében gyógyít, feltámaszt.

Ez a történet azt jelenti számomra, hogy ha valakit tiszta szíveből, feltétel nélkül szeretek és mindig törekszem a jóra, akkor az esetleges botlásaim és bűneim bocsánatot nyer(het)nek, és akár tiszta lappal is továbbmehetek. Bármit teszek, nagyon szeret engem a másik (az Isten, a férjem, a testvérem, a barátom). Hihetetlenül megnyugtató és felszabadító ez a gondolat.

Ezek szerint nincs is más dolgunk, csak nagyon-nagyon szeretni a körülöttünk lévőket, és hinni abban, hogy jó az, amit (Jézus nevében) teszünk.

Orbánné Bajnok Zsuzsanna, Budapest

2019. május 12. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,27-30 – Ismeret, szeretet, követés

Nem lehet valakit szeretni, akit nem ismerek, és nem lehet megismerni valakit, akit nem szeretek – vallja a hippói Ágoston. Ez a gondolat ott rejtőzik a Jézushoz kapcsolódó mondatban: „ő ismer minket”, és folytatás is ebből érthető: azért hallgat rá a nyáj, mert ismeri, szereti. Nem véletlenül hangsúlyozza Jézus, hogy aki hozzá tartozik, az hallgat a szavára. Semmi sem vonzza az embert, csak amit és akit ismer.

Az, hogy Jézus vagy Isten ismer minket, nem új, ez közhelynek is vehető, de hogy annyira ismeri őt az ember, hogy hallgat a szavára, ez új. Legalábbis abban az értelemben, hogy olyan minőségi ismeretet feltételez, mint ami a tanítványok esetében megvolt. Ki az, aki egy ismeretlen ember felkérésére: „Kövess engem!”, ott hagy csapat-papot, és elmegy vele? Nem a Nobel-díj kiosztására, hanem egy meglehetősen különc próféta követésére, akinek se apja, se anyja, akinek nincs hol lehajtani a fejét.

Mi az, ami kimozdította őket a megszokott életükből? Valami olyan mélységű ismeret, amely nem sokallotta elhagyni apát, anyát, gyermeket! Valami olyasmi, amiben megtalálták azt az Istent, akit a jeruzsálemi templomban, meg a zsinagógákban hiába kerestek. Érezték, hogy olyan ember áll előttük, akinek nyitott az élete és félreérthetetlen a beszéde, mert arról beszél, amit látott és hallott.

A bárány-hasonlat veszélyes terület. Számtalan félreértésre és visszaélésre ad alkalmat, pedig már-már valami ösképnek is tekinthető, hiszen a Biblia korában majd minden második ember valamilyen módon a bárányokhoz, a nyájhoz kötődött. Nem véletlen, hogy az Ószövetség nagyon sokszor emlegeti a pásztor és a bárányok között fennálló, már-már családi viszonyt. Az egyik legszebb zsoltár is ugyanerről szól: „Az Úr az én pásztorom, nincs semmiben hiányom, mert zöldellő legelőkön ad nekem helyet, csendes vizekhez vezet engem.”

Már-már el is zsibbadunk ebben az idillikus hangulatban, a valóság azonban sokkal mélyebb. Meg kell kérdeznünk magunktól, hogy mi mennyire ismerjük ezt a Jézust, ezt az Istent, aki bizalmat ad nekünk minden nap egyaránt, ha jól sikerül az, ha balul üt ki. Az ismeretünk és a szándékunk, akaratunk mennyire fedi egymást? Mennyire vagyunk készségesek, hogy kudarcaink dacára sodorni tudjunk életünkkel, cselekedeteinkkel, mert mi ismerjük ELÉGÉ pásztorunkat, aki Jézus maga. A történelem folyamán szüntelenül rá hivatkoztak, és hogy ismerik őt. És mégis, hányan mennek a maguk útján, hiába hívja őket nevükön az Isten. De azok, akik ránk néznek, látják-e, hogy nem vagyunk a magunkéi? Ráismernek-e bennünk az egyetlen pásztorra, Jézusra.

Sulyok Gábor, Budapest

Amit Isten tisztává tett, azt te ne tartsd közönségesnek. (ApCsel 11,9)

S számunkra persze valószínűleg nem a zsidó étkezési előírások be(nem)tartásáról, csúszómászók és égi szárnyasok szigorú, minuciózus szelektálásáról szól mindez. De hányszor válogatunk mi is, nem kevésbé korlátolt önhitséggel? Hányszor véljük tudni, s nem csak tettekről, de emberekről, embercsoportokról: ahogy ők élnek (– az, hogy ők vannak?), az elfogadhatatlan, szármalmas, undorító, bűnös, értéktelen, túrhetetlen? Nemzetbiztonsági, népesedéspolitikai, köztisztasági és pláne – ezek eredeteként? eredőjeként? – erkölcsi szempontból.

Vannak becses és fontos, magasabb helyről származó szempontjaink, van hagyományunk, amely a világ káoszában – személyesen minket – eligazodni segít. De nem mellesleg az is benne van: nem nekünk kell a konkolyt kigyomlálni. (Pl. itt: Mt 13, 29-30)

„Ami van, annak szabad lennie” – mondaná a jezsuita Mustó Péter; azt Isten valamiért létrehozta, annak a létét valamiért most megengedi. Ami van, az ilyenformán, Isten rámondott igenje által, az Életben való osztozása révén akkor is jó, ha erkölcsi minőségében nem az. S ha eléggé belegyakoroljuk magunkat az Ő szemlélődő tekintetébe, idővel talán már annak sem fogunk előre örülni, hogy a végén, az aratáskor jól ég majd az a konkoly. Talán az is kiderül, mindannyiunknak ott az egész gabonaföld a hátán.

A vetési konkollyal egyébként bőr- és nyálkahártya-megbetegedéseket kezelnek, és jelenlétében a búza 20-50 százalékkal nagyobbra nő.

Kipke Ágnes, Budapest

„Atyám nevében végzett cselekedeteim tanúskodnak mellettem”

„Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan!” – kéri Jézustól a zsidók, pedig ő már tanúbizonyságot tett erről, csak az emberek nem akarták elhinni. Jézus a tetteivel bizonyította, hogy ő a Messiás. Én is azt gondolom, hogy a tettek sok esetben sokkal meggyőzőbbek, mint a beszéd. Sokkal nagyobb hatással lehetünk az emberekre, ha nem csak „papolunk” hanem kézzelfoghatóan meg is tudjuk mutatni, tettekre is tudjuk váltani azt, amiben hiszünk. Ha valaki a szavunkra kíváncsi, úgy is megkérdezi. Éljük úgy, hogy kérdezzenek!

Még egy dolog eszembe jutott ennek a szentírási résznek a kapcsán. Én is örülnék neki, ha Jézus időnként „nyíltan” megmondaná, hogy most mit kellene tennem, melyik döntésem lenne jó és egyáltalán, mit kell tennem az adott helyzetben. De azt hiszem, erre hiába várok. Viszont az általa mutatott jelek, a tettei kapaszkodóként szolgálnak, és ez elég kell, hogy legyen ahhoz, hogy jól éljem az életemet. Nem kell újabb jeleket és bizonyítékokat kérnünk Jézustól, csak kövessük az ő útját!

Szikszai Mártus, Budapest

János evangéliumának hangsúlyos mondanivalója Jézusnak az Atyával való egysége. Mivel Ők egyek, Jézuson keresztül az Atyát ismerhetjük meg. Ha megértjük Jézus szeretetét, aki kereszthalált halt értünk, bepillantást nyerhetünk az Atya szeretetébe is.

Jézus azért jött, hogy megmentsen minket, nem pedig azért, hogy elítéljen. Utat mutat nekünk és ezzel döntés elé állít bennünket.

Kétezer évvel ezelőtt és most is a legfontosabb kérdés, vajon hiszünk-e benne, követjük-e Őt? Akkor, és ott a Biblia tanúsága szerint „*Jóllehet ennyi csodát tett a szemük láttára, mégsem hittek benne.*” (Jn 12,37) Keveseknek adatott meg, hogy lássák, mégsem hittek. Akkor mi hogyan tegyük, kérdezhetnénk.

Mit is jelent hinni? Leginkább bizalmat. Bízunk-e az Atya szeretetében, megtartó kegyelmében? Bízunk-e abban, hogy imádságaink meghallgatásra találnak és végül minden a számunkra a lehető legjobban alakul? Tudunk-e remélni a legnagyobb bánat közepén is, a legsötétebb óráinkban? Nem Istennek van szüksége a hitünkre, egyszerűen nekünk kell, hogy lételemünk legyen ez a hit.

Dönthetünk, benne bízunk, vagy magunkban, a saját erőnkben. Azonban előbb-utóbb életünkben eljön az a pont, amikor megtapasztaljuk, hogy a magunk ereje mennyire kevés, milyen könnyen elbukunk, mennyire hamar elrontunk mindent.

Mindenkor van reménységünk, van Valaki, akinek kinyújtott kezébe bármikor belekapaszkodhatunk. Ha pedig erősen megragadtuk ezt a kezét, utána feladatunk is van. Legyen a mi kezünk is tárva azok felé, akiknek szüksége van rá.

Csiky-Maros Zsuzsi és Csiky Lajkó, Budapest

2019. május 16., csütörtök

Jn 13,16-20

Fontosak a különbségek. Ezek miatt a különbségek miatt vagyunk azok, akik. Azonban nem az a fontos, hogy kinek milyen rangja, állása, autója vagy kacsalábon forgó palotája van. Isten előtt mindannyian ugyanúgy állunk, igaz, ki barnán, ki szőkén, a vörösekről már nem is beszélve. Fontos, hogy ezek a különbségek teszik egyikünket ügyesebbé az egyik dologban, a másikat másban. Azonban a munkánkat ugyanúgy kell(ene) végeznünk. Szolgálatkészen. Hiszen a szolgálat nem egy szitokszó. Ez a legfelemelőbb szavak egyike. Hiszen Jézus azt tanítja nekünk, hogy szolgálni a másikat milyen hihetetlenül felemelő. Fontos számunkra is, hogy megtaláljuk azt, amiben szolgálhatjuk a többieket. Ha mindenki ezt keresné, mindenki megízlelhethetné azt, milyen az, amikor őt szolgálják, és azt is, hogy szolgálni és örömet okozni jó. Keressük mi is, hogy hol lehetünk Jézusi „szolgáltatók”!

Nagy-Kipke Karolina, Budapest

2019. május 17., péntek

ApCsel 13,26-33; Jn 14,1-6

ApCsel 13,26-33

Gyermekkoromban a nagypénteki passiójáték során mindig úgy gondoltam, hogy a „nép”, amely Barabást kiáltotta és Jézust a keresztre küldte, biztosan csupa rossz emberből állt. Pedig ma hányan lennének, akik a nemzeti hősnőnkért, egy igaz ellenállóért nem dobná oda a messziről jött, fura dolgokat magyarázó „tanítót”. Ugyan nem ismerték semmi bűnét, amiért halálbüntetés járt volna neki, de akkor is „Keresztre vele!”. Én vajon megállom, hogy elítéljem az ismeretlent? És vajon hibázik-e a gyermeki hit, amikor azt gondolja, hogy nincs szükség ilyen gonosz emberekre, akik segítik a próféták szavát beteljesíteni Jézus vesztőhelyre küldésével?

Jn 14,1-6

Hisszük-e igazán, hogy Atyánk Házában sok hely van? Mármint, hogy tényleg olyan sok, én is, te is, ő is, akárki, bárki vagy mindenki is beférjen?

Mit is jelent pontosan, hogy Jézus az út? Ha én látok egy utat magam előtt, akkor hívom-e a felebarátomat? Elfogadom-e, ha az ő szemében kicsit másfajta Jézus és másfajta az út?

Pálincás András, Budapest

„Aki engem lát, az látja az Atyát is” – egy ilyen erős állítást csak Jézus szájából tudok komolyan venni. Bárki mástól hallva képmutatásnak találnám, és már kezdeném is a negatív vélemény kialakítását a hirdetőjéről. Hiszen Jézus maga is felszólalt a képmutatás ellen, például: „*Képmutató! Vesd ki előbb a magad szeméből a gerendát...*” (Mt7,5), sőt, a farizeusok ellen kikelvén még tovább megy: „*Aki fölmagasztalja magát, azt megalázzák...*” (Mt23,1-36).

Azon túlmenően, hogy „rossz dolog”, mit tudunk még a képmutatásról? Régóta vizsgálják a pszichológia különféle ágainak kutatói, szemezgezzünk egy kicsit a megállapításaikból! Ha mindenki elítéli, miért van mégis jelen? Carl Jung szerint a képmutatók azok, akik nem ismerik árnyék-énjüket: „Ha az emberek tisztán látnák árnyék-énjüket, jobban megértenék és szeretnék embertársaikat is. A kevesebb képmutatás és az alaposabb önismeret hasznára válna emberi kapcsolatainknak, mert mind túl könnyen toljuk másokra a saját természetünkön tett erőszakot.” A machiavellizmus szerint a képmutatásra való hajlam az ember evolúciós öröksége, a természetes kiválasztódás szempontjából ugyanis a képmutatás nem más, mint az erőfeszítés kerülése. Hiszen sokkal nehezebb például szelídnek lenni, mint szelídnek látszani. Ezért aztán sokszor a látszatkeltést (vagyis a képmutatást) választjuk a valós változás helyett.

A pozitív énkép fenntartását célzó önkéntelen belső mechanizmusaink is támogatják a képmutató viselkedést. Az emberek nagy többsége ugyanis ebből fakadóan átlag felettinek tartja magát. Úgy lehetséges ez, hogy másokat jobbra a tetteik alapján ítélünk meg (viszonylag objektíven), magunkról viszont mindig van „belső információ”, hogy milyenek vagyunk „valójában”, és ezzel könnyedén kimagyarázunk minden önző tettet és fenntartjuk saját kiválóságunk illúzióját.

A pszichológiai vizsgálódás érthetőbbé teheti a képmutatás jelenségét és jobban megérthetővé a képmutató embert; a modern politológia ennél tovább megy, és rámutat, hogy bizonyos mértékű képmutatás kifejezetten szükséges egy demokratikus politikai rendszer működéséhez. Figyeljünk most azonban inkább arra, hogy milyen hatalmas előnye van a képmutatás figyelmen kívül hagyásának: segít elkerülni a csapdát, hogy embertársaink legapróbb botlásait is képmutatásnak bélyegezzük megérthető emberi tökéletlenség vagy gyengeség helyett. Michael Gerson szavaival: „Morális személynek lenni állandó küzdelem, melyben mindenki ismételten elbukik, időről-időre képmutatóvá válik. Egy igazságos és békés társadalomnak szüksége van a képmutatókra, akik végül mégsem hagyják el az elárult ideált.”

Jézus sem vetette el Pétert, az őt megtagadó „kösziklát”; nekem pedig nagy szükségem van velem botladozó embertársaimra, hogy megmutassák nekem az Atyát. De ez csak akkor lehetséges, ha nem sárfoltos bakancsukat nézem, hanem Égre emelt ujjukat követem.

Wágner Ferenc, Székesfehérvár

2019. május 19. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 13,31-35 – Az „egymást”-nál többet!

A kereszténység évszázadok óta benyújtotta részesedési igényét a jézusi megdicsőülésből. Sajnálatos módon arról elfeledkezett, hogy a jézusi megdicsőülés a valódi jézusi élet nélkül fából vaskarika! Szívesen elfogadjuk a testvér-Jézust, a barát-Jézust, az isteni Jézust, a szerető Jézust, a megbocsájtó Jézust, de messzemenően visszautasítjuk a kétkedő, kérkedő, kritikus, gyanakvó, a bosszantó, hogy ne mondjam ellenséges, megtévedt Jézust. Szívesen hallgatjuk a jánosi új parancsot, mert ezt közelinek és kellemesnek érezzük. A valódi jézusi szeretet azonban teljes, nincs benne „józsánság” és méricskélés. A testvér és barát, ellenség, rosszakaró szeretetét jobbra tiszteljük ugyan, sőt Jézusban nagyra is értékeliük, de csak meglehetősen és biztonságos távolságból.

„Szeressétek egymást” kontra „szeressétek ellenségeiteket” mint új parancs nem létezik, hiszen már Mózes világosan megfogalmazta évszázadokkal korábban: *„Ne keress ürügyet felebarátod ellen, és erőszakkal ne nyomd el őt! Ne gyűlöld testvéredet szívedben, hanem fedd meg nyíltan, hogy ne legyen bűnöd miatta. Ne állj bosszút, s ne emlékezzél meg igazságtalanságáról, szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.”* (3Móz 19,13.18).

János számára a zsidók, akik közé galileai lévén ő is tartozott, már idegenné, ellenséggé váltak, akikre nem érvényes az új parancs, mert nem testvérek, hanem zsidók. Hiába dicséri, Pál is ebben az *egymást* szeretésben látja a csúcst, ahogy a tesszalonikaiakhoz írott leveléből kitűnik. Antióchiai Ignác is dicsekszik, hogy arról ismerszenek meg a keresztények, hogy szeretik *egymást*. Ez a szeretet azonban, valljuk be őszintén, kevés, és akárhogy csűrjük-csavarjuk, nem sok köze van a jézusi szeretethez. A valódi jézusi szándék sokkal szelesebb és tökéletesebb! Saját magunk dicsőítése vagy sebeink nyaldosása, hogy ne mondjam, az isteni ellenszolgálatás, ítélet, bosszú várása nem jézusi gondolat, hiszen ő egyértelművé tette, hogy nem azt keresi, ami neki jó, hanem ami másnak, akár ellenség, akár barát.

A megfáradás jeleit idejében fel kell ismernünk. Meg kell magunktól kérdezni, miért természetes önmagunk szeretése, és miért idegen tőlünk az, amit Jézus kér? Mi az, amit nem sajnálnánk egy baráttól, és mi az, amit nagyon is sajnálnánk egy velünk egyet nem értő, másképpen gondolkodó, másképpen cselekvő embertársunktól. Mi az, amit szívesen kockáztatnánk testvéreink miatt, és mi az, amit sosem bízunk ellenségeinkre? Jézus egész létét kockára tette! Kikért? Nem válogatott! Szeretett!

Meg kell kérdeznünk magunktól, hol szürkült meg bennünk a jézusi szeretet, és hogyan tudjuk újraszínezni, újjávarázsolni, újra megtölteni jézusi lendülettel?! Mi tart vissza, hogy az életünknel többre értékeliük a jézusi szeretetet?!

Sulyok Gábor, Budapest

Barnabást Jupiternek gondolták, Pált pedig Merkúrnak. Sőt a város előtt álló Jupiter-templom papja áldozati állatokat és koszorúkat hozatott a kapuk elé, és a néppel együtt áldozatot akart bemutatni.

Amint Barnabás és Pál apostol ezt meghallották, ruhájukat megszaggatva a tömeg közé rohantak. „Emberek, mit csináltok?” – kiáltották. „Mi is hozzátok hasonló halandó emberek vagyunk, és éppen azt hirdetjük nektek, hogy ezektől a bálványoktól térjete meg az élő Istenhez” ...

Így is alig tudták lecsillapítani a tömeget, nehogy áldozatot mutasson be nekik.

Meglehetősen komikus a fenti jelenet, mintha a Brian élete c. filmből léptek volna elő a szereplők. Mégis érdekes átgondolni, hogy miről szól ez az epizód: a többistenhitből a monoteizmusba történő áttérítésről. Ellentmondásos folyamat ez.

A kezdetek kezdete óta imádkoztunk szellemekhez, állatokhoz, istenekhez, és próbáltuk elérni azt, hogy a mi érdekünknek megfelelően alakítsák az eseményeket: hozzon esőt, gyógyítsa meg a betegeket, pusztítsa el az ellenséget. Ezek az istenhitek azonban nem voltak vallások abból a szempontból, hogy nem törekedtek kizárólagosságra. Jupiter csak a neki szóló áldozatot „kívánta”, nem azt, hogy ne lehessen Merkúrnak is áldozatot bemutatni.

Nem így az egyistenhit. Monoteizmusban a legsúlyosabb bűn, amit az ember elkövethet a bálványimádás, azaz ha valaki nem az egy „igaz” istennek áldoz, hanem „hamis” isteneket imád. Viszont ha csak egy Isten van, akkor vele kapcsolatban nincs helye a toleranciának, ott csak igazhitűek és eretnekek vannak. *Homousion* vagy *homoiusion*? Az egyistenhit az oka annak, hogy egészen a legújabb korokig a háborúk döntő többsége vallásháború, ahol az „egy, élő” Isten nevében gyilkolják egymást Isten élő, hús-vér gyermekei.

Istenem! Nekem szükségem van a benned való hitre ahhoz, hogy boldoguljak a Földön: hogy biztonságban érezhessem magamat, és hogy céllal élhessem az életemet. *„Aki szeret engem, megtartja tanításomat”* – mondja Jézus. Szeretnék jobban ismerni és mind jobban szeretni. Szeretnék többet beszélni rólad. De csak jó cél érdekében; azért, hogy gazdagíthassak másokat, vagy, hogy tanuljak tőlük. Azt hiszem, nem szabad térítenünk. *„Minden ember Istent gondoló lény”* – mondta sokszor Gyurka bácsi. Nem mindegy, hogy miben hiszünk, de mindig szeretnék emlékezni arra, hogy ha mélyen magamba nézek, én is találok olyan bálványokat, akiket ott kellene hagynom. Érted.

Bajnok Kristóf, Budapest

2019. május 21., kedd

Jn 14,27-31a

Jézus indító szavai megadják ennek a résznek a hangulatát. A béke, amiről beszél, különleges, olyan szempontból, hogy Jézus nem akar szabályozni senkit. Senkinek nem erőlteti. Megmondja, hogy mit kell tennünk, ha őt akarjuk követni, de nem kötelező. Szerintem ez a legvonzóbb része Jézus tanításának, hogy választásunk van. Az ember nem tud kényszerből elköteleződni valami mellett, belül mindig lázadni fog ellene. Jézus ezt nagyon jól tudta, és ezért biztosította az emberek számára a szabad választást. Ha ezután valaki mégis mellette dönt saját szándékából, az örök időkhöz hű marad. Jézus ezt a választást hagyja ránk, ezt a belső békét ajánlja fel nekünk.

Vincze Benedek, Szár

2019. május 22., szerda

Jn 15,1-8

A mai napon János evangéliumából olvashatunk egy részletet. Mind a négy evangélista Jézus földi életének eseményeit dolgozza fel, azonban János már egy végkifejletként nézi őket. Ezért is mondhatjuk, hogy a mai evangéliumi tanítás a hitünk egyik pillére. *„Én vagyok az igazi szőlőtő, s Atyám a szőlőműves.”* A szőlő egy nagyon kényes növény. Sok munkát, odafigyelést és törődést igényel. Azonban a szőlőműves annak ellenére is hisz az eljövendő termésében, hogy azt a szárazság, vagy egy vihar könnyen tönkre teheti. Így gondoz minket is Istenünk. Aki benne marad abban ő is benne marad, ezáltal bő termést hoz, nem hagy elveszni bennünket.

Földiák Miklós, Budapest

Római katolikus vagy református? Fehér vagy színes bőrű? Kicsit bűnös vagy nagyon bűnös? Művelt vagy műveletlen? Gazdag vagy szegény?

Hosszasan sorolhatnám még, de mindez hit és üdvösség szempontjából mondhatni „lényegtelen”, nem ez számít, mert:

„Nem személyválogató az Isten, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli (vagyis szereti) őt és igazságot cselekszik.” (ApCsel 10,35)

De mi, vagy ki az igazság?

„Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság, az élet; senki sem mehet az atyához, csakis énáltalam” (Jn 14,6)

De mit jelent ez, hogyan értelmezzem?

Számomra azt jelenti, hogy feltétel nélkül hiszem, hogy mindaz, amit Jézus kijelentett nekünk az Ő igéje által, az evangélium örömhíre IGAZSÁG!

Hiszem, hogy Jézus az egyetlen igaz ÚT az Atyához, az egyetlen út az Atya igaz megismeréséhez.

Hiszem, hogy Ő az út, a forrás, a megoldás, a „kulcs” az igazi boldog ÉLEThez (nem gondtalan, hanem boldog élethez!!!), mert megtapasztaltam, hogy milyen nélküle és azt is, milyen vele járni a földi életet....

Az apostolok és a presbiterek összegyűltek, hogy megvizsgáljanak egy kérdést, egy létfontosságú kérdést, vagyis nem is csak a lét, hanem az öröklét, az üdvösség kérdését, mert nagyon felháborodtak azon, hogy *„néhányan így tanították a testvéreket: Ha nem metélkedtek körül Mózes törvénye szerint, nem üdvözülhettek.” (ApCsel 15,1)*

Péter ekkor felállt és azt mondta: *Isten „nem tett semmi különbséget köztünk és közöttük, amikor HIT ÁLTAL megtisztította szívüket.... mi hisszük, hogy Jézus Krisztus kegyelme által üdvözülünk, amint ők is”. (ApCsel 15, 9-11)*

Hit által? De hogyan higgyek valakiben, akit nem is ismerek? Hogyan szeressem és kövessék valakit, akivel nincs személyes kapcsolat, aki „megfoghatatlan”, aki távol van a szívemtől?

Isten apostolokat, tanítványokat, követőket, téged, engem választott ki, hogy *„a pogányok hallják az evangélium igéjét és hívők legyenek. És Isten, aki ismeri a szíveket, tanúságot tett, mert nekik éppúgy megadta a Szentlelket.” (ApCsel 15,8)*

A távolinak, elérhetetlennek, megismerhetetlennek tűnő Isten egészen közel jött. Jézusban emberré, elérhetővé és megismerhetővé lett.

Megismerésének legtisztább forrása az evangélium igéje, ahogy János apostol írja *„az ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert”.*

A Jézust megismerni vágyó, nyitott szív, ez a „kiindulópont” a megismerés, a megtérés, a hit útján.

Akkor a mi életünkben is igazsággá válhat, mindaz, amit Jézus azért mondott el nekünk, hogy örömünk ne csak részleges, hanem TELJES ÖRÖM legyen!

Szeretettel:

Juhász-Balogh Sári, Fót

Isten küldöttei

Az angyal szó a görög *angelos*-ból származik, amely „hírnököt” jelent. Az angyalokat nevezhetjük „isteni hírvivőknek” vagy „Isten küldötteinek”. Mivel isteni eredetűek, különleges kapcsolatot jelentenek Isten és az ember között. ezeket

Isten azért teremtette a csodálatos lényeket, hogy vezessenek, óvjanak és megihlessenek bennünket. Céljuk, hogy minket szolgáljanak, és arra bátorítsanak, hogy tudatunkat kitágítsuk

Az angyalok más rezgésszinten léteznek, mint az emberek, ezért nehezebben tudjuk érzékelni őket. Viszont ha saját rezgésszintünk emelkedik, mi is képessé válunk rá, hogy észleljük az éteri birodalmat. Ebben nagy segítségünkre lehet egy olyan szent hely, egy *angyali oltár*, ahol kapcsolatba léphetünk az angyalokkal.

Az arkangyalokat gyakran nevezik "megvilágító angyaloknak", hiszen az a feladatuk, hogy "megvilágítsák", vigyázzák és irányítsák az angyalok csoportjait, valamint az emberiség minden részletét. Ők a legismertebbek az angyalok között. A három legnépszerűbb arkangyal, akik közül kettőt a Biblia is említ, Mihály, Gábriel és Rafael. Mindegyik arkangyalnak egyedi feladata van, létüknek fő célja különböző.

Gábriel arkangyal

Gábriel volt az az arkangyal, aki a Bibliában hírt vitt Szűz Máriának Isten fiának közelgő születéséről. Felfedte Mária előtt életének célját, és nekünk is segít megtalálni valódi hivatásunkat.

A "Gábriel" szó jelentése: "Isten ereje", "Isten az én erőm", "Isteni erő"

Útmutatás: Gábriel arkangyal segít megtalálni a hivatásunkat.

- Ha szeretnénk megérteni, hogy mi az életünk valódi célja.
- Ha nem látjuk az élet értelmét.
- Ha változások állnak előttünk és útmutatásra van szükségünk.
- Ha munkahelyet szeretnénk váltani.
- Ha családot szeretnénk alapítani.
- Ha új kapcsolatba kezdünk.

Megtisztulás: Gábriel arkangyalt arra is megkérhetjük, hogy kezdje el a megtisztulási folyamatot bennünk. Ezt akkor kell megtennünk, amikor változásokat szeretnénk életünkben.

- Ha testünk tele van mérgekkel, és megtisztulásra vágyunk.
- Ha negatív gondolataink vannak.
- Ha fizikai vagy pszichés támadásnak vagyunk vagy voltunk kitéve.
- Ha munkánkat, otthonunkat vagy környezetünket negatívnak érezzük.

Kéthelyi Mária, Budapest

Reménykedek: kibontakozhat az ajándékozó szeretet világa ezen a Földön is

Nem szeretem, ha cikiznek, ha bántanak, netán gyűlölnék, vagy éppen üldöznek is. Soványka vigasz, ha másnak is ugyanilyen sors jutott, még ha őt Jézusunknak is hívják. Persze a felkészülés szempontjából azért van jelentősége, ha „erre gondolok”, hiszen a realitás talaján kell állnom.

Azért reménykedek: lehet a jó példa is ragadós, lesznek olyanok is, akik szeretnek (de nem úgy ám, ahogyan a világ fiai egymást), lesznek, akik kiállnak mellettem, akik fogják a kezem és kiáltanak, hogy „bántják a tesómat”. Reménykedek! Ez azt is jelenti, hogy reményem szerint kibontakozhat az ajándékozó szeretet világa ezen a Földön is. Kicsiben? Nagyban? Na, ezekre nem tudok válaszolni. A számok és a „nagyság” bővületébe sem szeretnék kerülni. Nem is a végeredményen kell törnöm a fejem, hanem a megvalósítás folyamatán: a tartalmakon, a módszertanon, a kitartáson, az egymásba kapaszkodás lehetőségeit keresve, szóba állva az egzisztenciális „leépüléssel”, felvállalva az un. keskeny út kockázatát is. Rajta törjük együtt a fejünket!

Tényleg szeretik egymást a „világból valók”, a világ fiai? Talán a maguk módján, ami inkább az érdekek szövetsége. Ha az érdekszövetséget felülírja egy másik, akkor megszűnik a „szeretet”. Azt hiszem, hogy a világ fiai kapcsolatrendszerében a saját vagy csoport érdekek állnak az előtérben, a szereplők igyekeznek érvényesíteni azokat, saját javukra vagy csoportjukra. Talán ezeket nevezi a szociológia „részérdekek” érvényesítésének.

Jézusunk tananyagában viszont az egyetemes érdekeknek és értékeknek kell érvényesülni, túllépve a saját és csoportérdekeken: mindenki a felebarátom (netán a tesóm), tehát mindenkit szeretnem kell. Talán teológiai tanulmányok elvégzése nélkül is megérthető ez az állítás. Megérthető, ha az Ő tanítására gondolunk és nem másra. Manapság igen „elszaporodtak” a tanítók és a tanítások. Nem csak vallási téren, hanem a profán életben is (pl. a politika színterén). Esmék, értékek, módszerek, retorikák versenyeznek egymással (ha még csak ez lenne...), hogy megszerezzék maguknak az „ügyfeleket”. Minél nagyobb egy „tábor” annál nagyobb hatalommal rendelkezik. Nekünk azonban Jézus tanítására kell gondolnunk, azt kell megértenünk, aszerint kell átalakítanunk a gondolkodásunkat és az életünket.

Talán érdemes egy kis statisztikát csinálnunk egy héten keresztül (ez még kibírható): hány órát fordítok Jézus tanításának tanulmányozására, megértésére és hány órát hallgatom a „híreket”?

Még egy gondolat: jók az esélyeink a tekintetben, ha a Jézustól hallott és ezt az el nem torzított tanítást mondjuk tovább, azt megtartják a felebarátaink. Úgyhogy vegyük is a fáradságot a továbbmondásra és vállaljuk a vele járó kockázatot is. Azonban a kiseded nyáj fogalma legyen jelen a gondolatainkban, nehogy csalódás érjen bennünket.

Miklovicz Laci, Nőtincs

2019. május 26. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 14,23-29 – Itt és most, általunk!

Nyilvánvaló volt, hogy Jézus ellenségei nem tétlenkedtek, sőt világos volt, hogy a Tizenkettő közül is beszerveztek már egyet, Júdást, az Iskariótit. A prófétai sors beteljesedése csak napok kérdése volt. És most következett az, ami majdnem minden prófétánál megisméltődött, nemcsak hogy nem volt becsületük saját hazájukban, de egyenesen minden eszközzel elhallgattatták őket. És ez nemcsak a politikai messiásokra volt érvényes, hanem mindazokra is, akik valóságosan a valóságos isteni üzenetet közvetítették. Jézus sem volt kivétel, törvénytelen gyermeknek mondták, máskor meg örültek, de legszívesebben ördögtől megszállottnak vagy az ördög csatlósának.

Miután mindez hiábavalónak látszott, elhatározták, hogy elveszejtik. Nyílt titok volt, hogy mielőbb, még az ünnep előtt el akarják söpörni az útból. Jézus is pontosan tudta ezt, és azt is, hogy a tanítványok még nem készek arra, hogy vállalják a jézusi sorsot. A tanítványok számára az elválás napja egyszerre jelenné vált, és ezt szelídítve beszélt Jézus az Atyához menésről, és a nála történő szálláskészítésről. Az evangéliumi jövő idő azonban már akkor és ott félreérthetetlen jelenné vált.

Úgy tűnhet, mintha Jézus az igazi otthonunkat valahová az egekbe akarná áttolni. Nagy kísértése az egyháznak is, nekünk is, hogy a jelen földi életet csupán átmeneti kényszertartózkodásnak tekintse. Az egyház történetében sajnos sok jel mutat arra, hogy nem baj, ha szenvedünk, nem baj, ha esz a fene itt a földön, az a lényeg, hogy majd odaát felépítjük, vagy még inkább elfoglaljuk örök, boldog szállásunkat. Olyanféle gondolkozásmód ez, mintha azt mondanánk, nem baj, ha nem sikerül is maradandó otthont készíteni Jézusnak, hisz annyi ellensége van, sőt, ha a világ a pusztulásba rohan, majd Jézus minket kiment onnan, ha tizenketten vagyunk, vagy ha száznegyvennégyezren, de mi közöttük leszünk.

A tanítványoknak ott és akkor kellett, nekünk itt és most kell újra és újra közénk csábítani Jézust, és a jézusi életet és életstílust, mert a küldetésünk nem a jövőre, hanem a jelenre szól. Nem a beláthatatlan jövőről akarta biztosítani tanítványait, mert most kell élniük, megőrizni a jézusi élet örömét, hiszen az emberek ezt kérik tőlünk számon. Itt és most, a mindennapokban készítsünk szállást Istennek, a magunk és embertársaink számára egyaránt, olyan szállást, amelyben egy Jézus formájú, Jézus alakú, eleven Isten jól érzi magát. Ennek a szállásnak olyannak kell lennie, hogy aki csak betéved, érezze, hogy ez az Istennek otthona, mert erről szól az egész életünk. Fontos, hogy a mi életünkben találják meg azt a Jézust, aki itt és most isteni életet ad általunk másoknak. Lehet, hogy amit rakunk estére, leomlik reggelre, de újra és újra neki kell feszülnünk, hogy a jézusi alapra felépítsük azt, ahová mindig jó betérni.

Sulyok Gábor, Budapest

Uram, a Vigasztalónak kell eljönnie, hogy tanúságot tegyen rólad. Mi ugyanis nem voltunk képesek teljesen felfogni mindazt, amit akkor jelentettél ki nekünk, amikor testben is közöttünk voltál. Az Isten a mi hitünk szerint a Szentháromság Istene, amelyből közvetlenül testben tapasztalhattuk meg a Fiút. A Fiú egy az Atyával, ezért a tanítványok – akárcsak mi is gyakran – értetlenül állnak a Vigasztaló elválasztása előtt.

Miért nem volt velük, amíg a Fiú (aki egy az Atyával) közöttük volt és tanította őket? Miért kell a Fiúnak fizikailag eltávolodni a tanítványoktól, hogy a Vigasztaló eljöhessen? Az Igazság Lelke csak Jézus eltávoztása után jön el? Eddig nem is volt elérhető a Földön az Isten szerinti igazság ismerete, átélése? A reánk hullott lángnyelvek töltöttek csak el biztonsággal az Isten dolgaiban? Csupa olyan kérdés, amivel két évezrede birkózik a kereszténység. Az én gyakorlatias olvasatomban a Jézus-esemény maga a Vigasztaló. Mielőtt Jézus eljött volna, nem hathatott közvetlenül az emberre. Aki ma testben nem láthatja már Jézust, annak is lehet tapasztalata, lelki élménye az Atyáról, mert Jézus tettei és szavai, az evangélium ma is eléri azt, aki nyitott rájuk. Azok vigaszt találnak ezekben, akik állhatatosan keresik. Akik szenvednek az Isten ügyéért. Mert az Isten válasza a Világra Jézus feltámadásával eljutott az emberhez. Isten válasza maga a Vigasztalás, az Igazság, amelyhez jobban érdemes ragaszkodni, mint az élethez. A lélek megrendülését kiváltó erőszakos események és a test félelme miatt Jézus élőszóval is figyelmeztet, hogy mi várható, és amikor ezek bekövetkeznek, akkor fizikai biztonsággal is azonosulhassunk a Vigasztaló által sugallt hűséghez Isten országához.

A történelemben először fogalmazódott meg Jézus ajkán, hogy a Világban magára maradt ember ugyan keresi az Istent, de ha nem az ő tanítása szerint és nem a Vigasztaló erejével, akkor Isten-kereső törekvése erőszakhoz vezet(het) és saját erőszakos indulatait indokolja azzal, hogy Istennek segít rendet csinálni a Földön azzal, hogy üldözi és megöli azokat, akiket Isten ellenségének vél. Jézus azzal, hogy elmondja mi várható, megerősít bennünket, hogy az életnél fontosabb a tanítás és a hozzá való hűséget és erőt adja nekünk a Vigasztaló által. A Vigasztaló soha nem indít erőszakra, ő az erőszakot szenvedetteket vigasztalja Isten országával!

A Vigasztaló pedig csak akkor működhet bennünk, ha kérjük. Uram, ne féljünk kérni! És ha tanúságot teszünk Jézusról, előbb-utóbb kiteszít a világ. Amíg ki nem zárnak bennünket, addig lagymatag a tanúságtételünk...

Adj erőt, Uram, hogy igazi jel legyek!

Benyhe István, Budapest

Pártfogót adott a Lélekben

Felettebb érdekes hangulat lehetett az utolsó vacsora termében. A népszerűségnek örvendő Mester és a tanítványai előre tekintenek. Jézus már világosan látja, hogy nincs tovább igehirdetés! Most a helytállás, a meghirdetettek megélése következik. A tanítványai értetlenkednek, Jézus pedig a világos beszédével próbálja felkészíteni őket a továbbiakra. Amikor elkövetkezik számukra is az üldözés órája, emlékezniük kell arra, amit a Mester mondott. Tudniuk kell, hogy nem teljesedhet be rajtuk más, mint amiről már Jézus beszélt nekik. A tanítványokat kiteszítják a zsinagóga közösségéből!

Kezdetben a tanítványok nem szakították meg a kapcsolatot a zsinagógával, általában a zsidó gyülekezeti élettel. Mint már az ApCsel. tanúskodik, hogy a zsinagógákban nem tűrték a tanúságtételt, megtapasztalták az üldözést, a börtönt. Eleddig nem beszélt a világ gyűlöletéről, mert velük volt és védelemül szolgált a világ gyűlöletével szemben. Most, hogy eltávozik a tanítványok saját veszélyeztetettségüket látják és értetlenkednek: miért is megy el?! Vigasztalja őket, hogy a Segítőt, a Pártfogót /Paraklétoszt/ elküldi. A Paraklétosz Jézus művét folytatja, amikor a megtérés útjára utasítja a világot. A Szentlélek műve lesz az, hogy feltárja a bűn, az igazság és az ítélet valóságát. A világ bűne, hogy nem hisznek Jézusban, az egyéb bűnök ebből következnek. Feltárja az igazságot, hogy Jézus az Atyához megy: éppen a halála által győzi le a világot! Megmutatja az ítéletet: minden ellenkező látszat ellenére a világ /fejedelme/ már elnyerte az ítéletet, amikor Jézus diadalmaskodott fölötte.

Jézus Pártfogót adott a Lélekben. Átala lehet bizonyosságot tenni a világban. Ha a Lélek szerint élek, bizonyítom, hogy *Jézusban nem hinni véték*. Ha a Lélek szerint élek bizonyítom, hogy mi az Istennek tetsző élet.

A Lélek munkálkodik bennem? Vagy mindenkor csak várom? Igénybe veszem a Jézus ígérte segítséget, vagy mindent a magam akarata szerint akarok megtenni? Akarok a Lélekkel naponta szoros kapcsolatba kerülni? Keresem, hogyan a kapcsolatot?

Bálványimádás ma?

Pál apostol az athéni férfiaknak a bálványok helyett a számukra még „ismeretlen istenről” beszél. Arról, aki ésszel, lelkiismeretünkön keresztül, szinte „kitapintva” Őt, felismerhető, mint teremtő és gondviselő, aki közel van hozzánk, „benne élünk, mozgunk és vagyunk”, és akinek szeretete Jézusban mutatkozott meg mindnyájunk számára. Ezzel vége a bálványok korának, hogy kézzel faragott, templomokban imádott szobrok előtt mutatnak be áldozatot az emberek.

A kérdés csupán az, hogy valóban nem fenyegethet-e bennünket ma is a bálványimádás kísértése. Sajnos nem kell faragott képmás ahhoz, hogy bálványimádók legyünk. Kálvin János egy helyen így fogalmaz: „az ember szíve bálványgyár!” Azaz minden ember - mivel így teremtetett - talál, illetve létrehoz valamit, ami életének célt, jelentést, értelmet ad, ami túlmutat önmagán. Üres szív nincs, ha nem az Úr az istenem, akkor valami vagy valaki más tölti be a helyét. De az is lehetséges, hogy szóban Jézust mondom Uramnak, ellenben életem egy területén vagy egy időszakában, vagy egy szintjén más irányít, mástól várom a megváltást, és ez is lehet a bálványom.

Bálvány lehet bármi és bárki, amitől, vagy akitől azt várom, amit csak Istentől várhatok: feltétel nélküli szeretetet, csodálatos gondviselést, minden értelmet meghaladó békességet, megbocsátást és jó lelkiismeretet, teljes és örök életet. Bálvány lehet nyereséjéte, alkohol vagy gyógyszer, a munkám, a családom, a politikai erők, az egyházi vezetők, de a kényelem, a biztonság, a hatalom, az előmenetel is, és természetesen lehetnek tárgyak és formák, amelyekhez babonás hittel kötődöm. Fentiek közül sok önmagában nem is rossz, de ha abszolúttá válik az életemben, akkor előbb-utóbb tönkretethet.

A bálványok gyakran mélyen megbújnak bennünk, néhány gondolat segíthet a lappangó bálványok felismerésében:

- Figyeljük meg, mi tölti be képzeletünket, miről álmodozunk, ha szabadok vagyunk! Mihez fordulunk képzeletünkben, amikor nehézség fenyeget?
- Mire fordítjuk a pénzünket, az időnket, az energiánkat örömmel és hálával? A válasz megmondja, hogy valójában hol is van a szívünk!
- Hogyan reagálunk, amikor valami kútba esik, amiben nagyon reménykedtünk, vagy imádságunk nem talált meghallgatásra? Ha összeomlunk, vagy kétségbe esünk, kiderülhet, hogy kiben vagy miben vártuk életünk megoldását vagy kivirágzását.
- Vizsgáljuk meg vágyainkat: önmagukban nem bálványok, de a szívünk könnyen abszolútizálja azokat. Félelmeink leleplezhetik, hogy mi irányít legbelül.
- Végül bálvány lehet valaminek a megléte, s erre az elvesztésétől való rettegés mutat rá.

A mai evangéliumban Jézus által megígért Lélek segíthet, hogy a szívünkben megbúvó bálványt vagy bálványokat felismerjük és eltávolítsuk, és egyedül a szerető Istennek engedjük át az irányítást életünkben. Ámen.

Csiky Lajcsi, Budapest

„Mi lesz veled fiam?”

Ez a szentírási rész Jézus tanítása az eltávozásáról és visszajöveteléről szól.

A tanítványok nem értik Jézust, mit jelent *„Egy kevés idő, és nem láttok engem. És ismét egy kevés idő és megláttok engem, mert az Atyához megyek”*.

Összedugták a fejüket és kérdezték egymástól, hogy mit is jelenthet Jézus kijelentése.

Jézus észre is veszi tanakodásukat és röviden megfelel és elmondja nekik, hogy az a kevés idő szomorúságukat hozza el, mert ugyan eltávozik - mi már tudjuk- nagypénteken az utolsó vacsora után, de kevés idő múlva ismét megjelenik, s akkor majd örülni fognak neki.

Jézus vigasztalásul szánta mondatait, hogy nagyon el ne csüggedjenek a következő napok történései miatt, – a nagypéntek Golgotája – után örülni fognak a megjelenésének és köztük levésének.

Ha belegondolnánk a mi útkeresésünkbe, az akkori eszünkkel, vajon milyen kérdések merülnének fel bennünk Jézus utolsó vacsora utáni napjairól? Mi is megnyugodva vennénk tudomásul Jézus vigasztaló mondatait?

Hiszem azt, hogy a sok évtizede járt rögzös útjaink után mi is megkaphatjuk a feltámadás és üdvözülés nagy-nagy reményét.

„Mi lesz veled, Fiam?”

Mária aggódva kérdezte Fiától: Mi lesz veled, édes Fiam, ezekben a napokban?

Anyám, vasárnap király leszek,

Hétfőn hazátlan vándor,

Kedden nagy próféta,

Szerdán igen olcsón, 30 ezüstpénzért eladnak.

Csütörtökön kenyérré válok,

Pénteken - ó, Édesanyám - ezt a napot, szeretném elrejteni előled!

Szombaton mag leszek, földbe vetnek,

Vasárnapra virág leszek, minden nép számára- szép termő ág.”

Aczél Géza – Halásztelek

Vajúdásból születés

A vajúdás a születésért van. A vajúdás szenvedés, gyötrelem. Reményteljes gyötrelem. Nem a veszélyekre, a „halva születésekre”, hanem az életre gondoló, abba kapaszkodó gyötrelem. A várható, reálisan remélhető gyümölcsökért sokat képes vállalni az ember. Jézus mai üzenete a vele való újra találkozás és együttlét reményét sulykolja tanítványaiba. Kell ez a sulykolás, hiszen egy rajtuk kárörvendő, örömeiben tobzó világ veszi körül őket, akiknek minden okuk megvan arra, hogy szomorkodjanak, sírjanak, aggódjanak. Hiszen elmegy a Mester. Nem csak úgy búcsúmosollyal, kendőt lobogtatva megy, hanem kivégzik! A remény a „viszontlátlak majd benneteket” jézusi ígéletben van.

A jó kapcsolat él és éltet. Jézus és tanítványai kapcsolatát ilyenek írják le az evangéliumok. Az életnek vannak jelenségei, ismérvei. Egy irányba néző Lélekváró imánkban vessünk egy pillantást a nyolc élet-jelenségből legalább kettőre. Ezekből választok: születés, anyagcsere, ingerlékenység, mozgás, növekedés, fejlődés, szaporodás és halál.

„Anyagcsere”. Felveszek számomra fontosnak gondolt dolgokat és leadok haszontalanokat. Lecserélem azt, ami gátol az Úton járásban. Sőt azt is le kellene cserélnem, ami „csak” nem segít az Úton járásban. Tudok-e egy röpke mérleget készíteni arról, hogy pl. milyen szellemi életet élek? Mire vagyok rákattanva (online) és mitől zárkózom el (offline)? Hetven felé lépegetve bevallom, hogy egyre jobban érteni vélem Gyurka bácsit: „Csak meg ne hülyüljek, csak a szellemi képességemet ne veszítsem el!” A Jóisten dolgainak rám eső részéből nincs nyugdíjba menetel. De nincs újdonsághajhászó csapongásra sem időnk! Céltudatos szellemi lépegetés illik a jézusi tájékozódású emberhez. Jézus nem egy KRESZ-tábla, mely eligazít, hogy továbblépjek rajta valami felé. Úti társ ő, aki az utunkba eső elirányítani, elterelni, megnyerni akaró hatásokban segít tájékozódni. Tájékozódás tanulás nélkül? Iránytartás fejlődő jézusi értékszemlélet nélkül? Ugye tudjuk együtt vállalni a szellemi vajúdások gyötrelmeit a Mesterrel való beteljesedett együttlét megszületésének reményében?!

„Fejlődés”. Az élet minőségi változása. Ez a mai világ nem kajánul kinevet, hanem csábos mosolyával el akar csábítani Jézus Istenétől. Vajon tud-e vajúdási fájdalmat okozni az elcsábulások napi kísértése? Már az is valami, ha kegyes hiúságba tudok kapaszkodni: hozzánk ez nem illik, nekünk ez méltatlan lenne... Az is valami, ha dacból, akarati keménységből tartok ki: na, ne már, hogy csőbe húzzanak, megfutamodással nem járatom le magam... Micsoda erő és támasz lehetünk egymás számára az irányunk hűséges tartásában! A testvérbaráti szeretet jelez, csilingel. A hallgató, lapító, konfliktuskerülő testvérbarátság elhalásra ítéli a kapcsolatainkat. A jézusi úton is el lehet fáradni és lehet bice-bóca lassulást is produkálni néha. Lehet lázadni és nyugósnek is lenni hébe-hóba. Ezekbe csak akkor nem kívül bele az ember, ha vannak fejlődésre velem szövetségben lévő társaim. Ha nincsenek, üzembiztos a visszafordulás és a letérés az Útról.

Végigvajúdjuk ezt a földi életet, akár tetszik, akár nem. Nagyon nem tetszene, ha Jézus wellness programra hívott volna. De ő nem erre, hanem örök élet reményű Úton járásra hívott és nem díszcsomagolással és lila köddel nyert meg erre, hanem reális tájékoztatással. Köszönöm mennyei Atyánknak, hogy nem egyedül, hanem testvérbarátokkal vagyok ebben a „szülőszobában”!

Király Náczi, Érd

Átadja helyét a Szentléleknek

Az Apostolok Cselekedeteiből látszik, hogy milyen dinamikus az ősegyház élete. Pál rövid idő alatt alapít közösségeket, aztán visszatér hozzájuk, helyre igazítja őket, megerősíti őket hitükben, levelekkel segíti őket. Antióchiában van, innen indul 3. útjára. A mai olvasmány középpontjában nem is ő áll, hanem Apolló. Alexandriából származott, ahol virágzott az Ószövetség görög filozófia segítségével történő magyarázata. A tudományok centrumának számított az ókorban. Apolló nyitott kora tudományos világa és az új szellemi irányzatok iránt. Ott szerezte meg az Írások értelmezésében való jártasságot és ékesszólást. Hallott Keresztelő Szent Jánosról és a keresztényekről. Lelkes tanító, aki kész volt megosztani tudását másokkal. Tehetsége alázattal párosult. Jézushoz és Pálhoz hasonlóan a zsinagógában tanított. A pontuszi származású zsidó sátorkészítő házaspár Priscilla és Aquila is hallgatja őt és kiegészíti ismereteit. Valószínű, hogy meg is keresztelkedett, mert Korintusba már testvérként küldik tovább, hogy ott is hirdesse az örömhírt és érvekkel bizonyítsa Jézus messiás voltát.

- Ismerem-e Jézus tanítását?
- Felhasználom-e talentumaimat az örömhír hirdetésére?
- Elfogadom-e a kritikát?

A mai evangéliumban Jézus, aki az Atyától jött és az Atyához tér vissza, búcsúzni készül. Átadja helyét a Szentléleknek. Ő más formában lesz övéi között. Akkor nem kérdeznek tőle, mert minden magától értetődő lesz a vele való közösség révén. Az ő nevében való kérés jelenti a szándéka szerint való kérést és az ő megváltó művére való hivatkozást. Akinek az imáját meghallgatják, megtapasztalja Isten jelenlétét, erejét, és ezáltal teljes lesz az öröme. Jézus nyíltan beszél. Ő maga szól a Szentlélek által. Övéi megértik, mert megváltoztak, a Szentlélek által újjá születtek. Krisztus egy az Atyával, a hívők egyek Krisztussal. Nincs szükség közbenjáróra. Az Atya meghallgatja a tanítványokat, mert szereti őket. Látják és hiszik, hogy Jézus az Atyától jött és az Atyához megy vissza. Közben teljesítette küldetését.

- Bizalommal fordulok-e imámban az Atyához?
- Nyitott vagyok-e a Szentlélek indítására?
- Milyen örömeim vannak?

Butsy Lajos fertőrákosi plébános

2019. június 2. – Mennybemenetel – Lk 24,46-53 – Érzések sodrában

A tanítványok az érzések sokaságát élik át rövid idő alatt. „*Megrettennek*” Jézus láttán. „*Félelmükben*” azt hitték, valami lelket látnak. „*Miért rémültetek meg? Miért támadt kétség a szívetekben?*” – kérdezi Jézus. Kétség, csodálkozás... Még akkor is, azután is, hogy Jézus megmutatta nekik a sebeit.

Rettegés, félelem, rémület, kétség, csodálkozás...

„*És akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az írásokat*”. S mivel halálával és feltámadásával beteljesedett az Írás, ez adjon erőt nekik, hirdessék a népeknek, hogy térjenek meg! Kövessék Isten parancsait. „*Ti vagytok erre a tanúk.*”

Aztán az érzések sokja után a belátás, a meglátás, a megértés után, amikor felfogják „tanú” voltukat, újabb megrázkódtatás: Jézus végleges eltávolodása.

Hogy a Mennybe emelkedett, vagy csak visszavonult? Tény, hogy a tanítványoknak a továbbiakban fizikai jelenléte nélkül kell tanúságot tenni róla. S hogy miről tudnak tanúságot tenni? Mit tudnak hirdetni a népeknek? Amit megtapasztaltak Istenről a jézusi példán keresztül.

Törekedjünk mi is a találkozásra, megtapasztalásra. Ez ad erőt a felismert igazság, az örömhír hirdetéséhez, továbbadásához. Nem a megértettnek, hanem az átéltnak lehetünk tanúi.

Berényi Rita, Debrecen

A legdinamikusabban cselekvő Isten

Pál, Efezusban találkozik néhány tanítvánnyal, akik azt mondják neki: *„Még csak azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek”*. A kétezer évvel ezelőtti keresztények tudatlansága nem csak az első időket jellemezte. Ma is sok keresztény van, aki nem tudja, hogy ki a Szentlélek. Egyesek azt gondolják: Jól megvagyok az Atyával és a Fiúval, mert az Atyához imádkozom a Miatyánkban, amikor áldozom, a Fiúval találkozok, de nem tudok mit kezdeni a Szentlélekkel. Van, aki a Szentlelket olyan galambnak képzeli, aki hét ajándékot hoz nekünk. Nem csoda, ha a Szentlélek az utolsó helyen áll az életükben. Miközben a Szentlélek bennünk, a legdinamikusabban cselekvő Isten. Ő az, aki eszükbe juttatja mindazt, amit Jézustól hallottunk.

Mennyi mindenre kell emlékeztetni minket: honnan jöttünk, hova tart az életünk, miért élünk, mi a küldetésünk a világban és az egyházban, hogyan imádkozzunk, mit kérjünk, mit tegyünk, mi az Isten akarata? Kérdések sora, amelyre a Szentlélek nélkül nincs jó válaszunk. *„Emlékezzetek atyáitokra a hitben”, „emlékezzetek hitetek első napjaira és arra, hogy milyen bátrak voltatok.”* A szívünk mélyén fakadt emlékezet a Szentlélek kegyelme.

A mi Istenünk velünk együtt halad élet utunkon, velünk együtt jár. Engedjük, hogy a Szentlélek szüntelenül emlékeztessen a bennünk élő, a minket tanító és üdvözítő Jézusra, a minket újra és újra visszafogadó és végtelenül szerető Atyára.

Horváth Imre soproni városplébános

Kihez fordulok imádságomban?

Két búcsúimádság hangzik el. Az evangéliumban Jézus búcsúzik apostolaitól, az ApCsel-ben Szent Pál apostol a milétoszi kikötőben elbúcsúzik az efezusi egyház vezetőitől (presbitereitől).

I. Az evangéliumban Jézus búcsúzik apostolaitól, önmagáért és apostolaiért imádkozik.

1. Az égre emelt tekintet Jézus jellegzetes mozdulata, ezt az evangélisták több alkalommal is leírják. Ez a tekintet egyrészt az imádság kezdetét jelzi, másrészt az összeszedettséget, a figyelmet, az elcsendesülést.
Az égre emelt tekintet tudatosítja bennem, hogy kihez fordulok imádságomban. Ő ott van fölöttem. Nem akárkit szólítok meg, hanem az Istent, Teremtőmet, vagy mi napjainkban már Jézus Krisztust is.
2. Ha készülök Őt megszólítani imádságomban, vagy ha már megszólítottam, ott van bennem a bizalom és a remény, hogy Ő figyel rám, komolyan vesz, „időt szán rám” és meghallgat.
3. Jézus, amikor a Mennyei Atyát szólítja meg imádságában, rendre visszavonul a csendbe és a magányba.
4. Ebben az imádságában azt fogalmazza meg, hogy amit a Mennyei Atya feladatként rábízott, azt Ő teljesítette.
Tanítványokat és apostolokat gyűjtött maga köré, azért, hogy az átadott tanítást továbbvigyék a világ népei közé.

II. Az Apostolok Cselekedetei:

Ifjúsági gitáros énekünk ezeket a Szent Pál apostol által elmondottakat énekli meg: „Mit sem aggódom, nem féltsem életem, csakhogy végigfussam a pályám, s a feladatom teljesítsem, melyet Jézus bízott rám.”

Aggodalmaimat, félelmeimet tárjam bátran Jézus elé, Ő meghallgat, megerősít és erőt ad ahhoz, hogy az élet nehézségeit elviseljem.

Visszatekintve az elmúlt hétre, vagy hónapra, vajon elmondhatom-e én is az ének soraival ugyanezt a vallomást?

Tóth Miklós rábatamási plébános

Az egység közösséget alkot

A Mester visszatér a Szentháromság közösségébe. Jézus tanítványai, Jézus követői azonban a világban maradnak. Ahogy egy az Atya, és a Fiú, ahogy közösségben vannak egymással, úgy kell egynek lennie, az itt maradt tanítványoknak.

Milyen ez az egység? Ez az egység közösséget alkot. Ez a közösség pedig az egymást szeretésen alapul. Ismerik egymást. Az ismerés, még nagyobb szeretetet generál. Megtartó ez a fajta közösség. Megtart egymás kötelékében, hiszen az egymást ismerés, és szeretet révén olyan indíttatást éreznek, hogy ezt a közösséget nem szabad elhagyniuk. Jó ott lenni. Megőrző ez a közösség. Bár a világban vannak a tanítványok, a Jézust követők, sok benyomás, kísértés, és a Jézusi útról való letérés kísértése éri őket. Ez a közösség, ez a szeretetkapcsolat megőrzi őket az Útról letéréstől.

Hozzámérem-e időnként közösségem, családom egységét Atya, Fiú, Szentlélek egységéhez? Megőrző-e, megtartó-e a családközösségem, közösségem? Személyes teljesítményemmel hozzájárulok-e, hogy megtartó, és megőrző legyen?

Jézus a világba küldi követőit. Mint kovász a lisztet, úgy kell átjárnia a jézusi tartalmaknak, ennek a világnak a mentalitását. Áthatóan, érezhetően, fokozatosan terjedve át kell formálni a társadalmat. A mikro miliómet, a családomat, a baráti társaságomat, akikkel együtt vagyok. Nem ússzuk meg kevesebbel, oda kell tenni magunkat, oda kell adni magunkat, oda kell szentelni magunkat.

Jézusunk, tudjuk ezt örömmel tenni, tudjuk ezt lelkesedéssel tenni.

Gyűrű Ferenc lövői plébános

Önmagamon felülkerekedve istenlényemhez juthatok

„Amint te, Atyám, bennem vagy és én tebenned, úgy legyenek ők is mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” Jn 17,20-26

Az ember élete során előbb utóbb belső indíttatásra keresi a válaszokat azokra a kérdésekre, hogy ki vagyok én, ki Isten, honnan jöttem, hová tartok, mi a célja, küldetése az életemnek.

Szerencse, hogy magyar embernek születtünk, s csodálatos anyanyelvünk segítségével sokkal könnyebben értelmezhetőek és érthetőek az evangélium szavai.

Az az állapot, melyről olvashatunk, akkor tud megvalósulni, ha értelmünk, tudatunk, tudatos (Isten - Ős Ten, Ős~Os, Ten, Egy; TudatOs, TudatŐs-ŐsTudat~IstenTudat), azaz istentudatban élünk. Képesek vagyunk szeretni, és szeretettel tekinteni a teremtett világra s felfedezzük, hogy Isten bennünk, köztünk, a környezetünkben is jelen van. Ezt az egységet nagyon szépen kifejezi Isten szavunk (Isten- Ősten~ Ő Te En~Én).

Ennek a tudatos állapotnak az eléréséhez azonban nagyon fontos, hogy helyesen lássam magamat, s bennem önmagamat és tenmagamat. Önmagam (Ön~Én, Mag-élet , tudás) szintjén az egóm végett csak egy lehatárolt részét ismerhetem és láthatom az Életnek, s amint felül tudok emelkedni önmagamon eljuthatok tenmagamhoz, az isteni lényemhez, a végtelenhez, az Élethez ami valójában vagyok, amit szüleink is tanítottak nekünk Ten Te Baba Ten Te!

Istenről, Tenről szóló földi tudás a tan, mely az élet minden területén a régi oktatásban számtan, hangtan, földtan, nyelvtan..., szerves műveltségünkben megtalálható. (Akik ezen tudást képviselték és kiárasztották, nem véletlenül nevezték tanárnak, s azokat akik kiálltak ezen igazság mellett tanúknak.)

Minden embernek van választása, hogyan éli le az életét. Istent, Jézust okoljuk azért amilyen az életünk, vagy követjük s hálát adunk mindenért, és törekszünk rá, hogy emberi gyarlóságaink (lustaság, irigység, féltékenység, közönyösség, gőg, harag, gyűlölet, ösztönös vágyaink, szenvedélybetegségeink) helyett életünkben, gondolatunkban, szívünkben Ő foglaljon helyet.

Az ember, ha Jézus tanítása szerint kezd el élni, óhatatlanul kitűnik a tömegből áldozatos munkájával, tanúvá válik, mely közösséget formáló erővel bír, s a legnehezebb dolog talán az, hogy ezért az elhívásért, hivatásért az életünket is képesek legyünk odaadni.

Budai Sándor, Mezőőrs

Az igenünk is érik

Szeretsz engem?

Mára milyen elcsépett, kilúgozott, üres szavakká lettek ezek a kérdések, kifejezések. Ott, akkor eskütételként, örök fogadalomként hangzottak el a péteri igenek, amelynek őszinteségét az élete és a halála igazolta.

Isten és ember kérdése más. Szó szerint megegyezhet, de más.

Az ember kérdése, „szeretsz engem?” azt kérdezi: Mid van? Mit hoztál? Mit adsz? Meddig adod? Mit kérsz cserébe? Miért csak most? Ugye csak engem? ... a testedet, a pénzedet, a vagyonedat, a tudásodat, a kapcsolataidat, a szépségedet, az erődet, a gondolataidat, a tieidet, a szívedet...

Az Isten kérdése: *Jobban szeretsz engem, mint ezek?* Állsz-e a helyemre? Éled-e az én életemet? Mondod-e az én szavaimat? Tiéd-e az én gondolatom? Imádkozod-e az én imáimat? Összegyűjtöd-e az enyéimet? Gyógyítasz-e, mint én? Teszed-e az én csodáimat? Böjtölsz-e velem? Szenvedésem is a tiéd-e? Halod-e az én halálomat? ...

Nem az, amid van, kell nekem, hanem te magad! Aki vagy, teljes szívedből és teljes elmédből. De ne ijedj meg, ha még nem mered az igent kimondani, csak egyszer, vagy ha utána háromszor is visszavonod, kapsz még esélyt... Látnod kell mindent, tanulnod kell, élned kell...

A bölcs és a szent ember nem születik, azzá nevelődik, növekedik, nemesedik, érlelődik. Templomba, közösségbe is először szófogadásból, kötelességből mész, aztán később talán magad iránti igényességből, s ha jól csinálod, megérheted, hogy vágyakozásból. Az igenünk is érik!

Istennél nincs verseny. Ő úgy szervezi, mint ahogyan a népi hagyományban drága eleink kitalálták a gyermekjátékokat. Nem verseny volt, nem volt győztes és vesztes, nem volt második és utolsó helyezett. Az igazi gyermekjátékok énekekkel és tánccal mindig teremtettek: élményt, közösséget, szeretetet... ünnepet! Mindenkinek helye volt, senki nem hiányzott (ha hárman játszották, akkor annyi hely volt éppen, ha húszan, akkor annyi). Mindenkinek a maga helyét kell „elnyernie”, nem a másikat.

Istenem! A *jobban szeretsz engem* kérdésre ez a válaszom: igen, én magamnál is jobban szeretlek, a helyemen akarok lenni, s a helyem ott van Veled! Mindezt persze itt, ebben a világban, ebben az életben, a mai napon, meg holnap van lehetőségem és esélyem tenni: tanulni, mint Jézus, böjtölni, mint Jézus, imádkozni, mint Jézus, szenvedni, mint Jézus, csodát tenni, mint Jézus, Isten gyermekévé növekedni, mint Jézus. Senki nem akadályozhat... Ahogyan Náczitól tanultam: Jézus és én, mi ketten legyőzhetetlenek vagyunk!

Michl József, Tata

Péter és a szeretett tanítvány sorsa

„Míg a fiatal ember életútját maga választhatja és alakíthatja, addig az öreg embernek hagynia kell, hogy más övezze fel és vezesse oda, ahova ő nem akarja”

Miután Péter megtudta a jövőre vonatkozó információkat Jézustól, hátrafordult, és megpillantotta azt a tanítványt, „akit Jézus szeretett”. Emberileg teljesen érthető, hogy e másik tanítvány sorsa kezdte érdekelni, hiszen annak ellenére, hogy Péter és János között volt bizonyos feszültség úton járásuk során, mély barátságban voltak egymással. Így természetes, hogy megkérdezte Jézust: „vele mi lesz”. Jézus elhárítja a kérdést, nem engedi, hogy Péter többet tudjon meg a jövőből annál, mint ami rá tartozik.

Jézus saját szuverenitására és Péter illetékességének korlátaira hivatkozva elutasítja Péter közbenjáró szerepét. Az Ő pedagógiája, hogy tanítványaival egyenként, közvetlen kapcsolatban kíván lenni, s ami a szeretett tanítványra tartozik, arról majd neki és vele beszél. Jézus Pétert nem a többiek fölé rendelte, hanem követésére hívta. „Te engem kövess!” Mit jelent ez? Péternek nem az a dolga, hogy mások sorsára figyeljen, hanem az, hogy másoktól függetlenül Jézust kövesse.

Mit üzen számunkra ez a szentírási szakasz?

Tudjuk, Péter és János Istennek tetsző életet éltek, és elvállalták a rájuk bízott feladatokat, valódi nagyságuk Isten országának építésében teljessé vált.

Milyen jó lenne többet törődnünk azzal, hogy kövessük-e őt, mint azzal, hogy a másik hogyan követi őt!

Milyen jó lenne Jézus követése közben valóban rá figyelni, nem méricskélve, irigykedve, mások életét firtatni!

Milyen jó lenne felismerni és rálépni az áldozathozatal útjára!

Milyen jó lenne olyannak lenni, mint a szeretett tanítvány János, aki hagyta magát szeretni! Nem az ő saját szeretetében bízott, hanem Jézusnak az iránta való szeretetében. János, a szeretett tanítvány teljesen más, mint Péter.

Péter azt mondja: „Szeretlek Uram” János viszont ezt: „Tudom, hogy szeretsz Uram!” Milyen jó lenne ezt a kétirányú szeretetet egybegyűrve valósággá tenni emberi kapcsolatainkban!

Besze Imre, Budapest

2019. június 9. – Pünkösdvasárnap – Jn 14,14-26 és 20,19-23 – Szentlélek és tanúságtevő küldetés

Úgy érzem, hogy János evangéliumának két fejezetét és megjelölt passzusait egybe kell olvasnunk, amikor (kapcsolódva a Pünkösd emlékünnepéhez) a Szentlélek üdvtörténeti szerepéről elmélkedünk.

Az Újszövetség szerint a Szentlélek először Jézus Krisztus életében fejezte ki működését, majd pedig Jézus földi életének lezárultával kiáradt a tanítványokra, hogy általuk folytatódhasson az evangéliumi tanúságtétel. Vagyis a Szentlélek biztosítja Isten tervének folytonosságát és folytathatóságát, megteremtve a kapcsolatot a tanítványok számára a Jézus megtestesülését és mennybemenetelét követő idők között.

A János által megidézett epizódok e kétfajta idő határmezsgyéjéről valók, azaz két világ határáról, amelyeknek az egzisztenciális különbsége sokkoló félelemmel tölthette el a tanítványokat: a mindennapi világgal felhagyva a Mesterrel együtt élni (a múltban), és (a jövőben) élve maradni a Mester eltávozta után, a mindennapi világban immár idegenül. Jézus, ahogyan János közvetíti, mélyen átérezte az árván maradt tanítványok helyzetét, ezt a bizonyos senkiföldje-helyzetet. Ezért szólnak az Utolsó vacsorán utolsó szavai a Szentlélekről, a tanítványok másikként, immáron örökre szóló pártfogójáról (*paraklétosz*): „*Kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz*” (Jn 14,16-17). És ezért lesz már a Feltámadás estéjén Jézus legelső gesztusa a tanítványok felé rálehelés, a Lélek konkrét és szimbolikus átadása: „*Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. Ezt mondván rájuk lehelt, és így folytatta: „Vegyetek Szentlelket!”*” (Jn 20,21-23).

Látnunk kell azonban, hogy a *paraklétosz*-Szentléleknek nemcsak az esendő embert kell vigasztalni a tanítványokban, de erőt is kell adnia bennük a küldetésre választott apostolnak is. Az Utolsó vacsora búcsúbeszédében elhangzó jézusi biztatás és ígéret a Feltámadást követő első jézusi megjelenés különös epizódjában (ahogyan Jézus középre áll, megmutatja sebeit, a tanítványokra lehel) a tanúságtétel parancsává és a bűnbocsánat hatalmának felelősségévé súlyosul – „*Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. ... Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak*” (Jn 20,21-23) –, nem utolsósorban azt a súlyos dilemmát is magában foglalva (legalábbis János szövege szerint), hogy Jézus tanítványa egyáltalán megtagadhatja-e a bűnbocsánatot.

Berta Erzsébet